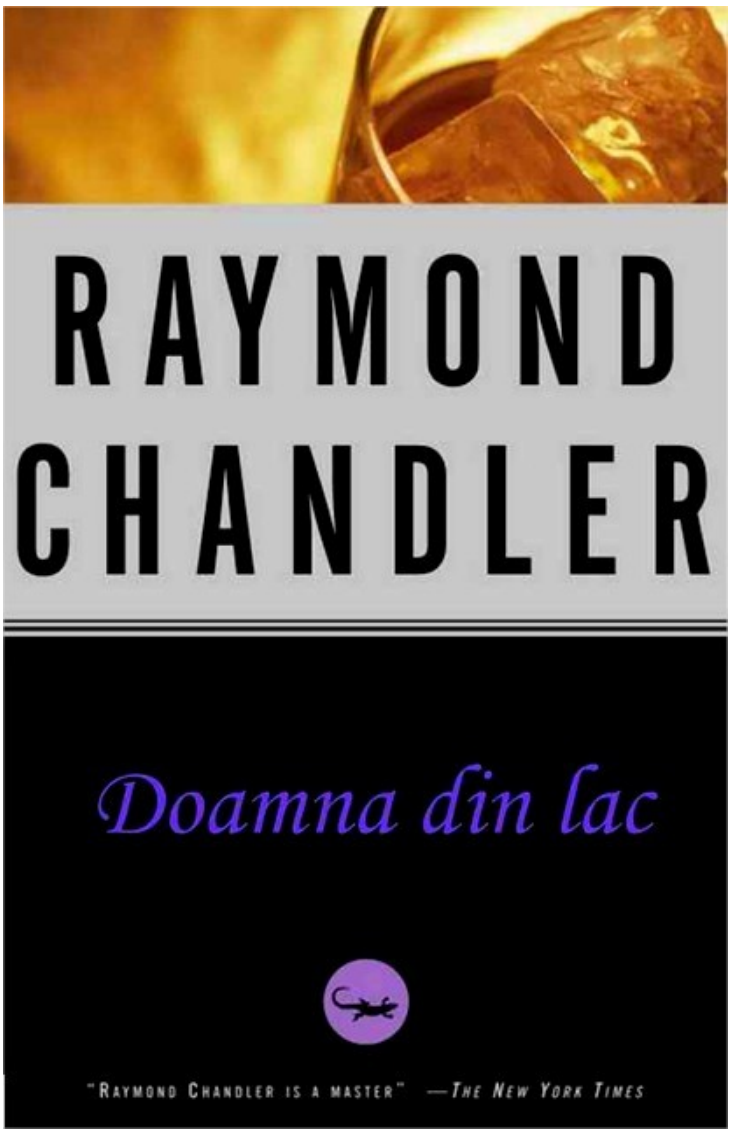

The Lady in The Lake © 1943
Raymound Chandler Limited, a Chorion company

Raymond Chandler

Doamna din lac

Traducere şi note de Const. C. Popescu

editura Adevărul holding 2009

Versiune ebook: [1.0] whflower

1

Clădirea Treloar era, sau este, pe Olive Street, aproape de Sixth Street, în partea de apus a oraşului. Trotuarul din faţa clădirii fusese făcut din dale de asfalt alb şi negru[1]. Muncitorii le scoteau pentru a le da guvernului, iar un tip palid şi fără pălărie, cu mutră de administrator de bloc, privea operaţiunea cu aerul că-l doare inima. Am trecut de ei, apoi printr-un pasaj cu magazine specializate am intrat într-un hol vast, decorat în negru şi auriu. Compania Gillerlain se afla la etajul şapte, în partea dinspre stradă, în dosul unor uşi duble de sticlă cu margini de culoarea platinei. Biroul de primire avea pe jos covoare chinezeşti, pereţi zugrăviţi într-un argintiu tern, un mobilier complicat şi plin de unghiuri, piedestale cu mici sculpturi abstracte, lucioase şi ascuţite, iar într-un colţ o groază de fleacuri într-o vitrină triunghiulară. Pe rafturi, pe suporturi, în insule şi promontorii de oglinzi strălucitoare, vitrina părea să conţină toate flacoanele şi cutiile fanteziste făcute vreodată.

Erau expuse la vedere creme, pudre, săpunuri şi apă de colonie pentru orice anotimp şi orice ocazie. Parfumuri în sticluţe înalte şi subţiri care păreau gata să se prăbuşească la o adiere, parfumuri în fiole minuscule, în culori pastelate, prinse la gât cu panglici elegante de mătase, ca fetiţele la lecţiile de dans.

Exponatul cel mai preţios era un obiect foarte mic şi foarte simplu, o sticluţă turtită de culoarea chihlimbarului. Se afla exact la înălţimea privirii şi avea spaţiu în jur. Eticheta te informa că priveai „Gillerlain Regal. Şampania Parfumurilor”. Hotărât lucru, merita s-o cumperi. Puneai o picătură în gropiţa gâtului şi perlele roz ale doamnelor începeau să cadă pe lângă tine ca o ploaie de vară.

O blondă mărunţică şi nostimă şedea într-un colţ îndepărtat la o centrală telefonică, dincolo de un grilaj, la adăpost de orice primejdie. În dosul unui birou neted, în linie cu uşa, se afla o damă arătoasă, înaltă, brunetă şi subţirică, al cărui nume, judecând după placa gravată solemn pe birou, era domnişoara Adrienne Fromsett.

Era îmbrăcată într-un taior gri deschis de lucru, cu o bluză albastru închis, la care purta o cravată bărbătească tot albastră, dar într-o nuanţă mai palidă. Marginile batistei împăturite ce-i ieşeau din buzunarul de la piept al taiorului, erau atât de ascuţite încât puteai tăia pâinea cu ele. La încheietura mâinii avea

[1] *Acţiunea romanului se petrece în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, înainte de intrarea Statelor Unite în război, vechile cauciucuri de maşină fuseseră folosite pentru a se face pavaje. Din cauza crizei de cauciuc din timpul războiului, pavajele au fost „reciclate" invers, fiind folosite pentru cauciucuri noi.*

o brăţară, aceasta fiind singura ei bijuterie. Părul negru, pieptănat cu cărare, i se revărsa uşor în bucle frumos aranjate. Avea un ten curat, ca de fildeş, sprâncene destul de severe, iar ochii mari şi negri lăsau impresia că s-ar putea însufleţi la momentul potrivit.

Mi-am pus pe biroul ei cartea de vizită, nu cea cu mitraliera în colţ, şi i-am spus că doream să-l văd pe domnul Derace Kingsley. A aruncat o privire pe cartea de vizită şi m-a întrebat:

— Ai întâlnire cu patronul?

— Nu.

— E foarte greu să-l vezi pe domnul Kingsley, dacă chestiunea nu e aranjată dinainte.

N-aveam cum s-o contrazic.

— Care e obiectul vizitei, domnule Marlowe?

— E personal.

— Aha. Domnul Kingsley te cunoaşte cumva, domnule Marlowe?

— Nu cred. Poate o fi auzit de mine. Ai putea să-i spui că vin din partea locotenentului de poliţie M'Gee.

— Dar domnul Kingsley îl ştie pe locotenentul M'Gee?

A pus cartea de vizită alături de un teanc de scrisori bătute de curând la maşină, cu antetul companiei. Apoi s-a lăsat pe spate, şi-a pus un braţ pe birou şi a început să bată în el darabana cu un mic stilou de aur. I-am rânjit. Telefonista blondă şi-a ascuţit urechile şi a zâmbit uşor şi nesigur. Părea glumeaţă şi gata de acţiune, deşi nesigură, ca o pisicuţă într-o casă nouă unde locatarii urăsc pisicile.

— Sper că da, i-am răspuns. Dar poate că-i mai bine să te duci şi să-l întrebi.

Şi-a pus rapid semnătura pe trei scrisori ca să nu zvârle cu stiloul în mine. Apoi a vorbit fără să mă privească.

— Domnul Kingsley e într-o conferinţă. Am să-i trimit curtea dumitale de vizită când voi avea ocazia...

I-am mulţumit şi m-am aşezat într-un fotoliu din crom şi piele, mult mai confortabil decât părea la prima vedere. Timpul s-a scurs şi s-a aşternut tăcerea. Nimeni n-a venit şi nimeni n-a plecat. Mâna elegantă a domnişoarei Fromsett a alunecat peste hârtii şi clinchetul surd produs de pisicuţa-telefonistă întrerupea tăcerea de câte ori trebăluia la centrala telefonică.

Am aprins o ţigară şi am tras lângă mine o măsuţă cu o scrumieră pe ea. Minutele păşeau pe vârful picioarelor, cu degetul la gură. Am cercetat încăperea. Greu să-ţi faci o părere despre o astfel de companie. S-ar fi putut să câştige milioane sau să aibă poliţia în camera din dos, gata să sigileze seiful ca urmare a falimentului.

După o jumătate de oră şi trei sau patru ţigări, uşa din spatele domnişoarei Fromsett s-a deschis şi doi bărbaţi au ieşit mergând cu spatele şi râzând. Un al treilea bărbat ţinea uşa deschisă şi îi îndemna să râdă. Şi-au dat mâna încântaţi, iar primii doi au traversat biroul şi au plecat. Cel de-al treilea şi-a abandonat zâmbetul acru de pe faţă, de parcă n-ar fi zâmbit niciodată. Era un individ înalt, într-un costum gri şi nu părea să aibă chef de glumă.

— M-a căutat cineva? a întrebat el cu o voce aspră şi arogantă.

Domnişoara Fromsett a răspuns încet:

— Un domn Marlowe vrea să vă vadă. Din partea locotenentului M'Gee. Într-o chestiune personală.

— Nu-l cunosc! s-a răstit bărbatul înalt. A luat cartea mea de vizită fără să se uite la ea şi a intrat în birou. Uşa s-a închis automat cu un pocnet dispreţuitor. Domnişoara Fromsett mi-a zâmbit trist şi dulceag, iar eu i-am răspuns cu un rânjet obscen. Am mai fumat o ţigară şi timpul a trecut din nou împleticindu-se. Compania Gillerlain îmi devenise dragă la inimă.

Peste zece minute aceeaşi uşă s-a deschis şi patronul a ieşit din birou cu pălăria pe cap, mârâind ceva în legătură cu o vizită la frizer ca să se tundă. A pornit pe covorul chinezesc cu un pas atletic şi vioi şi a parcurs cam jumătate din distanţa până la uşă, când brusc a făcut stânga împrejur şi s-a apropiat de fotoliul meu.

— Vrei să stăm de vorbă? s-a răţoit el la mine.

Măsura peste doi metri şi nimic nu era molatic în persoana lui. Ochii de culoarea gresiei scânteiau cu o lumină rece. Trupul masiv umplea un costum gri de flanel moale, cu dungi albe, discrete, şi era purtat cu o eleganţă supremă. Aerul lui sugera că aveai de-a face cu o persoană dificilă. M-am ridicat din fotoliu.

— Dacă sunteţi domnul Derace Kingsley, da, vreau să stăm de vorbă.

— Cine dracu ai crezut că sunt?

Nu mi-am bătut capul să-i răspund şi i-am întins o altă carte de vizită care avea pe ea şi profesiunea mea. A luat-o în mâna lui masivă şi s-a strâmbat la ea.

— Cine-i M'Gee? s-a răstit el la mine.

— Un tip pe care îl cunosc.

— Fascinant, a răspuns el, şi s-a uitat peste umăr la domnişoara Fromsett. Aceasta părea încântată. Foarte încântată. N-ai nimic altceva să-mi spui despre el?

— Cei care îl cunosc îl numesc Violet M'Gee. Fiindcă mestecă pastile mici de tuse, cu miros de violete. E un bărbat solid, cu păr cărunt şi fin şi o gură dulce, bună de sărutat copii mici. Când a fost văzut ultima oară, purta un costum albastru, elegant, pantofi maro cu tocuri înalte, o pălărie cenuşie moale şi fuma opium cu o pipă din spumă de mare.

— Nu-mi place atitudinea dumitale, a zis Kingsley cu o voce atât de dură că puteai sparge nuci cu ea.

— E în regulă, i-am răspuns, nu-i de vânzare.

S-a tras înapoi de parcă i-aş fi vârât sub nas un peşte stricat. Apoi mi-a întors spatele şi mi s-a adresat peste umăr.

— Îţi acord exact trei minute. Nu ştiu de ce-o fac.

A călcat apăsat pe covor, a trecut pe lângă biroul domnitoarei Fromsett, s-a apropiat de uşă, a deschis-o cu un gest brusc şi a lăsat-o să vibreze în faţa mea. Gestul i-a plăcut domnişoarei Fromsett şi am avut impresia c-am zărit un zâmbet vag şi răutăcios în ochii ei.

2

Biroul lui arăta exact aşa cum ar trebui să arate orice birou. Era lung, întunecat şi liniştit, răcoros din pricina climatizării, cu ferestrele închise şi cu jaluzelele lăsate întredeschise pentru a stăvili lumina orbitoare din iulie. Perdelele cenuşii se asortau cu mocheta cenuşie. Într-un colţ trona un seif mare, vopsit în negru cu argintiu, la un loc cu nişte fişete scunde perfect asortate. Pe perete atârna o fotografie enormă, colorată de mână, reprezentând un domn în vârstă, cu un chip fin sculptat, cu favoriţi şi guler tare. Mărul lui Adam care răzbătea din gulerul tare părea mai dur ca bărbia celor mai mulţi oameni. Placa de sub fotografie avea o inscripţie: „Domnul Matthew Gillerlain. 1860-l934."

Derace Kingsley a păşit ţanţoş în dosul unui birou directorial de vreo opt sute de dolari şi s-a lăsat într-un fotoliu cu spătar înalt, îmbrăcat în piele. A luat o ţigară de foi dintr-o cutie de mahon încrustată cu bronz, i-a retezat vârful şi a aprins-o cu o brichetă mare, tot de bronz, de pe birou. Operaţia s-a desfăşurat lent. Nu-i păsa de timpul meu. Când ceremonia s-a încheiat, s-a aplecat pe spate, a scos un nor de fum şi a zis:

— Sunt un om de afaceri. Nu-mi pierd vremea cu prostii. Cartea dumitale de vizită îmi spune că eşti detectiv particular cu atestat. Fă-mi dovada că-i adevărat.

Mi-am scos portvizitul şi i-am înmânat mai multe documente ca să-i fac dovada. Le-a privit rapid şi le-a aruncat înapoi peste birou. Husa de plastic transparent în care se afla certificatul a căzut pe mochetă. Nu s-a sinchisit să-şi ceară scuze.

— Nu ştiu cine e M'Gee, a zis el. Îl cunosc doar pe şeful de poliţie Petersen. I-am cerut să-mi recomande pe cineva de încredere pentru o treabă. Bănuiesc că e vorba de dumneata.

— M'Gee lucrează la biroul şefului la comisariatul din Hollywood. N-aveţi decât să verificaţi.

— Nu-i nevoie. Poate că eşti competent, dar să nu fii obraznic cu mine. Şi nu uita că cel pe care îl angajez lucrează doar pentru mine. Face exact ce-i spun şi îşi ţine gura. Altminteri îl dau pe uşă afară. E clar? Sper că nu-ţi par prea brutal?

— Hai să lăsăm baltă povestea asta, i-am răspuns.

S-a încruntat. Apoi m-a întrebat arţăgos:

— Cât vrei pe zi?

— Douăzeci şi cinci de dolari plus cheltuielile suplimentare. Opt cenţi de kilometru dacă folosesc maşina.

— Ridicol, a spus el. Mult prea mult. Cincisprezece dolari pe zi. E mai mult decât suficient. Am să achit costul benzinei în anumite limite, de la caz la caz. Dar să nu mă tragi pe sfoară.

Am scos un mic nor cenuşiu de fum de ţigară şi i-am făcut vânt cu mâna. Nu i-am răspuns. A părut puţin surprins că nu i-am răspuns.

S-a aplecat peste birou şi şi-a îndreptat ţigara de foi spre mine.

— Nu te-am angajat încă. Dacă am s-o fac, treaba e absolut confidenţială. Nu vreau să trăncăneşti despre ea cu amicii de la poliţie.

— Ce vreţi în fond să fac pentru dumneavoastră, domnule Kingsley?

— Ce importanţă are? Te ocupi cu tot felul de anchete, nu-i aşa?

— Nu tocmai. Mă ocup mai ales de cele oarecum oneste.

Mi-a aruncat o privire directă şi şi-a încleştat fălcile. Ochii lui cenuşii au căpătat o expresie opacă.

— Printre altele, nu mă ocup de divorţuri, i-am spus. Şi vreau o sută de dolari ca acont... Mai ales de la cei pe care nu-i cunosc.

— Aha, a spus el cu o voce brusc îmblânzită. Aha!

— În ce priveşte chestiunea că aţi fost prea brutal cu mine, cei mai mulţi dintre clienţii mei încep fie prin a boci pe umărul meu, fie prin a răcni la mine ca să-mi arate cine-i patronul. În final însă devin cu toţii rezonabili, dacă mai sunt în viaţă.

— Aha, a repetat el cu aceeaşi voce blândă şi a continuat să uite fix la mine. Îţi pierzi mulţi clienţi? m-a întrebat el.

— Nu prea mulţi, dacă se poartă frumos cu mine.

— Serveşte-te cu o ţigară de foi.

Am luat o ţigară de foi şi am pus-o în buzunarul de la piept.

— Vreau să-mi găseşti soţia. Lipseşte de o lună.

— Perfect. Am s-o găsesc.

A răpăit din nou pe birou cu ambele mâini. Apoi m-a privit ţintă.

— Sper c-ai să reuşeşti. Apoi a rânjit. N-am mai avut o astfel de confruntare de patru ani.

Nu i-am răspuns.

— La naiba. Îmi place discuţia asta. Zău că-mi place.

Şi-a plimbat mâna prin părul negru şi des.

— Lipseşte de-o lună. Se afla la cabana noastră din munţi. Lângă Puma Point. Ştii unde vine Puma Point?

I-am spus că ştiam unde e Puma Point.

— Cabana noastră e cam la patru kilometri şi jumătate de sat. Se ajunge acolo pe un drum privat. E lângă un lac privat. Little Fawn Lake. Trei dintre noi am ridicat un dig acolo ca să îmbunătăţim proprietăţile. Lacul ne aparţine nouă, celor trei. E o proprietate destul de mare, dar nedezvoltată şi, fireşte, nici n-are să fie dezvoltată aşa de curând. Prietenii mei au case acolo, ca şi mine, şi un oarecare Bill Chess, împreună cu soţia, stau pe gratis într-o căsuţă şi se îngrijesc de locuinţa mea. Bill e invalid de război şi primeşte pensie. Asta-i tot ce-i acolo. Soţia mea a plecat la munte pe la jumătatea lui mai, s-a întors de două ori la sfârşit de săptămână, iar pe 12 iunie era aşteptată la o petrecere şi n-a sosit. N-am mai văzut-o de atunci.

— Şi ce-aţi întreprins?

— N-am întreprins nimic. Absolut nimic. Nu m-am dus acolo.

S-a oprit aşteptând să-l întreb de ce n-a făcut-o.

— De ce nu v-aţi dus? l-am întrebat.

Şi-a împins înapoi fotoliul ca să deschidă un sertar încuiat. A scos dinăuntru o hârtie împăturită şi mi-a înmânat-o peste birou. Am despăturit-o şi am văzut că era o telegramă. Fusese expediată din El Paso la 14 iunie, la ora nouă şi nouăsprezece minute dimineaţa. Era adresată lui Derace Kingsley, pe Carson Drive, numărul 965 în Beverly Hills şi avea următorul conţinut:

Trec frontiera în Mexic pentru divorţ. Stop. Mă mărit cu Chris. Stop. Noroc şi la revedere. Stop.

Crystal

Am pus telegrama pe marginea biroului din partea mea, în timp ce Derace îmi întindea o fotografie foarte clară, format mare, scoasă pe hârtie lucioasă şi reprezentând un bărbat şi o femeie aşezaţi pe nisip sub o umbrelă de plajă. Bărbatul purta şort de baie, iar femeia un fel de costum de baie microscopic, dintr-un fel de mătase albă. Era o junǎ blondă, subţirică, cu trup atrăgător şi zâmbea. Bărbatul era un tip bine, brunet, voinic, cu umeri şi picioare solide, păr negru gumat şi dinţi albi. Doi metri de crai distrugător de căsătorii. Braţe care să te strângă la piept şi toată inteligenţa întipărită pe faţă. Ţinea în mână ochelarii de soare şi zâmbea aparatului de fotografiat cu un aer expert şi degajat.

— Femeia e Crystal, a spus Kingsley, iar tipul este Chris Lavery. N-are decât să-l păstreze, iar el poate să facă acelaşi lucru cu ea, lua-i-ar dracu pe amândoi!

Am pus fotografia deasupra telegramei.

— În regulă. Care e problema?

— Chestia e că nu avem telefon acolo la lac şi că petrecerea la care trebuia să vină n-avea mare importanţă. Am primit telegrama şi nu i-am dat prea mare atenţie. Nu m-a surprins. Mariajul nostru scârţâia de ani de zile. Ea cu viaţa ei, eu cu a mea. Are banii ei, o groază de bani. Vreo douăzeci de mii de dolari pe an de la o corporaţie cu terenuri petrolifere în Texas. Lui Crystal îi place să alerge după bărbaţi şi ştiam că Lavery era unul din amanţii ei. M-a surprins c-avea intenţia să se mărite cu el, pentru că tipul nu-i altceva decât un crai de profesie. Până acum, totul mi părut normal, dacă mă înţelegi.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Două săptămâni nu s-a întâmplat nimic. Apoi am primit un telefon de la Hotelul Prescott din San Barnardino, prin care am fost informat că un automobil Packard Clipper, aparţinând unei anume Crystal Kingsley se afla de mai multe zile în garajul lor, fără să fie reclamat de cineva, şi doreau să ştie ce să facă. Le-am spus să ţină maşina acolo şi le-am trimis un cec pentru garaj. Nici asta nu m-a mirat în mod deosebit. Mi-am închipuit că soţia mea părăsise California, iar dacă plecaseră cu maşina, atunci o folosiseră pe a lui Lavery. Alaltăieri însă, m-am lovit de Lavery în faţă la Athletic Club, aici în colţ, la doi paşi. Mi-a spus că habar n-are unde e Crystal.

Kingsley mi-a aruncat o privire rapidă şi a întins mâna după o sticlă şi două pahare ce se aflau pe birou. A umplut paharele şi a împins unul spre mine. L-a ridicat pe al lui în direcţia luminii şi a vorbit încet:

— Lavery mi-a spus că n-a fugit cu ea, că n-a mai văzut-o de două luni şi că nu mai are nici o legătură cu ea.

— Şi l-aţi crezut?

A dat afirmativ din cap, a golit paharul şi l-a împins la marginea biroului. Am luat şi eu o înghiţitură. Era *scotch.* Un *scotch* nu prea grozav.

— Dacă l-am crezut, a spus Kingsley, am făcut probabil o greşeală fiindcă nu e genul de om pe care îl poţi crede. Departe de asta. L-am crezut pentru că e o canalie care îşi închipuie că-i amuzant să se culce cu nevestele prietenilor, iar apoi să se laude. Sunt convins că ar fi fost încântat să mă insulte, spunându-mi că mi-a luat nevasta şi intenţiona să fugă cu ea ca să mă facă de râs. Cunosc eu aceşti crai, şi pe el îndeosebi. A fost comis-voiajor la noi o vreme şi avea neplăceri tot timpul. Nu se putea stăpâni să nu facă curte funcţionarelor din birou. Pe deasupra, primisem şi telegrama de la El Paso de care i-am pomenit şi nu văd ce interes ar fi avut să mă mintă.

— S-ar putea ca el s-o fi abandonat, am spus. Asta l-ar fi rănit în amorul lui propriu, în complexul lui de Casanova.

Kingsley s-a mai luminat la faţă, dar nu prea mult. A clătinat îndoit din cap.

— Sunt tentat să-l cred, a spus el. Fă-mi dovada că mă înşel. De asta te-am angajat. Există însă şi un alt aspect mult mai neplăcut. Conduc o firmă şi am o slujbă bună, dar nu-i decât o slujbă. Nu-mi pot îngădui un scandal. Îmi pierd postul pe loc dacă soţia mea e vârâtă într-un scandal cu poliţia.

— De ce cu poliţia?

— Pentru că printre alte activităţi ale ei, a spus Kingsley posac, soţia mea găseşte timp să fure din magazine. Cred că e un fel de cleptomanie care o apucă când începe să bea. Am avut scene extrem de neplăcute în birourile unor directori de magazine. Deocamdată, am reuşit să-i conving să n-o dea în judecată, dar dacă aşa ceva se petrece într-un oraş unde n-o cunoaşte nimeni... Şi-a ridicat mâinile şi le-a lăsat să cadă cu o buşitură pe birou. S-ar putea să ajungă la închisoare, nu-i aşa?

— I-au luat vreodată amprentele?

— N-a fost niciodată arestată.

— Nu asta v-am întrebat. Uneori, magazinele mari pun drept condiţie a renunţării la darea în judecată dreptul de-a lua amprentele. Tactica sperie pe amatori şi pune la dispoziţia directorilor dosare de cleptomani pe care le dau asociaţiilor profesionale. Când amprentele apar de mai multe ori, vine ziua răfuielii.

— N-am cunoştinţă să se fi întâmplat vreodată aşa ceva...

— Atunci cred că e cazul să renunţăm la ipoteza furtului, cel puţin deocamdată. Dacă a fost arestată, atunci a fost şi percheziţionată. Chiar dacă poliţia îi îngăduie să folosească un nume fictiv în documentele lor, puteţi fi sigur c-ar fi luat legătura cu dumneavoastră. Şi ar fi început să urle după ajutor în clipa când a intrat la apă. Am bătut cu degetele în telegrama alb-albastră. Iar această telegramă e veche de o lună. Dacă lucrul la care vă gândiţi s-ar fi petrecut acum o lună, cazul ar fi fost judecat între timp. Fiind prima oară, ar fi scăpat cu o muştruluială şi o condamnare suspendată.

Şi-a turnat un alt pahar ca să-şi mai atenueze grijile.

— Ce-mi spui mă face să mă simt mai bine, a spus el.

— Multe lucruri s-ar fi putut întâmpla, am spus. C-a fugit cu Lavery şi apoi s-au despărţit. C-a fugit cu un alt bărbat şi telegrama e o glumă proastă. C-a plecat de una singură sau cu o altă femeie. Că s-a îmbătat şi a ajuns într-o clinică de dezalcoolizare. C-a dat de un bucluc despre care nu ştim nimic. C-a fost omorâtă.

— Oh, Doamne, nu pomeni de aşa ceva! a exclamat Kingsley.

— De ce nu? Trebuie să faceţi faţă situaţiei. Am o idee destul de clară asupra doamnei Kingsley. E tânără, drăguţă, imprudentă şi dezechilibrată. Bea de stinge şi când bea face lucruri primejdioase. E o fraieră în ce priveşte bărbaţii şi s-ar putea să se înhăiteze cu un necunoscut, care e şi escroc. Cum vi se pare descrierea?

— Perfectă, a spus el dând din cap.

— Cam câţi bani ar fi putut să aibă asupra ei?

— Îi place să aibă sume mari. Are cont la bancă. Ar putea avea orice sumă.

— Aveţi copii?

— Nu.

— Va ocupaţi de administrarea fondurilor ei?

— Câtuşi de puţin. Soţia mea nu e în afaceri. Depune cecuri şi le încasează ca să le cheltuiască. Nu investeşte un sfanţ. Iar banii ei nu-mi sunt, fireşte, de niciun folos, dacă la asta te referi. S-a oprit şi apoi a continuat: Să nu crezi că n-am încercat. Sunt un om normal şi nu mă amuză să văd douăzeci de mii de dolari duşi pe apa sâmbetei an de an, aruncaţi pe mahmureală şi amanţi de teapa lui Chris Lavery.

— Ce legătură aveţi cu banca ei? Puteţi obţine o listă a cecurilor scrise în ultimele două luni?

— N-au să-mi spună. Am încercat o dată să obţin astfel de informaţii când mă bătea gândul că cineva o şantaja şi n-am reuşit să aflu nimic.

— Se poate obţine, am răspuns, şi va trebui s-o facem. Asta înseamnă să mergem la Biroul de persoane dispărute. Nu cred că v-ar plăcea.

— Dacă mi-ar fi plăcut, n-aş fi apelat la serviciile dumitale.

Am dat din cap, am strâns hârtiile de pe birou şi le-am pus în buzunar.

— Cazul s-ar putea să aibă mai multe complicaţii decât văd acum, dar am să încep prin a avea o discuţie cu Lavery, iar apoi am să dau o raită sus la Little Fawn Lake să mă interesez şi acolo. Am nevoie de adresa lui Lavery şi de o notă către îngrijitorul casei de lângă lac.

A luat o scinsoare cu antet, a scris câteva rânduri şi mi-a înmânat-o. Iată ce spunea nota:

Dragă Bill,

Purtătorul acestei scrisori e domnul Marlowe care doreşte să arunce o privire prin proprietate. Arată-i casa şi ajută-l cât e cu putinţă.

Cu stimă, Derace Kingsley

Am împăturit-o şi am vârât-o în plicul pe care scrisese adresa în timp ce citeam scrisoarea.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre celelalte cabane de lângă lac?

— Nu-i nimeni acolo deocamdată. Unul dintre proprietari lucrează pentru guvern, la Washington, iar celălalt e la Fort Leavenworth. Soţiile lor sunt cu ei.

— Am să vă rog să-mi daţi adresa lui Lavery.

S-a uitat în gol la ceva de deasupra capului meu.

— Locuieşte în Bay City. Cunosc casa, dar am uitat adresa. Cred c-o poţi obţine de la domnişoara Fromsett. Nu-i cazul să-i spui de ce-ţi trebuie. Deşi are să ghicească. Mi-ai spus că vrei o sută de dolari.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns. Am spus-o doar fiindcă m-aţi călcat pe nervi mai înainte.

A rânjit. M-am ridicat şi am rămas o clipă lângă birou, uitându-mă la el. Apoi i-am spus:

— Nu-mi ascundeţi nimic sper, nimic important. Şi-a contemplat degetul mare.

— Nu, nu-ţi ascund nimic. Sunt îngrijorat şi vreau să ştiu unde se află. Sunt teribil de îngrijorat. Dacă descoperi ceva, dă-mi un telefon la orice oră din noapte.

I-am promis c-am s-o fac, ne-am dat mâna şi am traversat camera lungă şi răcoroasă ca să ajung la biroul unde stătea domnişoara Fromsett.

— Domnul Kingsley a spus să-mi dai adresa lui Chris Lavery, i-am spus şi i-am urmărit expresia.

A întins foarte lent mâna după un carnet de adrese îmbrăcat în piele maro şi a început să-l răsfoiască. Mi-a răspuns pe un ton rigid şi rece:

— Adresa pe care o avem e Altair Street, numărul 623, în Bay City. Telefon: Bay City 12523. Domnul Lavery n-a mai lucrat aici de peste un an. S-ar putea să se fi mutat.

I-am mulţumit şi am ieşit. La uşă m-am uitat înapoi la ea. Şedea foarte calmă, cu mâinile încleştate pe birou, privind în gol. În obraji îi apăruseră două pete roşii. Avea o privire pierdută şi acră.

Am avut impresia că domnul Lavery nu era o amintire plăcută pentru ea.

3

Altair Street se afla la marginea unui „V" ce ducea într-o înfundătură la capătul unei ravene adânci. La nord se vedea întinderea albastră şi adâncă a golfului până la dealurile din Malibu. La sud, orăşelul de plajă Bay City se răsfira pe o colină deasupra şoselei naţionale de pe coastă.

Era o stradă scurtă, cu nu mai mult de trei sau patru rânduri de case şi se înfunda într-un gard înalt de fier care înconjura o proprietate vastă. În dosul suliţelor aurite ale gardului am zărit pomi, boschete şi o parte dintr-o peluză, ca

şi un drum sinuos pentru maşini. Casa nu era la vedere. Pe partea opusă golfului, casele arătau bine, îngrijite şi destul de spaţioase. De cealaltă parte, pe coama colinei, câteva căsuţe modeste nu făceau mare impresie. In ultimul rând de case, mai scurt, dinaintea capătului fundăturii, se găseau două locuinţe aproape faţă în faţă. Cea mai modestă avea numărul 523.

Am trecut de ea, am întors maşina în semicercul pavat de la capătul străzii şi am tras lângă un teren viran dinaintea locuinţei lui Lavery. Casa era construită pe o pantă, lăsând impresia viţei căţărătoare, cu uşa de la intrare puţin sub nivelul străzii, cu un patio pe acoperiş, cu dormitorul la subsol şi cu un garaj ca o gaură pe o masă de biliard. Un desiş de bugainvilea, de un roşu aprins, foşnea în faţa zidului de la intrare, iar dalele de piatră ce duceau spre casă aveau pe margini muşchi. Uşa era îngustă, cu grilaj şi deasupra avea o friză subţire. Sub grilaj era un mâner de fier pentru bătut în uşă. Am ciocănit insistent.

N-a răspuns nimeni. Am apăsat soneria de lângă uşă şi am auzit-o sunând nu prea departe în casă. Am aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Am reluat ciocănitul cu inelul de fier. Nici un rezultat. M-am întors pe aleea de la intrare şi m-am îndreptat spre garaj şi am deschis uşa destul ca să văd că înăuntru se găsea o maşină cu cauciucuri cu dungi albe pe margine. M-am întors la uşa de la intrare.

Din garajul de peste drum a ieşit o limuzină Cadillac neagră şi elegantă care s-a întors, a trecut pe lângă reşedinţa lui Lavery, a încetinit şi un tip slab, cu ochelari de soare întunecaţi, m-a privit cu atenţie, ca şi cum n-ar fi fost treaba mea să mă aflu acolo. L-am privit fix la rândul meu şi tipul şi-a văzut de drum.

Am apucat-o din nou pe aleea de la casa lui Lavery şi am reluat bătăile în uşă. De data asta cu succes. In uşă s-a deschis o ferestruică şi am văzut un individ arătos şi cu o expresie vie care mă privea din spatele gratiilor.

— Faci o groază de zgomot, a zis el.

— Domnul Lavery?

Mi-a spus că e domnul Lavery şi m-a întrebat ce pofteam. I-am întins cartea mea de vizită printre gratii. A apucat-o cu o labă mare şi cafenie. Ochii lui maronii şi strălucitori s-au întors spre mine.

— Regret, dar n-am nevoie de detectivi particulari.

— Sunt în serviciul lui Derace Kingsley.

— N-aveţi decât să vă duceţi naibii amândoi!, a spus el şi a trântit fereastra.

Am apăsat pe soneria de lângă uşă, am scos o ţigară cu mâna liberă şi am aprins un chibrit de lemnul pervazului când uşa s-a deschis brusc şi un tip masiv în costum de baie, sandale de plajă şi un halat flauşat s-a pregătit să mă înfrunte. Am ridicat degetul de pe sonerie şi am rânjit la el.

— Ce se întâmplă?, l-am întrebat. Te-ai speriat cumva?

— Dacă mai umbli la sonerie te arunc în mijlocul străzii!

— Nu fii caraghios. Ştii perfect de bine c-am să discut cu tine şi tu ai să discuţi cu mine.

Am scos telegrama alb-albastră din buzunar şi am întins-o înaintea ochilor lui cafenii şi strălucitori. A citit-o prost dispus, şi-a muşcat buzele şi a mârâit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai în casă!

A deschis uşa larg şi am păşit în urma lui într-o încăpere întunecată şi plăcută, având pe jos un covor chinezesc bej, ce părea scump, apoi fotolii adânci, câteva lămpi albe rotunde, un radio enorm într-un colţ, o sofa extrem de lată, tapisată cu material din lână fină bej cu maron, un şemineu cu un paravan de bronz în faţă şi o poliţă din lemn alb deasupra. In dosul paravanului ardea un foc, mascat parţial de un mare buchet de arbuşti pereni. Florile se îngălbeniseră pe ici, pe colo, dar erau încă frumoase. Pe o măsuţă joasă şi rotundă din lemn de nuc, acoperită cu o placă de sticlă, se afla o sticlă de coniac *Vat 69*, pahare pe o tavă şi o mică găleată pentru gheaţă. Camera dădea în spatele casei şi se termina printr-o arcadă dreaptă prin care se vedeau trei ferestre înguste şi partea superioară a unei balustrade de fier care ducea la etaj.

Lavery a trântit uşa în urmă şi s-a aşezat pe sofa. A luat o ţigară dintr-o cutie de argint sculptată, a aprins-o şi m-a privit iritat. M-am aşezat în faţa lui şi l-am examinat. Era perfect echipat în domeniul fizicului, aşa cum reieşise şi din poză. Avea umeri nemaipomeniţi şi şolduri magnifice. Ochii de culoarea alunei aveau pupile de un cenuşiu albicios. Purta părul cam lung şi cu bucle fine deasupra tâmplelor. Tenul cafeniu nu trăda o viaţă destrăbălată. Era un tip bine, dar nimic mai mult în ce mă privea. Am înţeles de ce femeile se dădeau în vânt după el.

— De ce nu vrei să ne spui unde e? l-am întrebat. O să descoperim în orice caz, dar dacă ne spui acum, nu te mai batem la cap.

— Nu cred că un detectiv particular are să reuşească să mă bată la cap.

— N-ai dreptate. Un detectiv particular poate bate la cap pe oricine. E insistent şi obişnuit cu aroganţa. E plătit pentru timpul lui şi e înclinat să folosească acest timp ca să te bată la cap.

— Ascultă, a zis el şi s-a aplecat înainte îndreptându-şi ţigara spre mine. Cunosc telegrama, dar e o prostie. Nu m-am dus la El Paso cu Crystal Kingsley. N-am mai văzut-o de mult, cu mult înainte de data când a fost expediată această telegramă. N-am mai avut nici o legătură cu ea. I-am spus acelaşi lucru şi lui Kingsley.

— N-are nici un motiv să te creadă.

— Iar eu n-am de ce să-l mint. Părea surprins.

— De ce n-ai avea nici un motiv?

— Ascultă, a spus el serios, dacă aşa crezi, înseamnă că n-o cunoşti pe Crystal. Kingsley n-o are cu nimic la mână. Şi dacă nu-i place purtarea ei, n-are decât să divorţeze. Soţii ăştia cu instincte de proprietari mă dezgustă.

— Dacă nu te-ai dus cu ea la El Paso, de ce-a trimis telegrama?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cred că ştii mai mult. I-am arătat buchetul de arbuşti pereni de lângă cămin. I-ai cules la Little Fawn Lake?

— Dealurile din împrejurimi sunt pline, a răspuns el dispreţuitor.

— Dar nu au astfel de flori. Lavery a râs.

— Am fost la lac în timpul celei de-a treia săptămâni din mai, dacă vrei să ştii. Presupun că poţi să afli. A fost ultima oară când am văzut-o pe Crystal.

— Nu ţi-a trecut prin minte s-o iei de nevastă? A suflat un nor de fum şi a vorbit prin el.

— Da, ideea mi-a trecut prin minte. Are bani. Banii sunt întotdeauna folositori. Dar ar fi o cale mult prea neplăcută ca să-i obţin.

Am dat din cap în semn de asentiment, dar el a rămas tăcut. S-a uitat la buchetul de flori de lângă cămin, apoi s-a aplecat să scoată un nou nor de fum pe nări şi să-mi arate conturul viril al gâtului. Apoi, pentru că nu spuneam nimic, a început să fie nervos. S-a uitat la cartea de vizită pe care i-o dădusem şi a spus:

— Deci ai de scormonit în gunoaie. Cum merge?

— Nu prea grozav. Un dolar ici, unul acolo...

— Şi cei mai mulţi dintre bani sunt împuţiţi, a spus el.

— Ascultă, domnule Lavery, de ce vrei să ne certăm? Kingsley crede că ştii unde e nevasta lui şi nu vrei să-i spui. Fie din răutate, fie din motive personale.

— Şi care variantă ar prefera-o? m-a întrebat tipul bine bronzat pe un ton batjocoritor.

— Nu cred că-i pasă, atâta vreme cât află ce doreşte. Nu-i pasă prea mult ce faceţi împreună, unde vă duceţi sau dacă va divorţa. Vrea doar să fie sigur că totul e în regulă şi că soţia lui n-are nici un fel de neplăceri.

Lavery a părut interesat.

— Neplăceri? Ce fel de neplăceri? Şi-a înmuiat buzele cafenii în propriile lui cuvinte ca să vadă ce gust aveau.

— Eşti un bun actor, i-am spus. N-ai timp să discuţi afaceri, dar găseşti întotdeauna timp de glume. Dacă îţi închipui că vrem să te înhăţăm pentru c-ai trecut graniţa statului[2] cu ea, nu-i cazul să-ţi faci griji.

---

[2] *Răpirea de persoane şi trecerea graniţei dintre state constituie o crimă federală şi antrenează automat FBI.*

— Baţi câmpii, deşteptule. Va trebui mai întâi s-o dovedeşti c-am făcut-o, căci altminteri nu ai nici o şansă.

— Această telegramă trebuie să însemne ceva, am spus cu încăpăţânare. Am impresia că mă repet, şi încă de mai multe ori.

— Telegrama nu-i decât un truc. Crystal e mare amatoare de trucuri ieftine, de tipul ăstuia. Toate sunt stupide şi unele răutăcioase.

— Nu pricep ce sens ar avea în acest caz.

A scuturat scrumul pe placa de sticlă de pe masă. Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte.

— N-am fost la întâlnire, zise el încet. Aşa s-ar putea să se răzbune pe mine. M-a aşteptat să vin la lac la sfârşitul săptămânii. Nu m-am dus. Eram sătul de ea.

— Hm, am spus şi l-am privit lung şi intens. Nu-mi place istoria asta. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă te-ai fi dus cu ea la El Paso, v-aţi fi luat la ceartă şi v-aţi fi despărţit. Nu poţi s-o refaci în felul ăsta?

Pe faţa lui bronzată apărură pete mari roşii.

— La dracu'! a zis el. Ţi-am mai spus că nu m-am dus nicăieri cu ea. Absolut nicăieri. Poţi să ţii minte asta?

— Am s-o ţin minte când am s-o cred.

S-a aplecat să-şi stingă ţigara. Apoi s-a ridicat suplu, fără nici o grabă, şi-a strâns cordonul halatului şi s-a mutat la capătul sofalei.

— Bine, a zis el rapid şi nervos. Întinde-o!! Fă o plimbare! M-am săturat de acest interogatoriu stupid. Îţi pierzi timpul şi îl pierzi şi pe al meu. Asta dacă timpul tău valorează ceva.

M-am ridicat şi i-am zâmbit acru.

— Nu valorează mulţi bani, dar sunt plătit pentru cât valorează. Nu crezi că s-ar putea ca tu să fi dat de dracu' într-un magazin, să spunem la raionul de ciorapi de damă sau de bijuterii?

M-a examinat cu mare atenţie, coborându-şi sprâncenele şi strângându-şi buzele.

— Nu ştiu despre ce baţi câmpii, a zis el, deşi părea gânditor în ciuda cuvintelor.

— Asta-i tot ce-am vrut să ştiu. Mersi că m-ai ascultat. Cu ce te ocupi de când ai plecat de la Kingsley?

— Nu te priveşte.

— Fireşte. Dar pot totuşi să aflu, i-am răspuns şi m-am îndreptat spre uşă, dar fără grabă.

— Momentan nu fac nimic, a zis el rece. Aştept să fiu angajat în marină în curând.

— Ar trebui s-o duci bine acolo.

— Poate. Drum bun, băgăciosule. Şi nu te mai deranja din nou. N-am să fiu acasă.

M-am apropiat de uşă şi am deschis-o. Era înţepenită jos, căci se umflase de la umezeala oceanului. Când am izbutit s-o deschid, m-am uitat la el peste umăr. Stătea cu ochii strânşi, plini de o furie mută.

— S-ar putea să mă întorc, am spus. Dar nu ca să schimbăm glume. Ci fiindcă am descoperit ceva care merită discutat.

— Aşadar, îţi închipui că mint, a zis el violent.

— Cred că te preocupă ceva. Am văzut prea multe feţe la viaţa mea, ca să nu-mi dau seama. S-ar putea să nu fie treaba mea. Dar dacă este, va trebui să mă dai afară.

— Cu plăcere. Data viitoare adu pe cineva care să te ducă acasă. Asta dacă pici în cur şi-ţi spargi capul.

Apoi, fără să-mi dau seama de ce-a făcut-o, a scuipat pe covor în faţa picioarelor.

Gestul m-a şocat. Am avut impresia c-a lepădat furnirul şi şi-a dat arama pe faţă. Ca atunci când o femeie aparent rafinată începe să înjure birjăreşte.

— Salut, frumosule, am spus şi am plecat. Am închis uşa tragând-o cu forţă după mine şi am luat-o pe aleea care ducea la stradă. Acolo, am rămas pe trotuar şi m-am uitat la casa de peste drum.

4

Era o casă mare şi scundă, cu ziduri de stuc roz decolorat în nuanţe de pastel şi cu o bordură de un verde trist la ferestre. Acoperişul era din ţigle rotunde, aspre şi verzi. Uşa de la intrare era într-o adâncitură şi în jurul tocului se afla un mozaic multicolor din piese de ceramică, cu o mică grădină în faţă, situată în dosul unui gard scund de stuc şi cu un grilaj de fier care începuse să ruginească din pricina umidităţii din golf. Alături de casă era un garaj pentru trei maşini cu o uşă care se deschidea în curte şi cu o potecă de beton care ducea la intrarea laterală. Pe stâlpul gardului era o placă de bronz cu inscripţia:

ALBERT S. ALMORE. Medic.

În timp ce stăteam şi mă uitam atent peste drum, Cadillacul pe care îl observasem mai înainte a dat colţul torcând ca o pisică şi a continuat în jos pe stradă. Apoi a încetinit şi a făcut o buclă ca să aibă loc să intre în garaj şi, ajungând la concluzia că maşina mea îi stătea în cale, şi-a continuat drumul până la capul străzii şi a întors în spaţiul larg din faţa gardului de fier ornamental. A parcat încet cu spatele în cel de-al treilea loc liber din garaj. Un tip slab, cu ochelari de soare, s-a îndreptat spre casă, ducând o trusă medicală

cu două mânere. La jumătatea drumului a încetinit şi m-a privit atent. M-am îndreptat spre maşina mea. Tipul a ajuns în faţa uşii, a descuiat-o şi s-a uitat din nou la mine peste umăr.

M-am suit în Chrysler şi am rămas acolo fumând şi încercând să mă decid dacă să angajez pe cineva care să-l fileze pe Lavery. Am ajuns la concluzia că nu merită. Cel puţin aşa cum se prezentau lucrurile deocamdată.

La o fereastra de la parter, lângă uşa prin care intrase doctorul Almore, s-au agitat perdelele. O mână subţire le-a tras de-o parte şi am zărit reflexul luminii pe ochelari. Perdelele au rămas trase o vreme, iar apoi au căzut la loc.

M-am uitat la casa lui Lavery. De unde mă aflam vedeam că veranda din spate avea trepte de lemn vopsit care duceau la o alee în pantă şi la o alta pavată în josul ravenei.

Am mai aruncat o privire locuinţei doctorului Almore, întrebându-mă cât de bine îl cunoştea pe Lavery. Era posibil să-l cunoască, casele lor fiind singurele în acea zonă. Faptul că era medic nu-mi spunea mare lucru despre el. Când m-am uitat din nou, perdelele închise mai înainte, erau acum complet trase în lături.

Partea mijlocie a triplei ferestre, acoperită mai înainte de perdele, nu avea plasă de ţânţari. Doctorul Almore mă privea din dosul ei stând încruntat, în picioare. Mi-am scuturat scrumul pe geamul maşinii, iar el s-a întors brusc şi s-a aşezat la birou. Stătea ţeapăn şi răpăia cu degetele pe birou. A întins mâna după telefon, l-a atins, apoi şi-a retras mâna. Şi-a aprins o ţigară şi a stins chibritul cu un gest violent. S-a apropiat de fereastră şi a început să mă fixeze din nou.

Lucru interesant, mai ales fiind vorba de un doctor. Doctorii în general sunt oameni lipsiţi de curiozitate. Când îşi fac internatul aud destule secrete ca să le ajungă toată viaţa. Doctorul Almore părea interesat de persoana mea. Mai mult chiar, părea iritat.

Am întins mâna ca să pornesc maşina, când uşa casei lui Lavery s-a deschis, aşa c-am renunţat şi m-am lăsat pe spate. Lavery a înaintat grăbit pe aleea din faţa casei, a aruncat o privire pe stradă şi s-a întors ca să intre în garaj. Era îmbrăcat aşa cum îl văzusem. Pe braţ ducea un prosop din material aspru şi un pled de plajă. Am auzit cum se ridica uşa de la garaj, zgomotul uşii de la maşina care s-a deschis şi s-a închis, apoi hârâitul şi tusea motorului care pornea. Maşina a urcat străduţa cu spatele în timp ce un fum albicios ieşea din ţeava de eşapament. Era o maşină decapotabilă, mică şi nostimă, cu capota coborâtă, lăsând să se vadă părul lucios al lui Lavery deasupra ei. Purta ochelari de soare amuzanţi şi cu braţe albe. Maşina coborî panta în trombă şi execută la colţ un pas de dans.

Plecarea lui nu m-a preocupat. Domnul Christopher Lavery era în drum spre Pacific ca să facă plajă şi să le ofere fetiţelor un spectacol de care nu se puteau lipsi.

Mi-am concentrat din nou atenţia asupra doctorului Almore. Vorbea la telefon, de fapt asculta, cu aparatul ţinut strâns la ureche în timp ce fuma şi aştepta. Apoi s-a aplecat înainte ca atunci când reiei legătura, a ascultat din nou, a închis telefonul şi a scris ceva pe un carnet. O carte groasă, cu coperte galbene, a apărut pe biroul lui şi a deschis-o la mijloc. În timp ce era ocupat de asta, a aruncat o altă privire pe fereastră, direct la Chryslerul meu.

A găsit ce căuta în cartea de telefon, s-a aplecat peste ea şi nori mici şi rapizi de fum s-au înălţat deasupra paginilor. A scris ceva. A împins cartea deoparte şi a înşfăcat din nou telefonul. A format un număr, a aşteptat, apoi a început să vorbească grăbit, dând din cap şi gesticulând cu ţigara în mână.

Şi-a încheiat conversaţia şi a închis telefonul. S-a lăsat pe spate şi a rămas gânditor, cu privirea aţintită la birou, fără însă să omită să se uite pe fereastră la fiecare jumătate de minut. Aştepta, iar eu la rândul meu am aşteptat fără să am un motiv special. Doctorii dau multe telefoane şi vorbesc cu o groază de lume. Doctorii se uită pe ferestrele lor, doctorii se încruntă, doctorii îşi exprimă nervozitatea, doctorii au preocupări şi îşi arată încordarea. Doctorii sunt oameni ca noi toţi, născuţi să sufere şi să se chinuie cu lunga şi trista luptă a vieţii, ca noi toţi.

Dar doctorul Almore avea ceva în purtarea lui care m-a intrigat. M-am uitat la ceas şi am hotărât că venise vremea să mănânc ceva, aşa că mi-am aprins o nouă ţigară şi am rămas pe loc.

Au trecut cam vreo cinci minute. Apoi o maşină verde a dat colţul şi a coborât în viteză strada în pantă. S-a oprit în faţa casei doctorului Almore şi antena înaltă a maşinii a vibrat. Un tip blond, vânjos a ieşit din maşină şi s-a apropiat de uşa casei doctorului. A apăsat pe sonerie şi s-a aplecat să aprindă un chibrit pe treptele de lemn. Şi-a înălţat capul şi s-a uitat peste drum la locul unde mă aflam.

Uşa s-a deschis şi blondul a intrat în casă. O mână invizibilă a tras la loc perdelele în biroul doctorului Almore şi camera s-a cufundat în întuneric. Mă uitam la căptuşeala înnegrită a perdelelor. Minutele continuau să treacă.

Uşa de la intrare s-a deschis şi tipul voinic a coborât agale treptele şi a ieşit pe poartă. A azvârlit mucul şi şi-a trecut mâna prin păr. A dat din umeri, şi-a ciupit bărbia şi a traversat strada în diagonală. Paşii lui au sunat clari şi relaxaţi în tăcerea străzii. În spatele lui, perdelele de la casa doctorului Almore s-au mişcat din nou. Doctorul Almore privea scena de la fereastră.

O mână pistruiată şi mare a apărut la marginea ferestrei maşinii, lângă cotul meu. O faţă lată, cu trăsături pronunţate, şi-a făcut apariţia deasupra

mâinii. Tipul avea ochii de un albastru metalic. M-a privit cu atenţie şi mi s-a adresat cu o voce aspră şi adâncă:

— Aştepţi pe cineva?

— Nu ştiu. De ce să aştept?

— Eu pun întrebările.

— Aha, deci ăsta e rezultatul pantomimei.

— Care pantomimă? M-a aţintit cu o privire dură şi directă. Avea ochii foarte albaştri.

Am făcut un semn cu ţigara la casa de peste drum.

— Deci e nervos şi a dat un telefon. A chemat poliţia după ce-a obţinut numele meu probabil de la Automobil Club, iar apoi m-a căutat în anuarul de adrese al oraşului. Ce se întâmplă?

— Vreau să văd permisul de conducere.

L-am ţintuit, la rândul meu, cu privirea.

— Poliţiştii nu-şi mai arată insigna sau e de ajuns să se poarte brutal ca să fie identificaţi?

— Dacă devin brutal, ai să-ţi dai singur seama, amice.

M-am aplecat, am întors cheia de contact şi am apăsat pe accelerator. Motorul a pornit.

— Întrerupe contactul! a răcnit el furios şi a pus piciorul pe scara maşinii.

Am întrerupt contactul, m-am lăsat pe spate şi l-am privit.

— Ce naiba, ai chef să te scot cu forţa din maşină şi să te arunc în mijlocul străzii?

Mi-am scos portvizitul şi i l-am înmânat. A luat coperta de plastic şi a examinat certificatul de detectiv particular ce se afla în spate. Apoi l-a vârât dispreţuitor la loc. Am vârât portvizitul în buzunar. A vârât şi el mâna în buzunar şi a scos o insignă albastru cu auriu, de poliţist.

— Degarmo, detectiv-locotenent, a spus el aspru şi brutal.

— Încântat de cunoştinţă, domnule locotenent.

— Las-o moartă. Spune-mi mai bine ce învârti pe aici spionând casa lui Almore?

— Nu-i spionez casa, cum ai spus, domnule locotenent. N-am auzit în viaţa mea de doctorul Almore şi nu-mi dau seama ce motiv aş putea avea să-i spionez casa.

A întors capul şi a scuipat. Azi era ziua scuipătorilor.

— Ce învârteşti pe aici? Nu ne plac oamenii care spionează. N-avem nevoie de ei în oraşul nostru.

— Serios?

— Foarte serios. Aşa că spune-mi ce faci aici. Dacă nu, te duc la postul de poliţie şi aflăm totul la interogatoriu.

Nu i-am răspuns.

— Te-au angajat rudele ei? a întrebat el brusc.

Am clătinat din cap.

— Ultimul care a încercat s-o facă a ajuns la puşcărie, scumpule.

— Fac pariu că merita, am spus cu intenţia să ghicesc despre ce era vorba. Ce-ai zis c-a încercat?

— A încercat să-l şantajeze, a spus el vag.

— Regret, dar nu ştiu cum s-o fac. Mi se pare un om uşor de şantajat.

— Glumele proaste n-au să te ajute.

— În regulă. Ascultă, nu-l cunosc pe doctorul Almore, n-am auzit niciodată de el şi nu mă interesează. Am venit aici ca să-mi văd un prieten şi să admir priveliştea. N-am făcut nimic altceva care te-ar putea interesa. Dacă nu eşti mulţumit, hai să mergem la postul de poliţie şi să lămurim lucrurile cu căpitanul de gardă.

Şi-a mişcat greoi piciorul pe scara maşinii şi a părut să aibă îndoieli.

— Nu mă tragi pe sfoară, nu-i aşa? a întrebat el încet.

— Te asigur că nu.

— Atunci tipul ăla e cam ţicnit, a spus el deodată şi s-a uitat peste umăr la casa de alături. Ar trebui să vadă un doctor. A râs însă fără chef, şi-a coborât piciorul de pe scara maşinii şi şi-a trecut degetele prin părul cârlionţat.

— Cară-te de aici, a spus el. Nu mai călca în zona noastră şi n-ai să-ţi faci duşmani.

Am pornit din nou maşina. Când motorul a început să meargă, am spus:

— Ce mai face Al Norgaard?

M-a privit fix.

— Îl cunoşti pe Al?

— Mda. Am colaborat la o anchetă acum doi ani. Când Wax era şeful poliţiei.

— Al e în poliţia militară. Ce n-aş da să fiu şi eu, zise el cu amărăciune. Se îndepărtă, apoi se întoarse brusc pe călcâie. Cară-te de aici până nu mă răzgândesc, se răsti el, calcă apăsat pe stradă şi intră din nou pe poarta doctorului Almore.

Am debreiat şi am plecat. Pe drumul spre oraş, mi-am ascultat gândurile. Se mişcau nervos, ca mâinile doctorului Almore când trăgea de marginea perdelelor.

M-am întors la Los Angeles, am prânzit şi m-am dus la biroul meu din clădirea Cahuenga să văd ce scrisori am primit. De acolo, i-am telefonat lui Kingsley.

— L-am văzut pe Lavery, i-am spus. Mi-a relatat destule murdării ca să mă convingă că e sincer. Am încercat să-l provoc niţel, dar nu m-am ales cu nimic. Sunt încă tentat să cred că s-au luat la ceartă, că s-au despărţit şi că mai speră încă să se împace cu ea.

— Atunci trebuie să ştie unde se află Crystal.

— S-ar putea să ştie, dar atunci lucrurile nu mai au sens. Apropo, mi s-a întâmplat ceva ciudat pe strada lui Lavery. Nu sunt decât două case acolo. Cealaltă aparţine unui doctor Almore. I-am relatat pe scurt întâlnirea cam ciudată.

Kingsley a rămas tăcut o vreme, după care a spus:

— E vorba cumva de doctorul Albert Almore?

— Chiar el.

— A fost doctorul lui Crystal o vreme. A venit la noi acasă de mai multe ori când ea... când Crystal băuse prea mult. Mi s-a părut că-i prea amator de injecţii. Nevasta lui... stai o clipă să-mi amintesc. A, da, s-a sinucis.

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu mai ţin minte. Demult, cred. N-am avut relaţii cu ei. Ce-ai de gând să faci acum?

I-am spus c-aveam de gând să merg la Puma Lake, deşi era cam târziu ca să pornesc acum.

Mi-a răspuns că aveam încă destul timp şi că în munţi era o oră de lumină în plus.

I-am răspuns c-am înţeles şi am închis telefonul.

5

San Bernardino se cocea şi sclipea în zăpuşeala după-amiezii. Aerul era destul de fierbinte ca să-mi facă băşici pe limbă. Am condus prin oraş gâfâind, m-am oprit doar ca să cumpăr o sticluţă de whisky în situaţia c-aş fi leşinat înainte să ajung la Crestline. După douăzeci de kilometri, şoseaua începu să urce la o mie cinci sute de metri, dar nici acolo nu era grozav de răcoare. După patruzeci şi cinci de kilometri de condus pe munte, am ajuns la nişte pini înalţi şi la un orăşel numit Bubbling Springs, cu un magazin mizerabil şi o staţie de benzină, dar m-am simţit ca în rai. Începând de acolo, a fost tot timpul răcoare.

Barajul de la Puma Lake avea santinele înarmate la ambele capete şi una la mijloc. Prima la care am ajuns mi-a cerut să închid geamurile de la maşină înainte să trec digul. Cam la o sută de metri de dig, o frânghie cu suporţi de plută bara drumul bărcilor cu motor care s-ar fi apropiat prea mult de dig. În afara acestor lucruri mărunte, războiul nu părea să fi afectat prea mult Puma Lake.

Mai multe canoe îşi mişcau vâslele pe apa albastră, bărci cu motor se fâţâiau de colo-colo, iar alte şalupe de curse îşi arătau aroganţa ca nişte puşti

obraznici, aruncând în aer jerbe de spumă şi făcând viraje bruşte. Fetele din bărci scoteau ţipete de veselie şi îşi înmuiau mâinile în apa lacului. În urma şalupelor de curse, oamenii care plătiseră doi dolari ca să obţină un permis de pescuit, încercau să amortizeze cheltuiala scoţând la suprafaţă câte un peşte obosit.

Drumul se continua pe lângă o stâncă înaltă de granit şi cobora apoi într-o vale cu iarbă aspră în care creşteau irişi, catifeluţe albe şi purpurii, vineriţe, căldăruşe, precum şi flori de deşert. Pini înalţi şi galbeni cercetau cerul albastru. Şoseaua cobora din nou la nivelul lacului şi peisajul se anima cu fete în şorturi bătătoare la ochi, plase de păr, batiste colorate, peruci, sandale cu tălpi groase şi şolduri late albe. Bicicliştii se bălăbăneau pe şosea şi uneori câte un tip cu mutra preocupată trecea vârtej pe un scuter.

La un kilometru şi jumătate de sat şoseaua se unea cu un drum vicinal care suia în serpentină pe munte. Un anunţ scris pe un lemn grosolan sub numărul şoselei, spunea: „Fawn Lake, la doi kilometri de aici." L-am urmat. În timpul primului kilometru şi jumătate am zărit pe colină căsuţe şi apoi nimic. În curând, un alt drum foarte strâmt deriva din acesta şi am văzut un alt anunţ pe o placă de lemn grosolană:

Little Fawn Lake. Drum privat. Trecerea interzisă.

Am întors Chryslerul pe acest drum şi am înaintat încet şi cu grijă, ocolind stânci masive şi aride de granit, pe lângă o mică cascadă şi apoi printr-un labirint de stejari negri, fagi şi desişuri de arbuşti pereni, totul cufundat în tăcere. O gaiţă se răţoi la mine de pe o cracă, o veveriţă mă dojeni lovind furioasă cu laba conul de pin pe care îl ţinea. O ciocănitoare cu creasta roşie se opri să cerceteze întunericul, timp suficient ca să mă privească cu un ochi sticlos, să se ascundă în dosul trunchiului pomului şi să se uite la mine cu celălalt ochi. Am ajuns la o poartă închisă făcută din cinci stinghii şi la un alt anunţ.

În dosul porţii drumul se continua în serpentină pentru alte câteva sute de metri şi, brusc, am zărit dedesubt un lac mic, oval, ascuns printre pomi, stânci şi iarbă sălbatică, asemeni unei picături de rouă prinsă într-o frunză încovoiată. La capătul lacului se ridica un dig de beton nefinisat cu un parmalâc de sfoară în vârf şi cu un vechi scripete la margine. Alături se afla o mică baracă de lemn de brad cu scoarţa încă pe el.

Dincolo de lac, departe dacă o luai pe drum şi aproape dacă mergeai pe dig, o cabană mare din lemn de brad roşu domina lacul, iar mai încolo alte două cabane, complet separate. Toate erau încuiate şi tăcute, cu perdelele trase. Cea mare avea jaluzele portocalii şi o fereastră despărţită în douăsprezece ochiuri, cu vedere la lac.

La capătul opus al lacului, în direcţia digului se afla ceva care semăna cu un mic ponton şi un pavilion de muzică. Un anunţ scris cu litere albe pe lemn

curbat te informa că aici era „Domeniul Kilkare". Anunţul nu avea sens în aceste împrejurimi, aşa că m-am dat jos din maşină şi am apucat-o spre cabana cea mai apropiată. De undeva din dosul ei mi-a parvenit zgomotul unei securi care spărgea lemne.

Am bătut tare în uşă. Zgomotul a încetat. O voce a strigat ceva de undeva. M-am aşezat pe o stâncă şi mi-am aprins o ţigară. În dosul cabanei au răsunat paşi, paşi neregulaţi. Un bărbat brunet şi cu mutra aspră apăru ţinând în mână o secure cu două tăişuri.

Era un om bine clădit şi nu foarte înalt, care şchiopăta şi îşi trăgea piciorul drept descriind un fel de arc. Bărbia întunecată era nebărbierită, ochii albaştri mă priveau ferm, iar părul alb i se ridica în bucle peste urechi şi avea nevoie de tunsoare. Purta pantaloni albaştri de bumbac şi o cămaşă de un albastru deschis, lăsând să se vadă un gât musculos şi bronzat. În colţul gurii îi atârna o ţigară. Mi-a zis cu o voce dură şi hotărâtă, de om de la oraş:

— Ce doreşti?

— Domnul Bill Chess?

— Chiar el.

M-am ridicat, am scos scrisoarea lui Kingsley din buzunar şi i-am dat-o. A clipit la citirea ei, apoi a intrat bălăbănindu-se în casă şi a ieşit cu ochelarii pe nas. A citit nota cu grijă şi a recitit-o. A vârât-o în buzunarul de la piept şi mi-a întins mâna.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Marlowe.

Ne-am dat mâna. Avea o mână ca o menghină.

— Doriţi să vedeţi locuinţa domnului Kingsley? V-o arăt cu plăcere. Sper că n-o vinde, pentru Dumnezeu! M-a privit atent şi a arătat cu degetul dincolo de lac.

— S-ar putea s-o vândă, am spus. Totul e de vânzare în California.

— Aveţi mare dreptate. Asta-i casa lui, din brad roşu. E căptuşită cu pin noduros, are acoperiş de gresie, o fundaţie şi o verandă de piatră, cameră de baie şi closet, jaluzele de jur-împrejur, cămin mare, sobă de ulei în dormitorul mare - şi vă asigur că ai nevoie de ea primăvara şi toamna -, maşină de gătit cu gaze şi lemne, totul de cea mai bună calitate. A costat cam vreo opt mii de dolari şi asta e foarte mult pentru o cabană la munte. Are şi rezervor de apă sus pe deal.

— Cum rămâne cu lumina electrică şi telefonul? am întrebat ca să fiu amabil.

— Fireşte, are lumină electrică. Dar nu şi telefon. Nu poţi obţine telefon astăzi. Dacă reuşeşti, te costă o groază de bani ca să tragi firele până aici.

M-a privit cu ochii lui albaştri fermi şi i-am întors privirea. În ciuda înfăţişării lui sănătoase, lăsa impresia că bea. Avea o piele lucioasă şi îngroşată, vene foarte vizibile şi un licăr viu în ochi.

— Locuieşte cineva acolo? am întrebat.

— Nu. Doamna Kingsley a fost aici acum o săptămână. A coborât la oraş. Se poate întoarce în orice clipă. Domnul Kingsley n-a spus nimic în privinţa asta?

Am părut surprins.

— De ce? Doamna Kingsley ţine de cabană?

S-a strâmbat de râs, apoi şi-a reluat expresia de mai înainte şi a izbucnit în hohote. Râsul lui suna ca un rateu de tractor. A sfărâmat tăcerea pădurii.

— La naiba! Ce glumă bună! „Ţine de..." A scos un alt hohot de râs şi şi-a închis gura ca o cursă de animale. Mda, e o locuinţă frumoasă, a zis el privindumă atent.

— Are paturi confortabile? l-am întrebat.

S-a aplecat înainte şi a zâmbit.

— Cum ţi-ar plăcea dacă te pocnesc?

L-am privit mirat.

— Mă tem că nu ştii de glumă. Nu ştiu ce vrei să spui.

— De unde vrei să ştiu eu dacă sunt confortabile? s-a răstit el, aplecându-se niţel, ca şi cum s-ar fi pregătit să-mi tragă un pumn, dacă ar fi reuşit.

— Nu ştiu de ce n-ai şti, am spus. Dar n-am să insist. Pot să aflu singur.

— Mda, a răspuns el supărat. Cred că sunt încă în stare să miros un poliţai când văd unul. Am jucat leapşa cu ei în fiecare stat din ţara asta. N-ai decât să te duci dracului! Ca şi Kingsley! Aşadar, a angajat un detectiv să vină aici să vadă dacă-i port pijamalele. Ascultă tipule, am eu un picior ţeapăn, dar femeile pe care...

I-am întins mâna cu speranţa că n-avea să mi-o smulgă din umeri şi s-o arunce în lac.

— N-ai înţeles, am spus. N-am venit aici ca să-ţi spionez viaţa amoroasă. N-am văzut-o niciodată pe doamna Kingsley. Pe domnul Kingsley l-am văzut prima oară azi-dimineaţă. Ce se întâmplă cu dumneata?

Şi-a coborât privirea şi şi-a frecat cu răutate dosul mâinii de gură ca şi cum ar fi dorit să-şi facă rău. Apoi şi-a ţinut mâna în faţa ochilor, a strâns-o într-un pumn, apoi a descleştat-o şi s-a uitat lung la degete. Degetele îi tremurau uşor.

— Îmi cer scuze, domnule Marlowe, a spus el cu voce scăzută. Am băut aseară şi sunt foarte mahmur. Sunt aici de o lună şi am ajuns să vorbesc de unul singur. S-a petrecut ceva cu mine.

— Crezi că o duşcă poate ajuta?

Şi-a ţintuit privirea asupra mea şi ochii i-au sclipit.

— Ai ceva de băut?

Am scos sticla de whisky din buzunar şi i-am întins-o ca să poată vedea eticheta verde de pe ea.

— Nu-mi merit soarta, a spus el. Zău că n-o merit. Stai să aduc nişte pahare sau poate vrei să intri în casă?

— Îmi place aici. Admir priveliştea.

Şi-a zvâcnit piciorul ţeapăn şi a intrat în cabană de unde s-a întors cu nişte păhărele. S-a aşezat lângă mine. Mirosea a transpiraţie stătută.

Am deşurubat dopul de metal, i-am turnat o duşcă bună şi mie una şi s-a mai înseninat puţin la faţă.

— Grozavă băutură, a spus el. Nu ştiu de ce sunt aşa de nervos. Te apucă pandaliile aici de unul singur. Fără alţi oameni, fără nici un prieten apropiat, fără măcar o nevastă. S-a oprit şi m-a privit pieziş. Mai ales fără nevastă.

Am continuat să mă uit la apa albastră a lacului. De sub o stâncă de deasupra lacului am zărit un peşte care a descris o traiectorie de lumină şi apoi un cerc de ondulaţii tot mai mari pe apă. O briză uşoară a mişcat vârfurile brazilor cu un sunet de val delicat.

— M-a părăsit, a spus el încet. M-a părăsit acum o lună. La 12 iunie, într-o vineri. N-am să uit ziua aceea.

Am tresărit, dar asta nu m-a împiedicat să-i mai torn o duşcă de whisky în pahar. Vineri, 12, era ziua când Crystal Kingsley era aşteptată la o petrecere în oraş.

— Sunt sigur că nu te interesează, a spus el. În ochii lui de un albastru decolorat a licărit dorinţa de-a discuta în termeni foarte simpli despre plecarea soţiei.

— E un lucru care nu mă priveşte, am răspuns. Dacă însă asta are să te facă fericit...

A clătinat violent din cap.

— Doi oameni se întâlnesc pe o bancă într-un parc şi încep să discute despre Dumnezeu. Ai observat asta? Oameni care altminteri nu discută despre Dumnezeu nici cu cei mai buni prieteni.

— Ştiu asta, am spus.

A băut şi s-a uitat peste lac

— Era o fiinţă minunată, a spus el încet. Cam rea de gură uneori, dar o fiinţă minunată. Muriel şi cu mine ne-am îndrăgostit la prima vedere. Am cunoscut-o într-un bar din Kiverside acum un an şi trei luni. Nu era genul de bar în care te-ai fi aşteptat să întâlneşti o fată ca Muriel, dar s-a întâmplat. Ne-am căsătorit. Am iubit-o. Dar am fost prea ticălos ca să fiu cinstit cu ea.

M-am tras lângă el ca să-i arăt că eram încă acolo, dar n-am vorbit de teama de-a nu rupe vraja momentului. Am rămas cu paharul neatins în mână. Îmi place să beau, dar nu atunci când oamenii mă folosesc drept jurnal intim. A continuat trist.

— Ştii cum se întâmplă în căsătorii, în orice căsătorie. După o vreme, un om ca mine, un terchea-berchea, vrea să aibă şi alte femei. Poate că-i urât, dar n-am ce-i face.

M-a privit şi i-am răspuns că am mai auzit această părere.

A dat pe gât şi cel de-al doilea pahar. I-am oferit sticla. O gaiţă a zburat într-un brad, sărind de pe o cracă pe alta, fără să dea din aripi sau să se oprească pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Mda, a zis Bill Chess. Toţi aceşti oameni simpli de pe aici sunt pe jumătate ţicniţi şi eu le urmez exemplul. Uită-te la mine, am aici un aranjament grozav, nu plătesc chirie, o pensie în fiecare lună, jumătate din economii în certificate de război, căsătorit cu o blondă nostimă, cum nu vezi în fiecare zi, iar pe de altă parte m-am prostit şi nu-mi mai dau seama de ce se întâmplă. Mă leg de astfel de femei. A făcut un semn clar cu mâna în direcţia cabanei de pini roşii de dincolo de lac. În lumina târzie a după-amiezii, lemnul începuse să capete o nuanţă de roşu închis. Chiar acolo, a spus el, în faţa casei, chiar sub ferestre, cu o damă infectă care nu însemna nimic pentru mine. Doamne, ce proşti pot fi unii oameni!

A băut şi cel de-al treilea pahar şi a aşezat sticla pe o stâncă. A scos o ţigară din buzunarul cămăşii, a aprins un chibrit pe unghia degetului mare şi a început să pufăie rapid. Am respirat în tăcere, ca un spărgător în dosul unei perdele.

— La dracu, a zis el, ai crede că dacă trebuie să alerg după alte femei, ar trebui cel puţin să n-o fac lângă casă şi mai ales să caut un alt tip de femeie. Dar damele din oraş nu sunt nici măcar diferite. Cea cu care m-am înhăitat e tot blondă ca Muriel, aceeaşi talie şi acelaşi gabarit, cu ochi de aproape aceeaşi culoare. Dar te asigur că e foarte diferită. E nostimă, nici vorbă, dar nu mai nostimă ca cele mai multe dame, şi nici măcar pe jumătate atât de drăguţă ca nevastă-mea. Într-o dimineaţă eram ocupat să ard gunoiul şi îmi vedeam de treabă, ca de obicei. Iar dama asta apare la uşa din spatele casei, într-o pijama transparentă, de puteai să-i vezi sfârcul roz al sânilor. Şi îmi spune cu vocea ei leneşă şi vulgară:

— Hai să bei ceva, Bill, nu mai munci atât de mult într-o dimineaţă atât de frumoasă ca asta. Iar eu, mare amator de băutură, mă duc la uşa din bucătărie şi iau băutura. Apoi o alta şi o alta şi iată-mă în casă. Şi cu cât mă apropii de ea, cu atât ochii ei devin mai îmbietori.

S-a oprit şi m-a privit direct.

— M-ai întrebat dacă paturile sunt confortabile şi m-am supărat. Nu cred c-ai vrut să mă insulţi. Mi-am amintit însă de ceva. Da, patul în care am fost era confortabil.

S-a oprit din nou din vorbit şi cuvintele au plutit în aer. Apoi au căzut încet, lăsând tăcere în urma lor. S-a aplecat să ia sticla de pe stâncă şi s-a uitat

fix la ea. Părea că se luptă cu ceva. Whiskyul câştiga lupta, ca întotdeauna. A băut din nou o înghiţitură lacomă, lungă, apoi a înşurubat strâns dopul, ca şi cum gestul ar fi avut o semnificaţie. A cules o pietricică de pe jos şi a aruncat-o în lac.

— M-am întors acasă pe dig, a spus el încet şi cu o voce îngroşată de alcool. M-am simţit ca un nou-născut. Am scăpat fără nici un risc. Oamenii ca mine se pot înşela asupra unor fleacuri, nu-i aşa? Ei bine, m-am înşelat când am crezut că nu risc nimic. M-am înşelat rău de tot. Am ascultat-o pe Muriel vorbind fără ca măcar să ridice vocea. Mi-a spus însă lucruri despre mine pe care nu le-am ştiut niciodată. Da, n-am riscat nimic.

— Aşa că te-a părăsit, am spus când el a tăcut.

— În aceeaşi noapte. N-am fost nici măcar aici. M-am simţit aşa de prost încât n-am reuşit să nu mă îmbăt. Am sărit în Fordul meu şi m-am dus în partea de sud a lacului, şi m-am încurcat cu nişte păcătoase ca mine, şi m-am îmbătat criţă. Asta nu mi-a fost de niciun folos. Pe la patru dimineaţa m-am întors acasă. Muriel plecase, îşi făcuse bagajele şi plecase. Nu-mi lăsase decât o notă pe birou şi nişte cremă de faţă pe pernă.

A scos o bucată de hârtie uzată dintr-un portvizit mizerabil şi mi-a întins-o. Nota era scrisă cu creionul pe hârtie albastră liniată, ruptă dintr-un caiet. Iată cuprinsul:

Îmi pare rău Bill, dar prefer să mor decât să mai trăiesc cu tine.

Muriel

I-am înapoiat-o.

— Ce s-a întâmplat acolo? am întrebat arătând peste lac cu privirea.

Bill Chess a luat o pietricică plată şi a încercat să o arunce pe suprafaţa lacului, dar piatra a refuzat să sară.

— Nu s-a întâmplat nimic acolo, a zis el. Şi-a făcut şi ea bagajele şi a plecat în aceeaşi noapte. N-am mai văzut-o. Şi nici nu vreau s-o văd. De o lună n-am mai auzit nimic despre Muriel, nici măcar un cuvânt. N-am nici cea mai vagă idee unde se află. Poate c-a găsit pe altcineva. Sper să se poarte mai bine cu ea decât am făcut-o eu.

S-a sculat, a scos cheile din buzunar şi le-a scuturat.

— Aşadar, vrei să mergi dincolo să te uiţi la casa lui Kingsley. Nu văd de ce n-ai face-o. Îţi mulţumesc că mi-ai ascultat romanul ieftin. Îţi mulţumesc şi pentru băutură. A luat sticla şi mi-a dat-o cu ce mai rămăsese înăuntru.

6

Am coborât panta până la malul lacului şi la capătul îngust al digului. Bill Chess şi-a aruncat piciorul ţeapăn în faţa mea, ţinându-se de parmalâcul de frânghie susţinut de stâlpi de fier. La un moment dat, apa lacului acoperi suprafaţa digului cu valuri mici şi leneşe.

— Am să-l ridic mâine dimineaţă, mi-a spus el peste umăr. D-asta avem acest scripete. O companie cinematografică l-a instalat acum câţiva ani. Au turnat un film aici. Micul ponton de la celălalt cap al lacului e tot opera lor. După filmare, mai tot ce-au construit a fost dărâmat şi luat de aici, dar Kingsley i-a convins să lase pontonul şi scripetele. Dau locului un fel de culoare locală.

L-am urmat pe nişte trepte mari şi grele de lemn până la pragul cabanei lui Kingsley. Am descuiat uşa şi am intrat în tăcerea caldă. Camera închisă devenise fierbinte. Lumina care străbătea prin jaluzele lăsa dungi subţiri pe duşumea. Camera de zi era lungă şi cu un aspect vesel, având pe jos covoare ţesute de indieni, mobilă grea pentru cabane de munte, cu bucăţi de metal la încheieturi, perdele de bumbac cu flori, o duşumea din scânduri, o mulţime de lămpi şi un bar în colţul camerei, cu scaune rotunde alături. Odaia era curată, în ordine şi nu părea să fi fost abandonată în mare grabă.

Am intrat în dormitoare. Două dintre ele aveau paturi de o persoană, iar cel de-al treilea un pat dublu cu o cuvertură crem cu un desen mov brodat în ţesătură.

— Acesta era dormitorul principal, mi-a spus Bill Chess. Pe măsuţa de lemn vopsit se găseau diferite articole de toaletă şi alte accesorii emailate în verde-jad sau de oţel inoxidabil, ca şi un asortiment de cosmetice. Mai multe cutii de creme de faţă aveau pe ele marca aurie ondulată a companiei Gillerlain. Un întreg perete era un dulap de haine cu uşi care se mişcau pe şine. Am împins una din ele şi am aruncat o scurtă privire înăuntru. Părea plin de rochii în stilul celor care se poartă în staţiunile de munte. Bill Chess m-a privit acru în timp ce le pipăiam. Am închis uşa şi am deschis sertarul de pantofi. Înăuntru se aflau cel puţin şase perechi de pantofi ce păreau noi. Am împins sertarul la loc şi mi-am îndreptat spatele.

Bill Chess stătea crăcănat în faţa mea, cu bărbia înainte şi cu mâinile lui noduroase pe şolduri.

— Şi de ce mă rog, ai vrut să te uiţi la lucrurile astea de damă? m-a întrebat el furios.

— Am motivele mele, am răspuns. De pildă, doamna Kingsley nu s-a dus acasă când a plecat de aici. Soţul ei n-a mai văzut-o din ziua aceea. Nu ştie unde se află.

A dat drumul la mâini şi a început să le strângă încet.

— Aşadar, eşti poliţai, m-a repezit el. Prima impresie e întotdeauna corectă. Am încercat să mă conving că nu eşti. Doamne, ce prostie am făcut când m-am destăinuit. Mă plâng tot timpul. Ce dobitoc sunt!

— Sunt în stare să păstrez confidenţele ce mi se fac, i-am npus şi am trecut pe lângă el în bucătărie.

Înăuntru se afla o sobă mare în verde şi alb, o chiuvetă de lemn de pin lăcuită galben, iar pe veranda din spate un încălzitor de apă automat. De cealaltă parte a bucătăriei era o cameră de mic dejun, destul de veselă, plină de ferestre, cu o masă şi scaune scumpe, făcute din material plastic. Rafturile aveau un aer simpatic, cu farfuriile colorate, cu paharele şi setul de farfurii de cositor.

Totul era în perfectă ordine. Nici urmă de căni murdare, farfurii pe marginea chiuvetei, pahare cu urme de ruj pe margine sau sticle goale de alcool. Nici urmă de furnici sau de muşte. Indiferent de viaţa ei destrăbălată, doamna Derace Kingsley reuşise să trăiască ordonat, fără să lase în urmă o mizerie boemă.

M-am întors în camera de zi, am ieşit pe veranda din faţă şi l-am aşteptat pe Bill Chess să încuie. Când a terminat, s-a întors la mine cu un rânjet pe buze. I-am spus:

— Nu ţi-am cerut să te destăinuieşti faţă de mine, dar nici n-am încercat să te opresc. Kingsley nu e cazul să ştie că nevastă-sa ţi-a făcut avansuri, afară de cazul că la mijloc e ceva mai serios decât pare la prima vedere.

— Să te ia dracu, a spus el cu rânjetul încă pe buze.

— Foarte bine, să mă ia dracu. Ia spune, ar fi cu putinţă ca soţia dumitale şi doamna Kingsley să fi plecat împreună?

— Nu înţeleg ce vrei sa spui, a zis el.

— După ce-ai plecat să-ţi îneci neplăcerile în alcool, s-ar fi putut să se fi luat la ceartă, pe urmă să se fi împăcat şi să fi plâns una pe umărul celeilalte. După aceea, doamna Kingsley ar fi putut s-o ducă pe soţia dumitale cu ea, jos în oraş. Muriel trebuie să fi avut un mijloc de transport.

Suna idiot, dar el a luat-o în serios.

— Nici vorbă de aşa ceva. Muriel n-avea obiceiul să plângă pe umărul nimănui. Nu ştia să plângă. Iar dacă ar fi avutchef să plângă pe umărul cuiva, n-ar fi ales-o pe cocota asta. În ce priveşte transportul, avea un Ford al ei. Nu ştia să conducă maşina mea din cauză că transmisia comenzilor e pe partea opusă din pricina piciorului meu ţeapăn.

— Mi-a trecut ideea asta prin minte, am spus.

— Dacă îţi mai trec şi alte idei ca astea, lasă-le să treacă, a răspuns el.

— Pentru un om care îşi povesteşte viaţa unui necunoscut, eşti foarte sensibil, am spus.

A făcut un pas spre mine.

— Vrei să faci caz din asta?

— Uite amice, am spus. Mă chinuiesc să-mi spun că eşti în fond un om cumsecade. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

A respirat adânc o clipă, apoi a lăsat să-i cadă mâinile pe lângă trup cu un gest resemnat.

— Ah, văd că mai sunt încă în stare să distrez pe cineva după-amiaza. Vrei să te întorci pe lângă lac?

— Fireşte, dacă te ţine piciorul.

— M-a ţinut deseori mai înainte.

Am pornit împreună, prieteni din nou. Prietenia avea să ţină probabil vreo cincizeci de metri. Dimmul era destul de larg ca să treacă o maşină şi se întindea deasupra lacului, şerpuind printre stâncile înalte. Pe la jumătatea drumului până la capătul îndepărtat al lacului, am zărit o altă căsuţă clădită pe stâncă. Cea de-a treia cabană se afla dincolo de capul lacului, pe un petic de pământ la nivelul solului. Casele erau încuiate şi păreau nelocuite de mult.

După câteva minute, Bill Chess a spus:

— Dama aia infectă a dispărut, aşadar?

— Aşa se pare.

— Eşti poliţist sau detectiv particular?

— Doar detectiv particular.

— Deci a întins-o cu un altul?

— Mi se pare posibil.

— Sigur c-a făcut-o. Nici vorbă. Kingsley ar fi trebuit să-şi dea seama. Nevastă-sa avea o groază de prieteni.

— Aici sus?

Nu mi-a răspuns.

— Unul dintre ei se numea cumva Lavery?

— N-am de unde să ştiu, a zis el.

— Nu-i nici un secret în ce-l priveşte, am spus. Nevasta lui Kingsley i-a trimis o telegramă din El Paso spunându-i că ea şi Lavery treceau graniţa în Mexic. Am scos telegrama din buzunar şi i-am întins-o. A bâjbâit după ochelari în buzunarul cămăşii şi s-a oprit ca s-o citească. Mi-a înapoiat-o şi s-a uitat lung peste lacul albastru.

— Asta e o confidenţă ca să-ţi mulţumesc pentru unele din lucrurile pe care mi le-ai destăinuit, i-am spus.

— Lavery a fost aici, o dată, a zis el încet.

— Recunoaşte c-a văzut-o acum câteva luni, probabil aici, la cabană. Zice că de atunci n-a mai văzut-o. Nu ştim dacă să-l credem. Nu există nici un motiv ca s-o facem.

— Aşadar, nu-i cu el acum?

— Aşa zice el.

— Nu cred că dama şi-ar pierde timpul cu astfel de amănunte minore, cum ar fi căsătoria, a zis el sobru. O lună de miere în Florida e mai pe gustul ei.

— Dar nu poţi să-mi dai nici o informaţie exactă, nu-i aşa? N-ai mai văzut-o de când a plecat şi nici n-ai auzit ceva care ar putea fi adevărat.

— Nu, a zis el. Şi dacă aş şti ceva, nu cred că aş spune. Sunt un ticălos, dar nu mă pretez la aşa ceva.

— Îţi mulţumesc că cel puţin ai încercat.

— Nu-ţi datorez nimic, a spus el. Du-te dracului cu toţi ăştia care vin să scormonească trecutul.

— Văd că o iei de la început, am zis.

Am ajuns la capătul lacului. L-am lăsat acolo şi am păşit pe micul ponton. M-am sprijinit de balustrada de lemn de la cap şi am văzut că pavilionul de muzică nu era altceva decât doi pereţi proptiţi unul de altul, într-un unghi îndreptat spre dig. Un acoperiş de vreo şaizeci de centimetri, ca o creastă, HO sprijinea de pereţi. Bill Chess s-a apropiat şi s-a aplecat şi el peste balustradă.

— Asta nu înseamnă că nu vreau să-ţi mulţumesc pentru whisky, a zis el.

— Mda. Sunt peşti în lac?

— Nişte păstrăvi şmecheri. N-au mai adus peşti noi. Pescuitul nu mă atrage prea mult. Nu-mi bat capul cu peştii, îmi pare rău că m-am enervat din nou.

Am rânjit şi m-am aplecat peste balustradă şi m-am uitat la apa adâncă şi liniştită. Adâncul ei era verde. În adâncimi s-a petrecut un fel de mişcare şi o siluetă verzuie rapidă s-a mişcat prin apă.

— Asta e bătrânul, a zis Bill Chess. Ar trebui să-i fie ruşine că s-a îngrăşat atât de mult.

În fundul apei se vedea ceva care aducea a duşumea. Nu mi-am dat seama la ce folosea. L-am întrebat pe Bill.

— A fost un debarcader acolo mai înainte de-a se construi digul. Au ridicat nivelul apei aşa încât debarcaderul a rămas la doi metri sub nivelul lacului.

O barcă cu fundul plat era agăţată de o frânghie uzată la un stâlp al pontonului. Stătea pe apa aproape nemişcată. Aerul era calm, plăcut şi însorit şi conţinea o linişte pe care n-o găseşti la oraş. Aş fi fost în stare să stau acolo ore întregi fără să fac ceva şi să uit totul despre Derace Kingsley, soţia lui şi amicii ei.

Lângă mine a avut loc o mişcare bruscă şi Bill Chess a spus cu o voce care suna ca un tunet:

— Uită-te acolo!

Degetele lui mari s-au înfipt în braţul meu până când au început să mă doară. Se aplecase mult peste balustradă şi se uita în adâncul lacului ca un

nebun, alb la faţă cât îi îngăduia bronzul de vânt. M-am uitat în apă împreună cu el la marginea podelei scufundate.

La marginea acestei suprafeţe de lemn verzi scufundate, ceva se agita leneş, intrând şi ieşind din bezna adâncului, ezitând şi oscilând înainte şi înapoi sub podea.

Acel ceva semăna prea mult cu un braţ omenesc.

Bill Chess şi-a îndreptat trupul cu o mişcare rigidă. S-a întors fără zgomot şi a înaintat pe ponton. S-a aplecat peste o grămadă de pietriş şi şi-a tras răsuflarea. Gâfâitul lui a ajuns până la mine. A luat un bolovan, l-a ridicat la piept şi s-a întors cu el pe ponton. Bolovanul putea să atârne cincizeci de kilograme. Muşchii gâtului i s-au reliefat ca nişte frânghii sub pielea întinsă şi bronzată. Şi-a încleştat dinţii şi a şuierat printre ei.

Ajuns la capătul pontonului, şi-a recăpătat echilibrul şi a ridicat bolovanul. A rămas o clipă cu el în aer uitându-se in adâncime şi calculând. Un sunet de durere i-a scăpat de pe buze, trupul i s-a aplecat înainte apăsând pe parmalâcul care vibra, şi a aruncat bolovanul greu în lac.

Apa a împroşcat peste noi. Bolovanul s-a dus direct la fund cu precizie, dar a apucat să lovească marginea duşumelei scufundate exact în locul unde văzusem acel lucru bălăbănindu-se înainte şi înapoi.

O clipă apa s-a agitat confuz, apoi valurile s-au destins în depărtare, devenind tot mai mici şi lăsând doar o urmă de spumă la mijloc. Am auzit un zgomot surd, ca al lemnului care se sparge sub apă, un sunet ce părea să ne parvină la mult timp după ce se produsese. O platformă putredă veche a săltat brusc din apă, şi-a expus o parte dintr-un colţ ascuţit şi s-a prăbuşit la loc cu o plescăitură pentru a se îndepărta apoi de noi.

Adâncurile s-au limpezit din nou. Ceva se mişca acolo, ceva care nu era o planşă. Acel lucru s-a ridicat lent, cu o nepăsare infinită şi leneşă, ceva alungit, întunecat şi răsucit care se rostogolea alene în apă în timp ce se înălţa. A ajuns în fine cu uşurinţă şi fără grabă la suprafaţă. Am văzut lâna înmuiată şi înnegrită a unei jachete mai negre decât cerneala şi o pereche de pantaloni. Am văzut pantofii şi ceva care se deplasa oribil între pantofi şi manşeta pantalonilor. Am văzut o masă de păr blond lipit pe cap, rămasă o clipă în suspensie ca un fel de efect căutat, iar apoi prăbuşindu-se într-o altă sarabandă de mişcări.

Acel lucru s-a mai rostogolit o dată şi un braţ a ieşit puţin deasupra, iar braţul se termina cu o mână umflată, mâna unui monstru. Apoi a apărut faţa. O masă descompusă, umflată, cenuşie şi albă, fără trăsături, fără ochi, fără gură. O masă de cocă cenuşie, un coşmar cu păr omenesc pe el.

Pe ceea ce fusese odinioară gâtul se afla un colier de pietre verzi, pe jumătate îngropate în carne, pietre mari, grele, nefinisate şi ţinute la un loc de ceva care sclipea.

Bill Chess a înşfăcat balustrada şi încheieturile mâinilor lui păreau oase lustruite.

— Muriel! a strigat el cu o voce înfundată. Dumnezeule, e Muriel!

Vocea lui părea să vină de foarte departe, de peste deal, prin tăcerea densă a pădurii.

7

Dincolo de fereastra cabanei de lemn se vedea un capăt al biroului plin de dosare prăfuite. Partea de jos a uşii de sticlă avea pe ea un anunţ scris cu litere negre, cojite:

„Şeful poliţiei. Şeful pompierilor. Poliţistul oraşului. Camera de comerţ."

Un anunţ de la U.S.O.[3] şi o emblemă a Crucii Roşii erau lipite pe colţurile de jos ale geamului.

Am intrat. Într-un colţ se afla o sobă burtoasă, iar într-altul un birou cu cilindru în dosul spaţiului de primire. Pe zid atârna o hartă mare albastră a regiunii şi alături o planşetă cu patru cârlige dintre care unul ţinea un impermeabil jigărit.

Pe marginea biroului, alături de dosarele prăfuite, se găseau obişnuitele tocuri stricate, sugative uzate şi o sticlă murdară cu cerneală groasă. Zidul din fund de lângă birou avea numere de telefon scrise apăsat, care aveau să rămână acolo cât va exista peretele.

La birou stătea un bărbat într-un fotoliu de lemn, cu picioarele din faţă şi din spate fixate pe o scândură lată, ca nişte schiuri. O scuipătoare destul de mare ca să pui în ea un furtun se sprijinea de piciorul drept al bărbatului. Omul purta o pălărie Stetson, pătată de sudoare, iar mâinile lui mari şi fără păr erau aşezate confortabil pe burtă, deasupra unei perechi de pantaloni kaki care se subţiaseră de atâta spălat. Cămaşa i se asorta cu pantalonii, atât că era şi ea decolorată. Era încheiată strâns la nasturi până la gâtul gros şi fără să fie împodobită cu o cravată. Părul era de un cafeniu spre cărunt, mai puţin la tâmple unde avea culoarea zăpezii vechi. Şedea sprijinit mai mult pe şoldul stâng pentru că din buzunarul drept al pantalonului ieşea tocul unei arme calibrul 45, care intra în spatele lui masiv. Steaua de pe buzunarul stâng avea un colţ îndoit.

Avea urechi mari, ochi prietenoşi, iar fălcile mestecau încet, părând la fel de primejdios ca o veveriţă şi mult mai puţin nervos ca ea. Mi-a plăcut înfăţişarea lui. M-am sprijinit de marginea biroului, m-am uitat la el, el s-a uitat

[3] *United Service Organization - Asociaţie care se ocupă de soldaţii americani înainte de plecarea lor pe front sau după întoarcere.*

la mine, a dat din cap şi a scuipat o groază de tutun de mestecat în scuipătoarea de lângă picior. Tutunul a făcut un zgomot urât, ca un obiect care cade în apă.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat după o scrumieră.

— Pe duşumea, fiule, zise bărbatul masiv şi prietenos.

— Dumneata eşti şeriful Patton?

— Poliţist şi şerif. Indiferent de legea de aici, eu o reprezint. N-au decât să vină alegerile. De data asta doi băieţi buni candidează împotriva mea şi s-ar putea să pierd. Slujba aduce douăzeci de dolari pe lună şi include casă, lemne de foc şi lumina electrică. Nu-i de dispreţuit în munţii ăştia bătrâni.

— Nimeni n-o să te învingă în alegeri, am spus. Ai să ai o groază de publicitate.

— Serios?, mă întrebă el indiferent şi ochi din nou scuipătoarea.

— Da, cu condiţia ca jurisdicţia dumitale să cuprindă şi Little Fawn Lake.

— Casa lui Kingsley. Te deranjează ceva acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

Asta l-a zdruncinat rău de tot. Şi-a descleştat mâinile şi s-a scărpinat după ureche. S-a ridicat în picioare apucând braţele fotoliului şi dându-i un şut în spate. Odată sculat, am observat că era un bărbat voinic şi dur. Grăsimea lui consta doar din bună dispoziţie.

— Cineva pe care îl cunosc? se interesă el nelinişţit.

— Muriel Chess. Bănuiesc că o cunoşti. E nevasta lui Bill Chess.

— Mda, îl cunosc pe Bill. Vocea i se înăsprise puţin.

— Arată a sinucidere. A lăsat o notă care sună de parcă ar fi plecat doar de acasă. Nu-i un spectacol plăcut cum arată. A stat în apă mult timp, vreo lună, judecând după împrejurări.

S-a scărpinat după ureche.

— Despre ce împrejurări e vorba? Ochii lui m-au cercetat lent şi calm, dar m-au cercetat. Nu părea deloc grăbit să sune alarma.

— S-au certat acum o lună. Bill s-a dus în partea de nord a lacului şi a lipsit de acasă câteva ore. Când s-a întors, ea plecase. N-a mai văzut-o de atunci.

— Înţeleg. Şi dumneata, fiule, cine eşti?

— Mă numesc Marlowe. Sunt din Los Angeles şi am venit să mă uit la o proprietate. Am avut un bilet de la Kingsley pentru Bill Chess. Bill m-a condus în jurul lacului şi am ajuns până la micul ponton clădit de cineaşti. Stăteam aplecaţi peste balustradă şi ne uitam în apă, când ceva care arăta ca un braţ ne-a făcut semn de sub un planşeu scufundat lângă vechiul debarcader. Bill a aruncat cu un bolovan mare în apă şi trupul a ieşit la suprafaţă.

Patton m-a privit fără să mişte un muşchi.

— Ascultă şerifule, nu crezi c-ar fi mai bine să dăm o fugă până acolo? Bill e înnebunit de şoc şi e singur.

— Cât whisky avea la el?

— Foarte puţin, când am plecat. Aveam un sfert de litru, dar l-am băut în timp ce discutam.

S-a deplasat la biroul cu cilindru şi a deschis un sertar. A scos dinăuntru trei sau patru sticle şi le-a ridicat în direcţia luminii.

— Sticla asta e aproape plină, zise el, mângâind una din ele. Mount Vernon whisky! Asta cred că ar putea să-l ţină în frâu. Şefii nu-mi dau bani pentru whisky în situaţii de urgenţă, aşa că mai confisc câte puţin de ici, de colo. Eu nu beau. Nu i-am putut înţelege niciodată pe cei care se îmbată cu whisky.

A pus sticla la şoldul stâng şi a încuiat biroul. A luat un anunţ şi l-a vârât în spatele geamului de la uşă. În timp ce ieşeam, m-am uitat la anunţ.

Mă întorc în douăzeci de minute. Poate.

— Am să dau o fugă să-l aduc pe doctorul Hollis, a zis el. Mă întorc imediat şi te iau şi pe dumneata. Ai maşină?

— Da.

— Atunci ţine-te după mine când mă întorc.

Se sui într-o maşină cu sirenă deasupra, două faruri roşii, două faruri de ceaţă, placă roşie şi albă de înmatriculare, dispozitiv nou de alarmă sus, trei topoare, doi colaci grei de frânghie, stingător de incendiu pe scaunul din spate, ulei, bidoane de apă într-o ladă de pe scara maşinii şi un cauciuc legat de cel de rezervă. Umplutura scaunelor ieşea în smocuri urâte, iar praful se întindea, gros de un centimetru, peste ce mai rămăsese din vopseaua maşinii,

În partea de jos a parbrizului se afla un carton alb pe care era scris cu litere de tipar:

CETĂŢENI CARE VOTAŢI! ATENŢIE!
REALEGEŢI-L PE JIM PATTON!
E PREA BĂTRÂN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ!

Porni motorul şi o apucă pe o stradă într-un mare nor de praf alb.

8

Se opri în faţa unei clădiri de lemn vizavi de autogară. Intră în clădirea albă şi ieşi în curând însoţit de un bărbat care se urcă în spate, lângă topoare şi frânghii. Maşina poliţiei porni, iar eu am urmat-o. Am trecut pe strada

principală, virând printre pantaloni de damă, şorturi, jerseuri de marinari francezi, baticuri înnodate, genunchi noduroşi şi buze stacojii. După orăşel, am urcat un deal prăfuit şi ne-am oprit la o cabană. Patton a dat drumul discret la sirenă şi un bărbat într-o salopetă albastră decolorată a deschis uşa.

— Suie-te în maşină, Andy. Avem treabă.

Omul în salopetă albastră a dat din cap plictisit şi s-a repezit înapoi în casă. S-a întors purtând o şapcă de vânătoare de un cenuşiu deschis şi a luat loc la volan, în timp ce Patton s-a mutat alături. Omul avea vreo treizeci de ani. Era brunet, subţire şi părea cam murdar şi cam înfometat.

Am mers la Little Fawn Lake înghiţind destul praf ca să fac plăcinte din el. La gardul cu cinci scânduri, Patton s-a dat jos şi a făcut loc de trecut. Am început să coborâm spre lac. Patton a coborât din nou, s-a apropiat de marginea apei şi s-a uitat la micul ponton. Bill Chess stătea gol puşcă pe ponton cu capul în mâini. Alături de el se afla ceva întins pe scândurile umede.

— Ne putem continua drumul, spuse Patton.

Cele două maşini au mers până la capătul lacului şi am coborât toţi patru până la ponton, venind din spatele lui Bill. Doctorul s-a oprit ca să tuşească urât într-o batistă pe care apoi a examinat-o. Era un tip cu o faţă osoasă, cu ochii bulbucaţi şi cu o expresie tristă şi bolnavă.

Ceea ce fusese odinioară o femeie zăcea cu faţa în jos pe scânduri, legată cu o frânghie la subsuoară. Hainele lui Bill Chess erau alături. Piciorul lui ţeapăn, plat şi plin de cicatrice până la genunchi era întins în faţă, în timp ce celălalt stătea cu genunchiul ridicat. Bill îşi sprijinea fruntea de el. Omul nu s-a mişcat şi nici nu ne-a privit când am ajuns lângă el venind din spate.

Patton a luat sticla de whisky Mount Vernon de la coapsă, a deşurubat dopul şi i-a întins-o.

— Ia o înghiţitură bună, Bill.

În aer plutea un miros oribil, greţos. Bill nu părea să-l observe, ca şi Patton şi doctorul. Omul numit Andy a adus din maşină o pătură cafenie şi a aruncat-o peste cadavru. Apoi, fără să scoată o vorbă, s-a îndepărtat şi a vomat sub un brad.

Bill Chess a luat o înghiţitură bună, şi a rămas cu sticla lângă genunchiul lui îndoit şi gol. A început să vorbească cu o voce rigidă, plată, fără să privească pe cineva şi fără să se adreseze cuiva anume. Pomeni de cearta cu nevastă-sa, dar nu şi de ceea ce a iscat-o. N-a pomenit de doamna Kingsley, nici măcar în treacăt. Ne-a spus că după plecarea mea, a luat o frânghie, s-a dezbrăcat, a intrat în lac şi a scos cadavrul. L-a tras la mal şi l-a dus la ponton. Nu ştia de ce-o făcuse. Apoi intrase din nou în lac. N-a trebuit să ne spună motivul.

Patton a luat o porţie de tutun şi a început să-l mestece tăcut, cu ochi calmi şi lipsiţi de orice expresie. Apoi a strâns din dinţi şi s-a aplecat să tragă

pătura de pe cadavru. A întors trupul cu grijă, ca şi cum ar fi putut să se rupă în bucăţi. Soarele târziu al după-amiezii sclipi pe colierul de pietre verzi, mari, îngropate parţial în gâtul umflat al femeii. Pietrele mari erau tăiate grosolan; păreau de steatită sau jad fals. Un lănţişor de aur, cu o închizătoare împodobită cu mici diamante, susţinea colierul. Patton şi-a îndreptat spinarea lată şi şi-a suflat nasul într-o batistă crem.

— Ce părere ai, doctore?

— În ce privinţă?

— Cauza şi momentul morţii.

— Nu fi caraghios, Jim Patton.

— Nu poţi să-mi spui absolut nimic?

— Uită-te la asta, sfinte Dumnezeule!

Patton suspină.

— De acord. Pare că s-a înecat, recunoscu el. Dar nu poţi fi sigur niciodată. Am auzit de cazuri când victima a fost înjunghiată sau otrăvită, sau mai ştiu eu ce, iar apoi cadavrul a fost aruncat în apă ca să pară c-a murit de altceva.

— Ai multe cazuri de astea pe aici? se interesă doctorul maliţios.

— Singura crimă adevărată pe care am avut-o vreodată aici, a răspuns Patton privind la Bill Chess cu coada ochiului, a fost bătrânul Dad Meacham în partea de nord a lacului. Avea o cocioabă în canionul Sheedy unde vara spăla nisip aurifer într-un loc pe care îl avea în vale, lângă Belltop. Toamna trecută oamenii i-au pierdut urma, apoi a nins solid şi acoperişul casei sale s-a prăbuşit într-un colţ. Aşa că ne-am dus acolo să punem acoperişul la loc, închipuindu-ne că Dad coborâse în vale ca să petreacă iarna acolo fără să spună cuiva, cum aveau obiceiul vechii căutători de aur. Culmea e că bătrânul Dad nu coborâse în vale. Era în patul lui cu o secure înfiptă în ţeastă. N-am descoperit niciodată cine l-a omorât. Cineva şi-a închipuit că Dad avea un săculeţ cu aur, strâns din spălatul nisipului vara şi ascuns undeva în cabană.

S-a uitat gânditor la Andy. Tipul cu şapcă de vânătoare îşi pipăia o măsea cu limba. A spus:

— Fireşte c-am ştiut cine e vinovatul. Guy Pope îl omorâse. Atât că Guy murise de nouă zile de o pneumonie până să apucăm să găsim cadavrul lui Dad Meacham.

— De unsprezece zile, a zis Patton.

— De nouă zile, a zis tipul cu şapcă de vânătoare.

— Asta s-a întâmplat acum şase ani, Andy. Aşa să fie cum spui tu, fiule. Cum ai descoperit că Guy Pope l-a omorât?

— Am găsit câteva grame de aur în cabana lui Guy, împreună cu nişte praf aurifer. Guy n-a avut niciodată grăunţe mai mari ca nisipul. Dad avea multe piese de aur de mărimea unui bănuţ, grozav de multe.

— Aşa s-au întâmplat lucrurile, a spus Patton şi mi-a zâmbit vag. Oamenii uită întotdeauna câte ceva, nu-i aşa? Indiferent cât sunt de grijulii.

— Baliverne de poliţai, a spus Bill Chess dezgustat. Şi-a îmbrăcat pantalonaşii şi s-a aşezat să-şi pună la loc cămaşa şi pantofii. Când a terminat cu îmbrăcatul, s-a aplecat după sticla de whisky, a luat o înghiţitură solidă şi a pus-o pe scânduri cu mare grijă. Apoi şi-a ridicat încheieturile mâinilor păroase spre Patton.

— Dacă vă închipuiţi că aşa stau lucrurile, puneţi-mi cătuşele şi hai să terminăm cu treaba asta, a zis el cu o voce fioroasă.

Patton l-a ignorat, s-a apropiat de balustradă, s-a uitat în jos şi a zis:

— Ce loc ciudat pentru un cadavru. Nu sunt curenţi pe aici şi dacă există vreunul, ar fi în direcţia digului.

Bill Chess şi-a coborât mâinile şi a spus încet:

— Şi-a făcut-o singură, prostule. Muriel înota foarte bine. A sărit în lac, s-a vârât sub planşeu şi a tras apă pe nări. Sunt sigur. Nu există o altă explicaţie.

— N-aş spune asta, Bill, a zis Patton politicos. Figura lui era la fel de inexpresivă ca farfuriile noi.

Andy a dat din cap. Patton l-a privit cu un rânjet şiret.

— Ai început să baţi câmpii din nou, Andy?

— Vă spun că n-au fost decât nouă zile. Le-am numărat din nou, a răspuns tipul cu şapcă de vânătoare pe un ton iritat.

Doctorul a ridicat mâinile în semn de disperare şi s-a îndepărtat cu mâna la cap. A tuşit din nou şi şi-a examinat batista cu o atenţie concentrată.

Patton mi-a făcut semn cu ochiul şi a scuipat peste parmalâc.

— Hai să ne apucăm de treabă, Andy.

— Ai încercat vreodată să scoţi la suprafaţă un cadavru care a stat la doi metri sub apă?

— Nu, nu pot să spun c-am încercat, Andy. De ce crezi că n-ar fi trebuit s-o scot cu frânghia?

Andy a dat indiferent din umeri.

— Dacă s-au folosit de frânghie, au să rămână urme pe cadavru. Dacă te dai de gol în felul ăsta, ce sens mai are să ascunzi crima?

— Chestiune de timp, a zis Patton. Poate că ucigaşul a avut de făcut unele aranjamente.

Bill Chess a rânjit la el şi s-a aplecat să ia sticla de whisky. M-am uitat la feţele lor solemne, de oameni de munte şi nu mi-am putut da seama ce gândeau.

Patton a spus distrat:

— Cineva a pomenit de un bilet...

Bill Chess a scormonit în portvizit şi a scos o bucată de hârtie liniată pe care a scuturat-o în aer. Patton a luat-o şi a citit-o încet.

— Nu pare să aibă vreo dată, a observat el. Bill Chess a dat din cap trist.

— Nu. A plecat acum o lună, pe 12 iunie.

— Te-a părăsit şi mai înainte, nu-i aşa?

— Mda, recunoscu Bill Chess ţintuindu-l cu privirea. M-am îmbătat şi am petrecut cu o damă. Înainte de prima zăpadă, anul trecut, în decembrie. Nevastă-mea a plecat pentru o săptămână şi s-a întors bine dispusă. Mi-a spus c-a trebuit să plece o vreme şi că stătuse la o fată cu care lucrase la Los Angeles.

— Cum se numea fata? l-a întrebat Patton.

— Nu mi-a spus şi n-am întrebat-o. Eram de acord cu tot ce făcea Muriel.

— Fireşte. Nota e de atunci, Bill? l-a întrebat Patton degajat.

— Nu.

— Nota asta mi se pare foarte veche, a zis Patton ridicând-o în aer.

— O duc cu mine de-o lună, a zis Bill Chess. Cine ţi-a spus că m-a părăsit şi mai înainte?

— Am uitat, a spus Patton. Ştii cum se întâmplă într-un orăşel ca ăsta. Oamenii bagă de seamă aproape orice. Mai puţin poate în timpul verii, când sunt pe aici o groază de necunoscuţi.

O vreme n-a mai vorbit nimeni, apoi Patton a reluat distrat:

— Ai spus c-a plecat pe 12 iunie? Sau c-ai crezut c-a plecat atunci? Ai spus cumva că locatarii de vizavi de lac erau şi ei aici?

Bill Chess s-a uitat la mine şi s-a întunecat din nou la faţă.

— Întreabă-l pe individul ăsta care se vâră în toate... Dacă între timp nu ţi-a spus totul.

Patton nu s-a uitat la mine. S-a uitat în schimb la coamele munţilor de dincolo de lac. Apoi a spus blând:

— Bill... Domnul Marlowe, care e aici, nu mi-a spus absolut nimic în afara faptului că un cadavru a ieşit la suprafaţă şi cine era. Şi că Muriel a plecat, aşa cum ai crezut şi tu, şi c-a lăsat un bilet pe care i l-ai arătat. Nu văd ce-i rău în asta, nu-i aşa?

A urmat o altă tăcere şi Bill Chess s-a uitat în jos, lângă el, la cadavrul acoperit cu pătura. Şi-a încleştat mâinile şi o lacrimă mare i s-a scurs pe obraz.

— Doamna Kingsley a fost aici, a spus el. A coborât în vale în aceeaşi zi. La restul cabanelor n-a mai fost nimeni. Familiile Perry şi Farquar n-au venit în anul acesta.

Patton a încuviinţat din cap şi a rămas tăcut. În aer plutea un fel de tensiune, ca şi cum ceva ce nu fusese rostit ar fi fost limpede pentru toţi şi nu mai trebuia amintit.

Apoi Bill Chess a izbucnit:

— Arestaţi-mă, ticăloşilor! Da, eu am făcut-o! Am înecat-o! Era nevasta mea şi am iubit-o! Sunt o canalie, am fost întotdeauna o canalie, şi am să fiu o

canalie, dar cu toate astea, am iubit-o! Poate că unii ca voi n-au cum să înţeleagă. Arestaţi-mă, lua-v-ar dracu!

Nimeni n-a vorbit.

Bill Chess s-a uitat la pumnul lui dur şi bronzat. L-a ridicat şi şi-a tras un pumn în faţă cu toată puterea.

— Sunt un mizerabil!, a şuierat el aspru.

Nasul a început să-i sângereze încet. S-a ridicat şi sângele i s-a scurs pe buză, pe lângă gură, până a ajuns la bărbie. O picătură i-a căzut leneşă pe cămaşă.

Patton a spus calm:

— Va trebui să te duc jos în orăşel pentru interogatoriu, Bill. Ştii asta. Nu te acuzăm de nimic, dar cei de la oraş trebuie să stea de vorbă cu tine.

Bill Chess a spus opintit:

— Pot să mă duc să mă schimb?

— Fireşte. Andy, mergi cu el. Vezi dacă găseşti ceva în care să înfăşurăm ce avem aici.

S-au îndepărtat pe poteca de la marginea lacului. Doctorul a înghiţit în sec, a privit peste lac şi a oftat.

— Va trebui să trimiţi cadavrul la oraş într-o ambulanţă, nu-i aşa, Jim?

Patton clătină din cap.

— Nu. Ăsta-i un district sărac, doctore. Am socotit că doamna poate călători mai ieftin, decât dacă am chema o ambulanţă.

Doctorul se depărta furios, spunându-i peste umăr:

— Anunţă-mă dacă ai chef să plătesc înmormântarea.

— De ce vorbeşti aşa? spuse Patton şi oftă.

9

Hotelul „Indian Head" era o clădire maronie pe un colţ de stradă, alături de noua sală de dans. Am parcat în faţa lui şi m-am dus la toaletă să mă spăl pe faţă şi pe mâini şi să mă pieptăn ca să scot din păr acele de pin, mai înainte de-a intra în sufrageria hotelului, alături de holul principal. Încăperea era plină până la refuz de bărbaţi în haine uşoare, mirosind a alcool şi de femei ce râdeau strident, aveau unghii de un roşu închis şi încheieturile de la mâini murdare. Patronul localului, un tip de duzină, cu o expresie dură, îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte şi mestecând o ţigară de foi, dădea târcoale şi cerceta din ochi încăperea.

La casă, un bărbat cu păr spălăcit se căznea să prindă ştirile de pe front la un radio mic, la fel de plin de paraziţi cum e piureul de cartofi plin de apă. În

colţul îndepărtat al restaurantului, o orchestră de neciopliţi, formată din cinci muzicanţi, îmbrăcaţi în jachete albe ce le veneau prost şi în cămăşi mov, încerca să se facă auzită prin tapajul de la bar şi zâmbea forţat prin norul de fum de ţigară şi prin gălăgia vocilor cherchelite. Vara la Puma Point, acest sezon minunat, era în plină desfăşurare.

Am înghiţit în grabă mâncarea pe care restaurantul o numea „dineul obişnuit", am băut un coniac ca să se aşeze peste mâncare şi s-o ţină pe loc, şi am ieşit pe strada principală. Era încă lumină, deşi unele din reclamele de neon se aprinseseră, iar seara răsuna de sunetul vesel al claxoanelor, al ţipetelor copiilor, al popicelor ce cădeau, al mingilor de cauciuc aruncate la ţintă, al puştilor din sălile de tir, al tonomatelor ce cântau nebuneşte. Toate acestea erau dominate de vâjâitul bărcilor cu motor şi al celor de curse, într-o aparentă întrecere cu moartea.

În Chryslerul meu, o fată blondă, subţirică şi cu o expresie serioasă, îmbrăcată în pantaloni închişi la culoare, stătea comod şi fuma o ţigară, discutând cu un cowboy ce se sprijinea de scara maşinii. Am ocolit maşina şi m-am suit în ea. Cowboy-ul s-a îndepărtat, trăgându-şi în sus blugii. Fata nu s-a clintit.

— Sunt Birdi Keppel, a spus ea veselă. Coafeză de profesie dimineaţa aici, iar seara gazetară la „Stindardul", ziarul din Puma Point. Îmi cer scuze c-am luat loc în maşina dumitale.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Vrei să stai aici sau doreşti să te duc undeva?

— Mă poţi duce mai încolo pe şosea, unde-i mai linişte, domnule Marlowe. Dacă eşti aşa de amabil să discuţi cu mine.

— Ai o bună sursă de informaţii, i-am spus, şi am pornit maşina.

Am trecut de oficiul poştal şi am ajuns la un colţ de stradă unde o săgeată albastră cu alb, având pe ea cuvântul „Telefon", arăta direcţia unui drum îngust spre lac. Am luat-o pe acel drum, am trecut de oficiul telefonic, care era o cabană de buşteni cu o curte mică, înconjurată de un gard în faţă, am depăşit o altă căsuţă şi ne-am oprit în faţa unui stejar enorm care îşi întindea braţele nu numai peste drum, dar şi pe o bună distanţă mai încolo.

— Aici e mai bine, domnişoară Keppel?

— Doamna Keppel. Dar spune-mi Birdie. Toţi îmi spun Birdie. Aici e perfect. Încântată să te cunosc, domnule Marlowe. Văd că vii de la Hollywood, acel loc de pierzanie.

A întins o mână fermă şi bronzată, pe care am strâns-o. Tot punând bigudiuri în părul unor blonde grase se alesese cu o mână puternică, asemeni unui cleşte de mutat blocuri de gheaţă.

— Am vorbit cu doctorul Hollis despre biata Muriel Chess. Am crezut că-mi poţi da nişte amănunte. Am auzit că dumneata ai găsit cadavrul.

— De fapt, Bill Chess l-a descoperit. Eram cu el. Ai vorbit cu Jim Patton?

— Nu încă. A coborât în vale. Dar nu cred că Jim are să-mi spună mare lucru.

— Candidează din nou la alegeri, am spus. Iar dumneata eşti ziaristă.

— Jim nu-i politician, domnule Marlowe, iar eu nu mă prea pot numi ziaristă. Ziarul mic pe care îl publicăm aici e ceva destul de primitiv.

— Foarte bine atunci. Ce vrei să afli?

I-am oferit o ţigară şi i-am aprins-o.

— Ai putea să-mi spui ce se întâmplă.

— Am venit aici cu o scrisoare de la Derace Kingsley ca să mă uit la proprietatea lui. Bill Chess m-a condus pretutindeni, a început să discute cu mine, mi-a spus că nevasta lui l-a părăsit şi mi-a arătat biletul pe care i l-a lăsat. Aveam o sticlă de whisky cu mine şi Bill a terminat-o. Era foarte deprimat. Alcoolul l-a mai destins, se simţea singur şi era nerăbdător să vorbească cu mine. Asta s-a întâmplat. Nu-l cunoşteam. Întorcându-ne de la capătul lacului, am mers pe ponton şi Bill a zărit un braţ ce se mişca sub un planşeu de lemn, de pe fundul lacului. Ţinea de ce mai rămăsese din trupul lui Muriel Chess. Cred că asta-i tot.

— Am înţeles de la doctorul Hollis că trupul a fost în apă multă vreme. Că era foarte descompus, şi aşa mai departe.

— E adevărat, a stat în apă aproape o lună, de când crede el c-a plecat. N-avea nici un motiv să creadă altfel. Biletul e un bilet de sinucidere.

— Ai vreo îndoială în această privinţă, domnule Marlowe?

M-am uitat pieziş la ea. Ochii închişi la culoare şi gânditori mă priveau de sub părul şaten. Înserarea începuse să coboare foarte lent. Nu era decât o slabă schimbare în nuanţa luminii.

— Bănuiesc că poliţia are întotdeauna îndoieli în asemenea cazuri, am spus.

— Care e părerea dumitale?

— Părerea mea nu face doi bani.

— Atât cât face.

— L-am întâlnit pe Bill Chess pentru prima oară azi-dimineaţă. Mi-a lăsat impresia unui om cu temperament violent şi cu apucături dubioase. Se pare însă că îşi iubea soţia. Şi nu mi-l pot închipui rămânând acolo o lună de zile, ştiind că ea putrezeşte în apa de sub ponton. Imaginează-ţi-l pe Bill ieşind afară la lumina soarelui, uitându-se de-a lungul lacului plăcut albastru şi ştiind tot timpul că ea se află la fund şi ce se întâmplă. Şi ştiind pe deasupra că el a aruncat cadavrul acolo.

— Nici eu nu-mi pot închipui aşa ceva, a spus Birdie Keppel molatic. Nimeni nu-şi poate închipui. Şi totuşi, ştim că asemenea lucruri se pot petrece şi se vor petrece din nou. Te ocupi cumva cu vânzări de locuinţe, domnule Marlowe?

— Nu.

— Îmi pot îngădui atunci să te întreb cu ce te ocupi?

— Aş prefera să nu spun.

— Asta-i la fel de clar ca atunci când ai fi mărturisit, a spus ea. În afară de asta, doctorul Hollis te-a auzit când ţi-ai declinat identitatea în faţa lui Jim Patton. Avem la birou un anuar al oraşului Los Angeles cu toate profesiunile. N-am spus nimănui ce-am aflat.

— Ce amabil din partea dumitale!

— Şi pe deasupra nici n-am intenţia s-o fac, dacă aşa doreşti.

— Şi cât mă costă?

— Nu te costă nimic, a spus ea. Nici un sfanţ. N-am pretenţia că sunt o ziaristă foarte bună. Şi nici n-o să publicăm ceva care l-ar putea jigni pe Jim Patton. Jim e pâinea lui Dumnezeu. Atât că nu-i foarte deschis, nu?

— Nu te grăbi să tragi concluzii greşite, am spus. N-am nici cel mai mic interes în ce-l priveşte pe Bill Chess.

— N-ai nici un interes nici în privinţa lui Muriel Chess?

— De ce m-ar interesa Muriel Chess?

Şi-a stins ţigara cu grijă în scrumiera de sub bord.

— Cum vrei, a spus ea. Iată însă ceva la care ai putea să reflectezi, presupunând că n-ai făcut-o deja. Acum vreo şase săptămâni a venit aici un poliţai pe nume De Soto, un mitocan voinic şi cu maniere proaste. Nu ne-a plăcut şi nu i-am spus mare lucru. Vreau să spun că noi trei de la ziarul „Standard" nu i-am spus nimic. Avea la el o fotografie şi pretindea că e în căutarea unei femei numite Mildred Haviland. Era trimis de poliţie. Ne-a zis că avea informaţii că femeia locuia undeva pe aici. Poza semăna grozav cu Muriel Chess. Părul părea mai roşcat şi era coafat altfel decât îl purta ea, iar sprâncenele erau smulse, lăsând doar nişte curbe subţiri, iar asta schimbă înfăţişarea unei femei mult de tot. Aducea însă destul de mult cu nevasta lui Bill Chess.

Am răpăit pe uşa maşinii şi după o clipă am spus:

— Şi ce i-ai spus?

— Nu i-am spus nimic. Mai întâi, nu eram sigură. În al doilea rând, nu ne-a plăcut purtarea lui. În al treilea rând, chiar dacă am fi fost siguri, n-aveam de gând s-o dăm de gol. De ce s-o facem? Toată lumea face câte ceva şi apoi regretă. În cazul meu. Am fost căsătorită odinioară cu un profesor de limbi clasice la Universitatea din Redlands. A râs uşor.

— Ai putea să foloseşti asta drept inspiraţie pentru un articol, am spus.

— Mda, dar aici la munte suntem oameni simpli.

— Acest De Soto a apucat să vorbească cu Jim Patton?

— Sunt sigură c-a făcut-o. Jim n-a pomenit însă nimic

— Ţi-a arătat cumva insigna lui de poliţist?

A reflectat şi a clătinat din cap.

— Nu ţin minte s-o fi făcut. L-am crezut pe cuvânt din cele ce spunea. S-a purtat ca un poliţai brutal de oraş.

— Asta mă face să cred că nu era poliţai. I-a spus cineva lui Muriel despre el?

A ezitat să răspundă, apoi s-a uitat calm prin parbriz mai înainte de a întoarce capul spre mine cu un gest afirmativ.

— Eu i-am spus. Nu era treaba mea, nu-i aşa?

— Şi ea ce-a zis?

— N-a zis nimic. A râs jenată şi ciudat, ca şi cum aş fi făcut o glumă proastă şi a plecat. Am avut însă impresia că avea ceva straniu în privire, doar o clipă însă. Eşti încă neinteresat de Muriel Chess, domnule Marlowe?

— De ce să fiu? N-am auzit niciodată de ea până am venit aici azi după-amiază. Pe cuvânt de onoare. Şi nici n-am auzit de cineva numit Mildred Haviland. Să te duc înapoi în oraş?

— O, nu, mulţumesc. Am să mă întorc pe jos. Nu-i departe, îţi rămân recunoscătoare. Aş vrea să sper că Bill n-o să aibă neplăceri. Mai ales într-o istorie murdară ca asta.

A ieşit din maşină, a rămas într-un picior, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Se spune că sunt o bună coafeză, a spus ea. Sper să fiu. Dar sunt îngrozitoare atunci când iau interviuri. Noapte bună.

I-am spus noapte bună şi a dispărut în întunericul serii. Am rămas pe loc, urmărind-o până a ajuns la strada principală, apoi am pierdut-o din vedere. M-am dat jos din Chrysler şi m-am îndreptat spre clădirea rustică a companiei de telefoane.

10

căprioară domesticită, cu o zgardă de piele la gât, mi-a apărut în faţă pe şosea. I-am mângâiat gâtul păros şi aspru şi am intrat în clădirea telefoanelor. O fată scundă, cu pantaloni, stătea la un birou mic şi lucra la nişte hârtii. Mi-a spus cât costă un telefon la Beverly Hills şi mi-a dat mărunţiş. Cabina se afla afară, lângă faţada clădirii.

— Sper să vă placă aici, a spus ea. E foarte liniştit şi odihnitor.

M-am încuiat în cabină. Pentru nouăzeci de cenţi puteam să vorbesc cinci minute cu Derace Kingsley. Era acasă şi legătura s-a făcut imediat, deşi pe linie se auzeau tot felul de paraziţi.

— Ai găsit ceva? m-a întrebat el cu vocea cuiva care băuse trei whisky-uri. Părea serios şi stăpân pe situaţie.

— Am descoperit prea multe. Dar nimic din ce căutam. Sunteţi singur?

— Ce importanţă are?

— Niciuna pentru mine. Dar eu ştiu ce-am să spun, pe când dumneavoastră nu ştiţi.

— Dă-i drumul, indiferent ce e.

— Am avut o lungă discuţie cu Bill Chess. Era singur. Nevastă-sa l-a părăsit acum o lună. S-au luat la ceartă, iar el a plecat şi s-a îmbătat criţă, şi când s-a întors ea plecase. A lăsat o scrisoare spunând că mai bine moare decât să mai trăiască cu el.

— Ştiu că lui Bill îi place să bea vârtos, a spus vocea lui Kingsley, sunând foarte îndepărtată.

— Când s-a întors, ambele femei plecaseră. N-are idee unde a plecat doamna Kingsley. Lavery a fost acolo în mai, dar de atunci n-a mai apărut. A recunoscut asta. Lavery ar fi putut să vină, firește, când Bill era beat, deşi ipoteza nu are prea mult sens, iar apoi ar fi avut nevoie de două maşini ca să coboare împreună. Mi-am spus că poate Muriel şi doamna K. puteau să fi plecat împreună, doar că Muriel avea maşina ei. Această posibilitate, deşi nu e grozavă, a fost infirmată şi de un alt eveniment. Muriel Chess n-a plecat nicăieri. S-a dus pe fundul lacului dumneavoastră. A ieşit la suprafaţă ieri. Am fost de faţă.

— Dumnezeule! Kingsley a părut sincer îngrozit. Fireşte că-i distrus. Lasă cumva impresia că el ar fi... S-a oprit căci operatoarea a intrat pe fir şi a solicitat alţi patruzeci de cenţi. Am vârât în aparat două monezi de douăzeci şi cinci de cenţi şi legătura s-a restabilit. Ce fel de impresie?

Brusc vocea lui Kingsley a sunat foarte limpede.

— C-ar fi omorât-o?

— Foarte mult, am zis. Jim Patton, poliţaiul local, nu e încântat că scrisoarea nu-i datată. Se pare că Muriel l-a mai părăsit o dată din cauza unei femei. Patton se pare că-l bănuieşte pe Bill c-a păstrat vechiul bilet. În orice caz, l-au dus pe Bill la San Bernardino pentru interogatoriu. Au luat şi cadavrul pentru autopsie.

— Şi care e părerea dumitale?

— Hm. Bill a găsit cadavrul. Nu era obligat să mă ducă la ponton. Muriel ar fi putut să zacă în apă multă vreme, chiar veşnic. S-ar putea ca acel bileţel să pară vechi pentru că Bill îl căra cu el în portvizit şi îl citea din când în când cu tristeţe. Putea să aibă orice dată pe el. Cred că de cele mai multe ori astfel de bileţele n-au dată. Cei care le scriu sunt grăbiţi şi nu-şi pierd timpul cu data.

— Trupul trebuie să fi fost descompus rău. Cum pot să afle cum a murit?

— Nu ştiu de ce echipamente dispun. Cred că pot să afle dacă a murit înecată. Dacă sunt urme de violenţă, apa şi descompunerea trupului nu le pot ascunde. Se poate afla dacă a fost împuşcată sau înjunghiată. Dacă articulaţia tiroidă de la gât a fost ruptă se poate presupune c-a fost strangulată. Lucrul important pentru noi e că va trebui să spun de ce m-am dus acolo. Va trebui să fiu martor la anchetă.

— Nu-mi place treaba asta, a bombănit Kingsley. Nu-mi place deloc. Ce intenţionezi să faci acum?

— În drum spre casă am să mă opresc la Prescot Hotel să văd dacă aflu ceva acolo. Soţia dumneavoastră şi Muriel erau cumva prietene?

— Bănuiesc că da. Crystal e o persoană cu care te înţelegi uşor mai tot timpul. N-am cunoscut-o bine pe Muriel Chess.

— Aţi cunoscut-o pe Mildred Haviland?

— Cum anume?

Am repetat numele.

— Nu, a răspuns el. De ce s-o cunosc?

— La fiecare întrebare pe care v-o pun, răspundeţi cu o altă întrebare. Nu, nu există nici un motiv s-o fi cunoscut pe Mildred Haviland, mai ales dacă n-aţi cunoscut-o decât vag pe Muriel Chess. Am să vă telefonez mâine dimineaţă.

— Fă-o neapărat, a zis el şi a ezitat. Îmi pare rău c-ai intrat în această încurcătură, a adăugat el şi a ezitat din nou. Apoi mi-a urat noapte bună şi a închis telefonul.

Telefonul a sunat imediat şi operatoarea mi-a spus c-am pus cu cinci cenţi prea mult în aparat. I-am răspuns cum merita în asemenea cazuri. Nu i-a plăcut.

Am ieşit din cabină şi am tras aer curat în piept. Căprioara domesticită, cu zgardă de piele, stătea într-o spărtură din gardul de la capătul drumului. Am încercat să o împing la o parte, dar s-a lipit şi mai mult de mine şi n-a vrut să se mişte. Aşa c-am trecut peste gard, m-am întors la Chryslerul meu şi am plecat în orăşel.

La cartierul general al lui Patton ardea încă lumina, deşi biroul era gol, iar anunţul cu „Mă întorc în douăzeci de minute" atârna încă pe partea dinăuntru a uşii.

Mi-am văzut de drum până la debarcader şi de acolo până la marginea plajei pustii. Câteva bărci cu motor şi altele de curse răpăiau încă pe apa mătăsoasă. De partea cealaltă a lacului, lumini mici şi galbene au început să clipească în cabanele cocoţate pe pantele minuscule. O stea izolată lucea jos la orizontul din nord-est, deasupra coamei munţilor. O turturea stătea pe vârful ascuţit al unui brad înalt de treizeci de metri şi aştepta să se întunece destul ca să-şi cânte cântecul de noapte bună.

Curând se întunecă destul, turtureaua începu să cânte, apoi dispăru în adâncimile nevăzute ale cerului. Am aruncat ţigara în apa nemişcată de lângă mine, m-am suit la loc în maşină şi am luat-o din nou spre Little Fawn Lake.

47

Poarta de la drumul pavat era încuiată cu lacăt. Am parcat Chryslerul între doi brazi, am sărit gardul şi am mers pe furiş pe marginea drumului până când am zărit brusc, la picioare, strălucirea lacului. Cabana lui Bill Chess era cufundată în întuneric. Cele trei cabane de pe cealaltă parte a lacului deveniseră umbre abrupte pe masa palidă de granit. Pe vârful digului, apa sticlea în timp ce şiroia şi cădea aproape fără zgomot pe panta din spate în pârâul de dedesubt. Am tras cu urechea şi n-am auzit niciun zgomot.

Uşa de la intrarea cabanei era încuiată. Am mers tiptil până în spatele casei şi am descoperit un alt lacăt nesuferit şi la acea uşă. Am apucat-o pe lângă ziduri, pipăind ferestrele cu plasă. Erau toate zăvorâte. O fereastră nu avea plasă, o fereastră dublă, nu prea sus, în partea de nord a casei. Am rămas pe loc şi am început să reflectez. Briza nu mai sufla şi arborii erau la fel de tăcuţi ca umbrele lor.

Am vârât lama briceagului între cele două părţi ale ferestrei celei mici. Nimic de făcut. Cârligul refuza să se deplaseze. M-am sprijinit de zid şi am reflectat, apoi am luat o piatră mare şi am aruncat-o în locul unde cele două ferestre se uneau la mijloc. Zăvorul a sărit din rama uscată cu un zgomot de lemn spart. Fereastra s-a deschis spre întunericul dinăuntru. M-am săltat pe marginea ferestrei, am ridicat un picior ţeapăn şi m-am pregătit să mă strecor prin deschizătură. M-am făcut ghem şi m-am avântat în cameră. M-am sucit, gemând niţel din cauza căzăturii de la acea înălţime şi am tras din nou cu urechea.

Lumina orbitoare a unei lanterne mi-a lucit direct în ochi. O voce a spus calm:

— Eu unul aş rămâne pe loc. S-ar putea să te fi rănit.

Lanterna mă ţintuia de perete ca o muscă strivită. Am auzit apoi clinchetul unui întrerupător şi s-a aprins o lampă pe masă. Lanterna s-a stins. Jim Patton stătea într-un fotoliu larg de lângă masă. Un fular maro cu franjuri atârna peste marginea mesei şi îi atingea genunchiul solid. Purta aceleaşi haine de după-amiază, având în plus o jachetă de piele care trebuie să fi fost nouă pe vremea primei preşedinţii a lui Grover Cleveland. În mână nu ţinea decât lanterna. Privirea îi era goală. Fălcile i se mişcau liniştite.

— Ce planuri ai mai avut, fiule, în afară de spargere?

Am tras un scaun, m-am aşezat călare pe el, mi-am sprijinit mâinile pe spătarul lui şi m-am uitat prin cabină.

— Am avut un plan, am spus, şi o vreme mi s-a părut destul de bun, dar cred că va trebui să renunţ la el.

Cabana era mai încăpătoare decât arăta pe dinafară. Mă aflam în camera de zi. Conţinea câteva piese de mobilă modeste, un covor de cârpă pe duşumeaua de brad şi o masă rotundă la peretele îndepărtat, cu două scaune alături. Printr-o uşă deschisă se vedea colţul unei maşini de gătit, mare şi neagră.

Patton a dat din cap şi m-a privit fără supărare.

— Am auzit o maşină, a spus el. Ştiam c-are să vină aici. Trebuie să recunosc că mergi fără zgomot. Nu te-am auzit venind. Am fost cam curios să aflu cine eşti, fiule. Sper că nu te superi că-ţi spun „fiule". N-ar trebui să fiu atât de intim, dar am acest obicei şi nu mă pot dezbăra de el. Oricine n-are barbă albă lungă şi artrită e un „fiu" pentru mine.

I-am spus că-mi putea spune cum doreşte. Nu eram supărăcios. Mi-a rânjit.

— Sunt foarte mulţi detectivi în cartea de telefon din Los Angeles. Bill Chess mi-a spus ieri că eşti un fel de detectiv. Dar n-ai catadicsit să-mi spui şi mie.

— Aş fi făcut-o mai de vreme sau mai târziu. Îmi pare rău că te-am supărat.

— Nu m-am supărat deloc. Nu mă supăr aşa de uşor. Ai vreun act de identitate?

Am scos portvizitul şi i-am arătat mai multe acte.

— Păi eşti potrivit acestei ocupaţii, a spus el satisfăcut. Iar faţa dumitale nu spune prea multe. Bănuiesc că intenţionai să cercetezi cabana.

— Mda.

— Am făcut-o eu pe îndelete între timp. D-aia m-am întors şi m-am repezit aici. Mai exact, m-am oprit câteva minute şi apoi am venit aici. Nu cred că te pot lăsa să cercetezi casa. S-a scărpinat la ureche. La naiba, dacă mai ştiu ce-ar trebui sau nu. Îmi spui şi mie cine te-a angajat?

— Derace Kingsley. Ca să-i găsesc nevasta. L-a părăsit acum o lună. A plecat de aici. Aşa că am pornit ancheta tot de aici. Se bănuieşte c-a plecat cu un bărbat. Bărbatul însă neagă. Mi-am închipuit c-am să găsesc ceva aici care să mă ajute.

— Şi-ai găsit ceva?

— Nimic. Am dat de urma ei până la San Bernardino şi de acolo la El Paso. Urma se termină acolo. Dar ancheta e abia la început.

Patton s-a sculat de pe fotoliu şi a descuiat uşa cabanei. Parfumul brazilor a năvălit înăuntru. A scuipat afară, s-a aşezat din nou şi şi-a trecut mâna prin

părul şaten deschis de sub pălărie. Fără pălărie capul lui avea expresia indecentă a capetelor care sunt doar rareori fără pălărie.

— Înseamnă că n-ai niciun fel de interes legat de Bill Chess?

— Absolut niciunul.

— Bănuiesc că sunteţi ocupaţi cu multe probleme de divorţ. O muncă destul de împuţită, după părerea mea.

Nu i-am răspuns.

— Kingsley a refuzat să ceară ajutorul poliţiei ca să-i găsească nevasta, nu-i aşa?

— Cam aşa. Îşi cunoaşte bine soţia, am spus.

— Nimic din ce-mi spui nu explică de ce voiai să cercetezi cabana, a zis el cu înţelepciune.

— Sunt unul căruia îi place să-şi vâre nasul peste tot.

— Prostii, a spus el. Caută o altă explicaţie.

— Să spunem atunci că mă interesează Bill Chess fiindcă e în încurcătură şi e un tip demn de milă, în ciuda faptului că e, de asemenea, o mică lepră. Dacă şi-a omorât nevasta, atunci există ceva în cabană care să-l trădeze. Dacă n-a omorât-o, atunci e exact acelaşi lucru.

Îşi ţinea capul aplecat ca o pasăre care pândeşte.

— La ce te-ai gândit, de pildă?

— Haine, bijuterii, articole de toaletă, orice fel de lucruri pe care o femeie le ia atunci când pleacă şi nu intenţionează să se mai întoarcă.

S-a lăsat încet pe spate.

— Dar n-a plecat nicăieri, amice.

— Atunci toate aceste articole ar trebui să fie încă aici, iar dacă mai sunt încă aici, Bill ar fi observat că n-a luat nimic cu ea. Ar fi ştiut că n-a plecat.

— La naiba, nu-mi place nici una din alternative.

— Dacă însă a omorât-o, atunci ar fi trebuit să se descotorosească de toate lucrurile pe care Muriel le-ar fi luat cu ca dacă ar fi plecat cu adevărat.

— Şi cum ţi-ai închipuit c-a făcut asta, fiule?

Lumina galbenă a lămpii făcea ca o parte a chipului său să pară de bronz.

— Am înţeles că avea un Ford al ei. Exceptând maşina, m-aş fi aşteptat ca Bill să ardă tot ce putea şi să îngroape în pădure tot ce nu reuşea să ardă. Aruncatul în lac ar fi fost primejdios. Dar nu putea să-i ardă şi să-i îngroape maşina. Putea oare s-o conducă?

Patton a părut surprins.

— Nici vorbă. Nu-şi poate îndoi piciorul drept de la genunchi, aşa că nu poate să folosească frâna de picior. Dar ar fi putut folosi frâna de mână. Fordul lui Bill nu se deosebeşte decât prin faptul că frâna de picior e pe partea cealaltă, aproape de accelerator, ca să le poată folosi pe amândouă cu acelaşi picior.

Am scuturat scrumul ţigării într-un borcan mic, albastru, care conţinuse odinioară o jumătate de kilogram de miere de portocale, judecând după mica lui etichetă aurie.

— Marea lui problemă ar fi fost să scape de maşină. Indiferent unde ar fi dus-o, trebuia să se întoarcă şi, pur şi simplu, n-ar fi vrut să fie văzut. Iar dacă ar fi abandonat-o pe stradă, să zicem în centrul din San Bernardino, maşina avea să fie găsită şi identificată foarte repede. N-ar fi vrut să se întâmple nici asta. Cea mai bună idee ar fi fost s-o vândă unuia care cumpără maşini furate, dar probabil că nu cunoaşte un asemenea om. Aşa că exista şansa s-o fi ascuns undeva în pădure, la o mică distanţă de aici, de unde să se poată întoarce pe jos. Iar o astfel de distanţă în cazul lui nu poate fi prea mare.

— Pentru unul care spune că nu-i interesat, toate aceste deducţii nu sunt rele, zise Patton scurt. Avem, aşadar, maşina ascunsă în pădure? Ce se întâmplă mai departe?

— Bill trebuie să ia în consideraţie posibilitatea că va fi găsită. Pădurea e un loc fără multă lume, doar agenţii silvici şi tăietorii de lemne mai merg din când în când pe acolo. Dacă dau de maşina lui Muriel, ar fi preferabil ca lucrurile lui Muriel să fie înăuntru. Acest lucru i-ar da lui Bill două posibilităţi de scăpare – niciuna grozavă, dar fiecare cumva acceptabilă. Prima, că Muriel a fost ucisă de un necunoscut care a aranjat lucrurile în aşa fel încât să-l implice pe Bill când se va găsi cadavrul. A doua, că Muriel s-a sinucis pe bune, dar a avut grijă mai înainte ca tot el să fie blamat de moartea ei. O sinucidere din răzbunare.

Patton a reflectat la toate astea cu calm şi grijă. S-a îndreptat spre uşă şi a descuiat-o din nou. S-a aşezat la loc şi şi-a plimbat mâna prin păr. Părea că e pradă unui scepticism nervos.

— Prima e doar o posibilitate, cum ai spus, a recunoscut el. Şi nu am pe cine să folosesc în această afacere. Va trebui să lămuresc şi acea mică poveste cu nota lăsată.

Am clătinat din cap.

— Să presupunem că Bill a păstrat scrisoarea de la o altă plecare. Să presupunem că Muriel l-a abandonat, aşa cum a crezut el, fără să lase un rând. La o lună de la plecarea ei, şi fără să primească ceva de la ea, ar fi putut deveni destul de îngrijorat şi de nesigur şi să înceapă să arate vechea scrisorică, crezând că-i va oferi protecţie în cazul că i s-a întâmplat ceva lui Muriel. N-a spus nimic de asta, dar poate s-a gândit la ea.

Patton clătină din cap. Nu-i plăcea alternativa. Nu-mi plăcea nici mie. A spus încet:

— În ce priveşte cealaltă posibilitate, e pur şi simplu stupidă. Să te sinucizi şi să aranjezi lucrurile în aşa fel ca cineva să fie acuzat că te-a omorât nu se potriveşte deloc cu ideile mele simple asupra firii omeneşti.

— Atunci ideile dumitale asupra firii omeneşti sunt prea simple, am răspuns, pentru că astfel de lucruri s-au întâmplat şi au fost opera unor femei.

— Nu cred, a spus el. Sunt un om de cincizeci şi şapte de ani, şi am văzut o puzderie de ţicniţi, dar nu-mi vine să cred ce mi-ai spus. Eu unul cred că Muriel a plănuit să plece şi c-a scris biletul, dar că Bill a prins-o mai înainte de-a pleca, s-a înfuriat pe ea şi a omorât-o. Apoi ar fi trebuit să facă toate lucrurile de care am discutat.

— N-am întâlnit-o niciodată, am spus. Aşa că n-am nici cea mai mică idee de ce-ar avea de gând să facă. Bill mi-a spus c-a întâlnit-o într-un bar la Riverside, cam în urmă cu un an. S-ar putea ca Muriel să fi avut un trecut lung şi complicat până atunci. Ce fel de femeie era?

— O blondă foarte nostimă când se aranja cum trebuie. Se cam delăsase de când era cu Bill. O fată liniştită care ştia să păstreze secretele. Bill zice că era nervoasă, dar n-am văzut-o niciodată nervoasă. În schimb, l-am văzut pe el deseori foarte nervos.

— Crezi că semăna cu poza lui Mildred Haviland?

Fălcile au încetat să mai mestece şi gura i s-a închis strâns.

Apoi şi-a reluat mestecatul încet.

— La naiba, a zis el, va trebui să am mare grijă astă-seară înainte de-a mă sui în pat. Ca să fiu sigur că nu eşti ascuns acolo. De unde ai primit această informaţie?

— De la o fată foarte simpatică numită Birdi Keppel. Mi-a luat un interviu în timp ce făcea pe reporterul la un ziar local. S-a întâmplat să pomenească de un poliţai din L.A. numit De Soto care a arătat o poză prin orăşel.

Patton s-a bătut cu palma peste genunchiul bun şi s-a aplecat înainte.

— Am făcut o greşeală în acel caz, a zis el sumbru. O mare greşeală. Poliţaiul de la oraş a arătat poza la aproape toată lumea din orăşel înainte să mi-o arate mie. Asta m-a cam supărat. Poza semăna cu Muriel, dar nu atât încât să poţi fi sigur. L-am întrebat de ce-o caută. Mi-a spus că era o treabă de poliţie. I-am răspuns că eram şi eu în poliţie, deşi pe scară mai mică şi cam ignorat, la ţară. Mi-a spus că avea instrucţiuni s-o găsească pe doamnă şi că nu ştia mai mult. Poate c-a făcut o greşeală că s-a purtat aşa de urât cu mine. Bănuiesc că şi eu am făcut o greşeală când i-am spus că nu cunoşteam pe nimeni care semăna cu femeia din acea mică poză.

Omul vânjos şi calm zâmbi vag în direcţia unui colţ al tavanului, apoi îşi coborî privirea şi mă aţinti cu ea.

— Am să-ţi fiu recunoscător dacă ai să păstrezi acest lucru confidenţial, domnule Marlowe. Mi-a plăcut cum ai judecat cazul. Ai fost vreodată la Coon Lake?

— N-am auzit niciodată de Coon Lake.

— E înapoi, cam la o jumătate de kilometru, spuse el arătând cu degetul mare peste umăr. E un drum mic şi strâmt de pădure care o ia spre apus. Poţi să treci cu maşina pe alături şi să nu vezi pomii. De acolo drumul urcă vreo trei sute de metri şi ajunge la Coon Lake. E un loc foarte frumos. Oamenii se duc uneori acolo la un picnic, dar nu prea des. Drumul e rău pentru cauciucuri. Sunt şi vreo două-trei lacuri mai mici pline de trestie. E zăpadă acolo chiar şi acum, în locurile umbrite. Mai sunt şi nişte cabane de brad vechi, tăiat de mână, pe cale să se prăbuşească din câte mai ţin minte, apoi o clădire dărăpănată, tot din lemn, pe care acum zece ani Montclair University o folosea pentru vacanţa de vară a studenţilor. Clădirile n-au mai fost folosite de mult timp. Clădirea universităţii e mai retrasă de la lac, într-o zonă foarte împădurită. În spatele ei se află o spălătorie cu un încălzitor de apă ruginit, iar alături o magazie mare pentru lemne de foc, cu o uşă ce aluneca pe rotile. A fost construită drept garaj, dar au ţinut lemne de foc înăuntru, şi au încuiat-o în restul timpului. Oamenii de acolo mai fură lemne de foc, dar una e să le iei dintr-o grămadă, şi alta să forţezi un lacăt. Cred că bănuieşti ce-am descoperit în magazie.

— Am crezut că te-ai dus jos la San Bernardino.

— M-am răzgândit. Nu mi s-a părut o idee bună să-l las pe Bill să meargă în oraş împreună cu cadavrul soţiei pe locurile din spate ale maşinii. Aşa că am trimis cadavrul la oraş cu ambulanţa doctorului şi Andy l-a luat pe Bill în maşina lui. Mi-am spus însă că merită să mai arunc o privire pe aici mai înainte de a înştiinţa şeriful şi procurorul.

— Maşina lui Muriel era în garaj?

— Mda, cu două geamantane pline de haine împachetate cam în grabă, mi s-a părut. Îmbrăcăminte de damă. Vreau să spun, fiule, că un necunoscut n-ar fi ştiut de o astfel de magazie.

I-am dat dreptate. Şi-a vârât mâinile în buzunarele oblice ale jachetei de piele şi a scos un mic ghem de hârtie satinată. La netezit în palmă şi mi-a întins palma.

— Uită-te la asta.

M-am apropiat şi m-am uitat. În hârtie se afla un lănţişor de aur subţire cu o închizătoare doar puţin mai mare ca lanţul. Lanţul fusese tăiat, dar închizătoarea rămăsese neatinsă. Era lung cam de vreo cincisprezece centimetri. O pudră albă se lipise de lanţ şi de hârtie.

— Unde crezi c-am găsit asta? m-a întrebat Patton. Am luat lanţul şi am încercat să potrivesc cele două capete la un loc. Nu se potriveau. N-am comentat, dar mi-am umezit un deget, am atins pudra şi am gustat-o.

— Într-un borcan sau cutie de zahăr pudră. Lanţul e un model de purtat la gleznă. Unele femei nu-l scot niciodată, ca verighetele. Cine l-a scos pe ăsta n-a avut cheie.

— Şi ce părere ai de acest lucru?

— N-am nici o părere prea clară, am răspuns. N-are sens ca Bill să taie lanţul de pe glezna lui Muriel şi să lase acel colier verde la gâtul ei. De asemenea, nu are nici un sens să crezi că l-a tăiat Muriel - presupunând că ar fi pierdut cheia -, iar apoi l-a ascuns pentru a fi găsit. Nimeni n-ar întreprinde o cercetare atât de asiduă, dacă mai întâi trupul ei n-ar fi fost găsit. Dacă Bill ar fi tăiat lănţişorul, l-ar fi aruncat în lac. Dacă Muriel dorea să-l ţină şi să-l şi ascundă de Bill, atunci ascunzătoarea are sens.

Patton a părut uimit de data asta.

— Cum adică?

— Pentru că e ascunzătoarea preferată a femeilor. Zahărul pudră e folosit la blatul tortului. Un bărbat n-ar căuta niciodată în cutia de zahăr. Foarte isteţ din partea dumitale, şerifule, să-l descoperi.

Mi-a zâmbit modest.

— La naiba, am răsturnat cutia din greşeală şi zahărul s-a risipit pe jos, a spus el. Dacă nu se întâmpla asta, nu l-aş fi găsit. A făcut sul hârtia din nou şi a vârât-o în buzunar. S-a sculat cu un aer hotărât. Vrei să rămâi aici sau te întorci în oraş, domnule Marlowe?

— Mă întorc în oraş. Până când ai să mă chemi la anchetă. Presupun că va trebui s-o faci.

— E hotărârea procurorului, firește. Dacă ai să închizi fereastra prin care ai dat buzna aici, am să sting lampa şi am să încui uşa.

Am făcut ce mi-a cerut, iar el şi-a aprins lanterna şi a stins lampa. Am ieşit din cabană şi Patton a încercat uşa în urmă, ca să fie sigur că e încuiată. A închis şi uşa cu plasă şi a rămas pe loc, uitându-se la lacul luminat de lună.

— Nu cred că Bill a avut intenţia s-o omoare, a zis el trist. E în stare să strângă de gât o femeie până o omoară, dar fără intenţie. Are mâini foarte puternice. Acum va trebui să-şi folosească mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să acopere crima. Îmi pare tare rău, dar nu pot schimba nici faptele şi nici probabilităţile. E un lucru simplu şi firesc şi lucrurile simple şi fireşti se dovedesc adevărate.

— Eu unul aş crede că Bill ar fi putut să fugă. Nu văd cum a rezistat să rămână pe loc.

Patton a scuipat în umbra catifelată şi întunecată a unui tufiş peren. A răspuns încet:

— Primeşte pensie de la guvern şi ar fi însemnat să renunţe la ea. Iar cei mai mulţi oameni sunt în stare să confrunte ce au de confruntat atunci când sunt puşi în faţa unei probleme. Aşa cum o fac toţi oamenii din lume azi. Noapte bună, acum. Am să cobor până la acel mic ponton, am să stau acolo la lumina lunii şi am să mă simt prost. Ce noapte frumoasă, şi noi trebuie să discutăm despre crime.

S-a pierdut încet în umbră şi s-a contopit cu ea. Am rămas pe loc până l-am pierdut din vedere, apoi m-am întors la gardul încuiat şi l-am sărit din nou. M-am suit în maşină şi am apucat-o în jos pe drum, căutând un loc unde să mă ascund.

54

La trei sute de metri de poartă se făcea o cărare acoperită cu frunze de stejar din toamna trecută, care şerpuia pe lângă un masiv de granit şi se pierdea apoi din vedere. Am luat-o pe acolo şi am mers hurducăind peste pietre şi rădăcini de pomi cam vreo treizeci de metri, apoi am întors maşina în dosul unui pom lăsând-o cu faţa în direcţia din care venisem. Am stins farurile şi am rămas pe loc, aşteptând.

A trecut o jumătate de oră. Fără tutun, mi s-a părut un timp nesfârşit. Apoi, în depărtare, am auzit o maşină pornind şi zgomotul motorului apropiindu-se în timp ce razele albe ale farurilor au măturat drumul de mai jos de mine. Zgomotul s-a pierdut şi a plutit o vreme în aer, lăsând în urmă un miros uscat de praf.

Am coborât din maşină şi m-am dus înapoi la poartă, la cabana lui Chess. Am împins fereastra uşor şi de data asta s-a deschis. Am încălecat pervazul şi am intrat în odaie, îndreptând lanterna spre lampa de pe masă. Am aprins-o, am tras o clipă cu urechea fără să aud ceva, şi m-am dus în bucătărie. Am aprins becul de deasupra chiuvetei.

Cutia de lemne de foc de lângă sobă era plină de lemne tăiate. În chiuvetă nu erau farfurii murdare, iar pe sobă nici urmă de cratiţe rău mirositoare. Fie că se simţea singur sau nu, Bill Chess îşi ţinea casa în ordine. Din bucătărie dădea o uşă în dormitor, iar de acolo, o altă uşă, foarte îngustă, într-o cameră de baie minusculă care, evident, părea adăugată recent. Dovadă, dalele de ceramică noi de pe pereţi. Camera de baie nu mi-a furnizat niciun indiciu.

Dormitorul avea un pat dublu, o comodă de pin cu oglinda rotundă pe peretele de deasupra, un birou, două scaune cu spătare drepte şi un coş de hârtii minuscul. Pe podea se aflau două covoare ovale de cârpă, câte unul de fiecare parte a patului. Pe pereţi, Bill Chess prinsese cu piuneze două hărţi de război din „National Geographic". Pe măsuţa de toaletă se afla un volan caraghios, roşu cu alb.

Am căutat prin sertare. Am văzut o cutie de bijuterii din imitaţie de piele, plină cu fleacuri bătătoare la ochi. Apoi lucrurile obişnuite pe care le folosesc femeile pentru faţă şi mâini, unghii şi sprâncene şi am avut impresia că erau

prea multe. Dar nu era decât o impresie. În sertarele biroului erau puţine lucruri de îmbrăcăminte de damă şi bărbătească. Printre altele, Bill Chess avea o cămaşă în pătrate stridente, cu guler asortat şi apretat. Sub o acoperitoare de hârtie fină, albastră, am găsit ceva care nu mi-a plăcut. O pereche de chiloţi de damă crem, aproape nou-nouţi. Împodobiţi cu dantelă. Chiloţii de mătase nu erau un articol pe care o femeie să-l abandoneze în aceste vremuri, nu o femeie în toate minţile.

O altă dovadă împotriva lui Bill Chess. M-am întrebat ce gândise Patton despre chiloţi.

M-am dus în bucătărie şi am cercetat rafturile deschise de lângă chiuvetă. Erau pline de cutii şi borcane, ca şi de obiecte casnice. Zahărul pudră era într-o cutie pătrată, albastră, cu un colţ rupt. Patton încercase să cureţe zahărul risipit pe raft. Lângă zahăr se găseau sare, borax, bicarbonat de sodiu, amidon, zahăr cafeniu şi aşa mai departe. Ceva putea fi ascuns în fiecare din borcane.

Un obiect tăiat dintr-un lanţ de gleznă ale cărui capete nu se potriveau.

Am închis ochii şi am pipăit la întâmplare, ajungând în cele din urmă la cutia cu bicarbonat. Am luat un ziar din dosul cutiei pentru lemne de foc, l-am întins şi am deşertat bicarbonatul pe el. L-am mestecat cu o lingură. Părea să fie o mare cantitate de bicarbonat şi nimic altceva. Am făcut ziarul pâlnie şi l-am turnat la loc în cutie. Am încercat apoi cutia cu borax. Nimic în afară de borax. La a treia încercare ar fi trebuit să am noroc. Am deşertat amidonul. Pe ziar s-a răspândit o groază de pudră fină, dar nimic în afară de amidon.

Zgomotul unor paşi îndepărtaţi mi-a îngheţat sângele în vine. Am întins mâna şi am stins lanterna, m-am furişat la loc în camera de zi, întinzând mâna după comutator. Era prea târziu pentru a-mi mai fi de folos. Paşii au răsunat din nou, încet şi prudent. M-a cuprins groaza.

Am aşteptat în beznă cu lanterna în mână. Au trecut două minute nesfârşite. Am continuat să respir, deşi nu tot timpul.

Nu putea fi Patton. Dacă ar fi fost, s-ar fi dus direct la uşă, ar fi deschis-o şi mi-ar fi ordonat să ies afară. Paşii grijulii şi tăcuţi păreau să se mişte în toate direcţiile, urmaţi de o pauză, o altă mişcare şi o altă pauză. Am dat uşa de perete şi am împuns bezna cu lanterna.

În lumina ei au apărut scânteile aurite ale unor ochi. A urmat un salt şi bocăneala surdă a unor copite printre pomi. Fusese doar o căprioară curioasă.

Am închis uşa şi am urmat raza lanternei până în bucătărie. Spotul s-a oprit direct pe cutia cu zahăr pudră.

Am aprins din nou lumina, am luat cutia de pe raft şi am golit-o pe ziar.

Patton n-o cercetase destul de bine. După ce găsise ceva accidental, îşi închipuise că asta era tot. Nu păruse să observe c-ar mai fi trebuit să fie ceva.

Un alt ghem de hârtie satinată a apărut în pudra albă şi fină a zahărului. Am luat hârtia, am scuturat-o, şi am netezit-o. Conţinea o inimioară de aur, cât unghia de la degetul mic al unei femei.

Am pus cu lingura zahărul la loc în cutie, am aşezat cutia la loc pe raft şi am aruncat ziarul mototolit în sobă. M-am dus în camera de zi şi am aprins lampa de pe măsuţă. În lumina ei vie, mica inscripţie de pe dosul inimioarei de aur se putea citi fără ajutorul unei lupe. Era scrisă de mână:

De la Al lui Mildred, 28 iunie 1938. Cu toată dragostea.

De la Al lui Mildred. Un Al oarecare unei Mildred Haviland. Mildred Haviland era Muriel Chess. Muriel Chess era moartă, la două săptămâni după ce o căutase un poliţai numit De Soto.

Am rămas pe loc întrebându-mă ce legătură putea să aibă cu investigaţia mea. M-am tot întrebat şi n-am găsit nici cel mai vag răspuns.

Am împachetat inimioara într-un şerveţel, am părăsit cabana şi am coborât în orăşel.

Patton se afla la biroul lui, vorbind la telefon, când am ajuns acolo. Uşa era încuiată. A trebuit să aştept până a terminat de vorbit. După o vreme, a închis telefonul şi a venit să descuie uşa.

Am trecut pe lângă el, am pus ghemul de foiţă pe biroul lui şi l-am deschis.

— N-ai căutat prea bine în zahărul pudră, am spus. S-a uitat la inimioară, apoi la mine, a ocolit biroul şi a luat de pe el o lupă ieftină. A studiat spatele inimioarei. Apoi a pus lupa pe birou şi s-a încruntat la mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că dacă intenţionai să cercetezi cabana, aveai s-o faci! s-a răstit el. Sper să nu am greutăţi cu tine, fiule, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să observi că cele două capete ale lănţişorului nu se potrivesc.

M-a privit trist.

— Fiule, n-am ochii tăi. A dat la o parte inimioara cu degetele lui scurte şi boante. M-a ţintit cu privirea şi n-a vorbit.

— Dacă îţi închipui că acea inimioară putea fi un motiv de gelozie pentru Bill Chess, trebuie să-ţi spun că şi eu am crezut la fel, cu condiţia ca Bill să fi ştiut de ea. Dar la repezeală, sunt gata să fac pariu că n-a văzut-o niciodată şi nici n-a auzit vreodată de o Mildred Haviland.

Patton a spus încet:

— Se pare că-i datorez scuze acestui De Soto, nu-i aşa?

— Dacă ai să-l mai vezi vreodată.

S-a uitat lung şi absent la mine şi i-am întors la rândul meu privirea.

— Nu-mi spune, fiule. Sunt aproape sigur că ai o idee nouă.

— Mda. Bill nu şi-a omorât soţia.

— Ah, nu?

— Nu, a fost omorâtă de cineva din trecutul ei. Cineva care i-a pierdut urma, apoi a regăsit-o căsătorită cu altcineva şi lucrul nu i-a plăcut. Cineva care cunoaşte regiunea, cum ar fi sute de oameni care nu locuiesc aici, şi care ştia un loc bun unde să ascundă maşina şi hainele. Cineva care urăşte şi ştie să-şi ascundă sentimentele. Cineva care a convins-o să plece cu el şi, când totul a fost gata şi biletul a fost scris, a înşfăcat-o de gât şi a pedepsit-o aşa cum credea el, apoi a aruncat-o în lac şi şi-a văzut de treabă. Cum îţi place teoria mea?

— Mi se pare că într-un fel complică lucrurile, a zis el cu înţelepciune. Nu-i aşa? Dar nu-mi pare deloc imposibilă. Câtuşi de puţin.

— Când ai să te plictiseşti de ea, anunţă-mă, i-am zis. Am să vin cu altceva.

— Sunt convins c-ai să vii, a spus el şi, pentru prima oară de când ne întâlnisem, a râs.

I-am urat din nou noapte bună şi am ieşit, lăsându-l să reflecteze cu încăpăţânarea tenace a unui proprietar de casă care se luptă să scoată un buştean din pământ.

13

n jurul orei unsprezece, am coborât la poalele muntelui şi am parcat maşina la San Bernardino, într-unul din spaţiile în diagonală din marginea Hotelului Prescott. Am scos un geamantan mic din portbagaj şi am urcat trei trepte, când un băiat de serviciu de la hotel, în pantaloni cu vipuşcă, cămaşă albă şi papion negru, mi-a smuls geamantanul.

Funcţionarul de la recepţie era un tip de intelectual lipsit de orice interes faţă de mine sau de oricine altcineva. Purta o haină din pânză de in şi a căscat în timp ce mi-a înmânat stiloul de la contoar, privind pierdut în gol, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească anii copilăriei.

Împreună cu băiatul de serviciu am intrat într-un lift de un metru şi jumătate pe un metru şi un sfert până la etajul doi, apoi am apucat-o pe un coridor cât două străzi, dând colţuri. În timp ce mergeam, s-a făcut tot mai cald. Băiatul a deschis o uşă într-o cămăruţă cu fereastra spre o curte interioară. Aparatul de climatizare dintr-un colţ al tavanului era de mărimea unei batiste de damă. O panglică agăţată de el flutura slab, atât cât să arate că ceva se mişca.

Băiatul de serviciu era înalt, slab, galben la faţă şi nu prea tânăr, calm ca o friptură de pui în aspic. Morfolea gumă de mestecat. Mi-a pus valiza pe un

scaun, s-a uitat la climatizator şi a rămas în picioare cu ochii la mine. Avea ochii spălăciţi.

— Poate c-ar trebui să cer o cameră mai ca lumea, am spus, asta mi se pare foarte mică.

— Cred c-aţi avut noroc s-o găsiţi şi pe asta. Oraşul geme de vizitatori.

— Adu pentru noi nişte gin tonic, pahare şi gheaţă, am spus.

— Adică şi pentru mine?

— Exact, dacă din întâmplare îţi place să bei. Cred că merită să rişti la o oră atât de târzie.

A ieşit din cameră. Mi-am scos haina, cravata, cămaşa, maioul şi m-am fâţâit de colo-colo în curentul de aer cald ce venea de la uşa deschisă. Mirosea a fier de călcat încins. Am intrat pieziş în camera de baie - atât era de îngustă uşa - şi m-am stropit pe faţă cu apă rece, stătută. Respiram ceva mai liber când tânărul înalt şi apatic s-a întors cu o tavă. A închis uşa în urmă şi a scos o sticlă de whisky. A amestecat două băuturi, ne-am zâmbit nesincer unul altuia şi am băut. Transpiraţia a început să-mi curgă pe ceafă, să se prelingă pe şira spinării şi era la jumătatea drumului spre şosete când am apucat să pun paharul jos. M-am simţit totuşi mai bine. M-am aşezat pe pat şi m-am uitat la tânăr.

— Cât timp poţi să stai aici?

— În ce scop?

— Ca să-ţi aminteşti.

— Nu sunt deloc bun la asta, a zis el.

— Am bani de cheltuit pe unele lucruri ciudate.

Mi-am scos portvizitul din buzunarul de la spate al pantalonilor şi am întins pe pat nişte hârtii obosite de un dolar.

— Vă cer iertare, a zis băiatul. Am crezut că sunteţi poliţist.

— Nu fi caraghios. Ai văzut vreodată un poliţai făcând pasienţe cu hârtii de un dolar? Ai putea să spui că sunt un anchetator.

— Mă interesează. Alcoolul mă ajută să gândesc. I-am dat un dolar.

— Vezi cum îţi ajută mintea. Pot să te chem Big Tex din Mouston?

— Sunt din Amarillo, a zis el. Nu c-ar conta. Cum vă place felul meu de-a vorbi tărăgănat? Pe mine mă dezgustă, dar am descoperit că unora le place.

— Nu renunţa la el. N-am pierdut încă un dolar.

A rânjit şi a vârât dolarul împăturit în buzunarul de la ceas al pantalonilor.

— Mai ţii minte ce făceai vineri, 12 iunie? l-am întrebat. După-amiaza târziu sau chiar seara. Era într-o vineri.

A sorbit din băutură şi s-a gândit mişcând cubul de gheaţă în gură încet şi bând pe lângă guma de mestecat.

— Am fost aici în tura de la şase la douăsprezece noaptea.

— O femeie subţirică, o blondă nostimă a tras la hotel şi a rămas aici până a venit timpul să ia trenul de noapte spre El Paso. Cred c-a luat acel tren,

căci a fost la El Paso duminică dimineaţă. A sosit aici într-o maşina Packard Clipper, înregistrată pe numele de Crystal Kingsley, Carson Drive, numărul 965 în Beverly Hills. S-ar putea să se fi prezentat la hotel sub acest nume sau un altul. Maşina e încă aici, în garajul hotelului. Aş vrea să vorbesc cu băieţii care au fost de faţă când a sosit şi a plecat. Mai câştigi un dolar dacă încerci să-ţi aminteşti.

Am extras un alt dolar dintre cei de pe pat şi l-a vârât în buzunar cu zgomotul omizilor care se luptă între ele.

— Pot să vă ajut, a zis el calm.

A pus paharul jos şi a ieşit din cameră închizând uşa în urma lui. Mi-am terminat băutura şi mi-am turnat încă una. Am intrat în camera de baie şi m-am stropit din nou cu apă călduţă pe spinare. În decursul acestei operaţii, a sunat telefonul de pe perete şi m-am vârât cu greu în spaţiul dintre telefon şi uşa camerei de baie, ca să răspund.

— A fost Tony, a spus vocea din Texas. Atât că l-au luat la armată săptămâna trecută. Un alt băiat, căruia îi zicem Les, a fost de serviciu când a plecat doamna. E aici.

— În regulă. Vrei să-l trimiţi la mine?

Mă delectam cu cea de-a doua băutură şi mă gândeam la o a treia, când am auzit o bătaie în uşă. Am deschis-o şi în faţa mea a apărut un şoricel cu ochii verzi şi cu o gură strânsă de fetiţă. A intrat în cameră aproape dansând şi m-a privit cu o expresie vag batjocoritoare.

— Vrei o băutură?

— Sigur, a răspuns el cu răceală. Şi-a turnat o duşcă bună, a adăugat puţin gin tonic şi a dat totul pe gât dintr-o înghiţitură, apoi a vârât o ţigară între buzele lungi şi catifelate şi a aprins-o cu un chibrit în timp ce-l scotea din buzunar. *A* suflat fumul şi a continuat să se uite la mine. A văzut banii cu colţul ochilor fără să se uite la ei. Deasupra buzunarului de la cămaşă, în locul unui număr, era brodat; „Căpitan”.

— Tu eşti Les? l-am întrebat.

— Nu! a spus şi s-a oprit. Nu ne plac copoii pe aici, a adăugat el. Avem unul la hotel şi n-avem chef să ne pierdem timpul cu cei care lucrează pentru alţii.

— În regulă, i-am spus. Asta-i tot.

— Ce?

Gura lui mică s-a strâmbat neplăcut.

— Întinde-o!

— Am crezut că vreţi să vorbiţi cu mine, a mârâit el.

— Eşti şeful băieţilor de serviciu?

— Corect.

— Voiam să-ţi ofer o băutură. Voiam să-ţi dau un dolar. Uite, am spus şi i-am întins unul. Îţi mulţumesc că te-ai deranjat.

A luat dolarul şi l-a vârât în buzunar fără un cuvânt de mulţumire. A rămas pe loc cu fumul ţigării ieşindu-i pe nas şi privindu-mă cu ochii lui mici şi răi.

— Eu dau ordine aici, a spus el.

— Atât cât poţi întinde plapuma, am spus. Adică nu foarte mult. Ţi-ai luat băutura şi ţi-ai primit bacşişul. Aşa că fă bine şi întinde-o.

A făcut stânga împrejur rapid, a dat din umeri şi a ieşit pe uşă pe tăcute.

După patru minute am auzit o nouă bătaie la uşă, foarte discretă. Băiatul înalt a intrat cu un zâmbet ironic. M-am depărtat de el şi m-am aşezat pe pat.

— Nu v-aţi înţeles cu Les, nu-i aşa?

— Nu grozav de bine. E mulţumit?

— Aşa cred. Ştiţi cum sunt căpitanii. Vor o parte din bacşişuri. Eu sunt Les, domnule Marlowe.

— Aşadar, tu ai fost de serviciu şi ai făcut formele de plecare.

— N-a fost decât o şmecherie. Nu s-a înregistrat la recepţie. Dar îmi amintesc de Packard. Mi-a dat un dolar ca să parchez maşina şi să am grijă de bagaje până la plecarea trenului. A cinat aici. Un bacşiş de un dolar te ajută să ţii minte în oraşul asta. Apoi au fost şi discuţii despre maşina care a fost lăsată acolo atât de mult.

— Ce părere ţi-a făcut doamna?

— Purta un taior în alb cu negru, dar mai ales alb, o pălărie de paie cu o panglică alb cu negru. Era o doamnă nostimă, cum aţi spus. Mai târziu a luat un taxi ca să se ducă la gară. I-am pus bagajele în taxi. Aveau iniţiale pe ele, dar nu mi le mai amintesc.

— Mă bucur că nu ţi le poţi aminti. Ar fi fost greu de crezut. Mai ia o băutură. Ce vârstă crezi că avea?

A clătit paharul şi şi-a amestecat o băutură ca lumea.

— Azi e greu de ştiut vârsta unei femei. Aş zice că avea vreo treizeci de ani, poate mai mult, poate mai puţin.

Am vârât mâna în haină după poza lui Crystal cu Lavery pe plajă şi i-am întins-o.

A privit-o cu atenţie, a îndepărtat-o de la ochi, apoi a apropiat-o.

— Nu va trebui să juri la tribunal dacă o recunoşti sau fiu.

— Nu va fi cazul, a zis el dând din cap. Blondele astea micuţe seamănă atât de mult, încât chiar dacă se îmbracă diferit şi le priveşti într-o altă lumină sau le vezi cu alte machiaje, arată la fel sau nu seamănă deloc.

— Ce te deranjează? l-am întrebat.

— Mă gândeam la tipul din poză. Are vreo legătură cu cazul?

— Spune-mi ce ştii, i-am răspuns.

— Cred că ăsta e tipul cu care a vorbit în holul hotelului şi cu care a luat apoi masa. Era un crai înalt şi bine, genul unui boxer de categorie uşoară. Au plecat împreună cu taxiul.

— Eşti absolut sigur?

S-a uitat la banii de pe pat.

— Foarte bine, cât mă costă? am întrebat plictisit. S-a îmbăţoşat, a pus poza pe masa şi a scos din buzunar cele două hârtii de un dolar împăturite şi le-a aruncat pe pat.

— Mulţumesc pentru băutură, a zis el, şi să te ia dracu! S-a îndreptat spre uşă.

— Ascultă, stai jos şi încetează să mai fii atât de susceptibil, am bombănit eu.

S-a aşezat şi m-a privit cu ochi duri.

— Hai să renunţăm la manierele astea din sud, am spus. De-a lungul anilor am cunoscut tot felul de băieţi de serviciu la hotel. Dacă acum n-am dat de unul care a încercat să mă tragă pe sfoară, e în regulă. Dar să nu-ţi închipui c-am să cred că există vreunul care să nu încerce să mă tragă pe sfoară.

A zâmbit vag şi a dat din cap. A luat poza din nou şi m-a privit peste ea.

— Tipul ăsta arată grozav în poză, a zis el. Mult mai bine ca doamna. Dar mai există ceva care m-a făcut să-mi amintesc de el. Am avut impresia că doamna n-a fost prea încântată când a întâmpinat-o în hol.

Am reflectat la cele spuse şi am tras concluzia că nu reprezentau mare lucru. Ar fi putut să fi întârziat sau ratat întâlniri mai devreme. Am spus:

— Există un motiv pentru asta. Ai băgat cumva de seamă ce bijuterii purta doamna? Inele, cercei, orice ar fi bătut la ochi sau părea scump?

Mi-a spus că nu băgase de seamă.

— Avea părul scurt sau lung, cârlionţat sau ondulat? Era o blondă naturală sau avea părul vopsit?

— Nu-i uşor să răspund la ultima întrebare, domnule Marlowe. Când părul e blond natural, femeile îl vor şi mai deschis la culoare. În ce priveşte restul de întrebări, ţin minte că părul era cam lung, aşa cum se poartă acum, ondulat, dar şi pieptănat lins. S-ar putea să mă înşel. S-a uitat din nou la poză. Aici are părul legat la spate. Greu de zis.

— Ai dreptate. Singurul motiv pentru care te-am întrebat era ca să mă asigur că nu exagerezi în observaţii. Cel care observă prea multe detalii prezintă la fel de puţină încredere ca martorul care n-a remarcat nimic. Unii inventează jumătate din amănunte. Te-am verificat şi ai trecut cu bine examenul, ţinând seama de împrejurări. Mii de mulţumiri.

I-am dat înapoi cei doi dolari şi am mai adăugat o hârtie de cinci ca să le ţină companie. Mi-a mulţumit, şi-a terminat brusc băutura şi a plecat discret. Am dat şi eu paharul pe gât, l-am clătit şi mi-am zis că ar fi mai bine să merg

acasă, decât să dorm în acel hotel. Mi-am îmbrăcat cămaşa şi haina din nou şi am coborât la parter cu geamantanul.

Şobolanul roşcat care făcea pe căpitanul era singurul băiat de serviciu din hol. Mi-am dus singur geamantanul la biroul recepţiei şi tipul n-a schiţat nici un gest ca să mi-l ia din mână. Recepţionerul cu aer de intelectual m-a uşurat de doi dolari fără ca măcar să-mi arunce o privire.

— Doi dolari ca să petreci o noapte în mizeria asta, am apus, când aş fi putut dormi gratis într-o ladă de gunoi bine aerisită şi frumoasă.

Recepţionerul a căscat, n-a reacţionat la spusele mele imediat şi a zis:

— Se răcoreşte şi aici destul de bine la trei dimineaţa. După aceea, până la ora opt sau chiar nouă, e destul de agreabil.

Mi-am şters transpiraţia de pe ceafă şi am ieşit împleticindu-mă la maşină. La miezul nopţii până şi scaunul maşinii era fierbinte.

Am ajuns acasă pe la trei fără un sfert noaptea şi Hollywoodul mi s-a părut o gheţărie. Până şi la Pasadena simţeam răcoarea.

14

Am visat că mă aflam în adâncurile îngheţate şi verzi ale unei ape, cu un cadavru sub braţ. Cadavrul avea păr blond şi lung care plutea în faţa mea. Un peşte enorm, cu ochi bulbucaţi, umflaţi şi cu solzii lucind de putreziciune, înota pe lângă mine rânjind ca un bătrân pervers. Exact în clipa când eram gata să explodez din cauza lipsei de aer, trupul de la subsuoară a căpătat viaţă şi s-a îndepărtat de mine. În minutul următor m-am luptat cu peştele, în timp ce cadavrul se rostogolea întruna în apă, învârtindu-şi părul lung.

M-am trezit cu cearşaful în gură şi cu mâinile încleştate de rama patului de care trăgeam vârtos. Când i-am dat drumul, muşchii au început să mă doară, aşa că m-am sculat, m-am plimbat prin cameră şi am aprins o ţigară, călcând pe covor în picioarele goale. Când mi-am terminat ţigara, m-am dus iar la culcare.

Era ora nouă când m-am trezit. Soarele mă lovea în faţă. Camera era fierbinte. Am făcut un duş, m-am bărbierit şi, îmbrăcat numai pe jumătate, am pregătit pâine prăjită şi am făcut nişte ouă jumări şi o cafea în bucătărie. Când eram pe cale să-mi termin micul dejun, am auzit o bătaie în uşa apartamentului.

M-am dus să deschid cu gura încă plină de pâine prăjită. La uşă se afla un tip subţirel, serios la vedere şi îmbrăcat într-un costum gri sever.

— Floyd Greer, locotenent la Biroul Central de Detectivi, a spus el şi a intrat în odaie.

Mi-a întins o mână uscată şi i-am strâns-o. S-a aşezat pe marginea unui scaun, aşa cum fac de regulă oamenii ca el, şi-a învârtit pălăria în mână şi m-a privit fix şi calm cum le e obiceiul.

— Am primit un telefon de la San Bernardino în legături cu afacerea de la Puma Lake. Femeia înecată. Se pare că erai acolo când a fost descoperit cadavrul.

Am dat afirmativ din cap şi i-am spus:

— Vrei o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulţumesc. Mi-am luat micul dejun exact acum două ore.

Mi-am luat ceaşca cu cafea şi m-am aşezat în colţul opus al camerei.

— Ni s-a cerut să te cercetăm, a zis el. Să le dăm informaţii despre dumneata.

— Fireşte.

— Zis şi făcut. Se pare că ai o bună reputaţie în ce ne priveşte. Ce coincidenţă ciudată că un om cu meseria dumitale se afla acolo când a fost descoperit un cadavru.

— Aşa sunt eu - am zis - norocos din fire.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să vin să te văd şi să te salut.

— Bun, încântat de cunoştinţă, domnule locotenent.

— O coincidenţă ciudată, a repetat el dând din cap. Te aflai acolo în exerciţiul funcţiunii, cum se spune.

— Dacă mă aflam, funcţiunea mea n-avea nimic de-a face cu fata care s-a înecat, din câte îmi dau seama.

— Dar nu poţi fi complet sigur?

— Până nu termini un caz, nu poţi fi sigur de ramificaţiile lui, am spus. Nu-i aşa?

— Ai dreptate. Şi-a plimbat degetul de jur-împrejurul panglicii de la pălărie, ca un cowboy timid. Ochii lui nu aveau însă nimic timid.

— Aş dori să fiu sigur că dacă ramificaţiile de care ai pomenit se întâmplă să te amestece în cazul femeii înecate, ai să mă ţii la curent.

— Sper că te poţi bizui pe asta, am spus.

— Am dori ceva mai substanţial decât o speranţă. N-ai chef să ne spui nimic mai mult în clipa de faţă?

— În clipa de faţă nu ştiu nimic mai mult decât ştie Patton.

— Cine-i Patton?

— E poliţistul de la Puma Lake.

Tipul subţirel a zâmbit îngăduitor. A pocnit încheietura mâinii şi a vorbit după o pauză:

— Procurorul din San Bernardino ar dori să vorbească cu dumneata înainte de anchetă. Dar ancheta nu va fi foarte curând. Am încercat să obţinem nişte amprente. Le dăm unui specialist.

— Asta va fi greu de făcut. Cadavrul e într-o stare înaintată de descompunere.

— E o operaţie care se face acum curent. Au descoperit un sistem la New York, unde scot tot timpul cadavre din apă. Taie bucăţi din pielea degetelor, le întăresc într-o soluţie de tanin şi le transformă în amprente. De obicei, reuşesc destul de bine.

— Crezi că femeia asta a avut cazier judiciar?

— Luăm întotdeauna amprentele de pe cadavre, a zis el. Ar fi trebuit să ştii asta.

— N-o cunosc pe doamna asta. Dacă îţi închipui că am cunoscut-o şi că de asta m-am dus acolo, te înşeli.

— Dar nu vrei să ne spui ce făceai acolo, a insistat el.

— Aşadar, îţi închipui că mint.

Şi-a rotit pălăria pe degetul arătător osos.

— Nu m-ai înţels bine, domnule Marlowe. Noi nu credem nimic. Noi doar cercetăm şi descoperim lucruri. E o operaţie obişnuită. Ar fi trebuit să ştii. Eşti de destulă vreme în branşă. S-a ridicat şi şi-a pus pălăria pe cap.

— Anunţă dacă pleci din oraş. Îţi rămân îndatorat. I-am promis c-am s-o fac şi l-am condus până la uşă. A ieşit cu o uşoară plecăciune a capului şi cu un surâs discret şi trist. L-am urmărit cum mergea alene pe coridor şi cum a chemat liftul.

M-am întors la masa din bucătărie să văd dacă mai aveam cafea. Mai era cam două treimi de ceaşcă. Am pus lapte şi zahăr în ea şi mi-am luat ceaşca cu mine la telefon. Am sunat la cartierul general al poliţiei din centru şi am cerut să-mi dea legătura cu biroul de detectivi, iar apoi cu locotenentul Floyd Greer.

— Locotenentul nu-i acum în birou. Vrei să vorbeşti cu altcineva?

— De Soto e acolo?

— Cine?

Am repetat numele.

— Ce rang are şi în ce secţie lucrează?

— În secţia de detectivi în civil, sau aşa ceva.

— Aşteaptă o clipă. Am aşteptat.

Vocea graseiată s-a întors în final şi a spus:

— Ce fel de glumă e asta? N-avem niciun De Soto aici. Cine e la telefon?

Am închis telefonul, mi-am luat cafeaua şi am format numărul de telefon al biroului lui Derace Kingsley. Calmă şi politicoasă, domnişoara Fromsett mi-a zis că domnul Kingsley tocmai sosise şi mi-a dat legătura cu el fără să murmure.

— Aha, a zis el cu o voce puternică şi precisă ca la începutul unei zile proaspete, ce-ai aflat la hotel?

— A fost într-adevăr la hotel şi Lavery a întâlnit-o acolo. Băiatul de serviciu care mi-a dat informaţiile a pomenit de Lavery fără să-l fi îndemnat eu. Au cinat împreună, apoi au plecat cu maşina care a dus-o la gară.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că minte, a spus Kingsley încet. Mi-a făcut impresia că e surprins când i-am spus de telegrama din El Paso. M-am lăsat convins de impresiile mele. Altceva?

— Nimic altceva la hotel. M-a vizitat un poliţai azi-dimineaţă. M-a examinat cum au obiceiul şi m-a prevenit să nu plec din oraş fără să-l anunţ. A încercat să afle de ce m-am dus la Puma Point. Nu i-am spus, şi, întrucât nu părea să ştie despre existenţa lui Jim Patton, e clar ca Patton n-a spus nimic nimănui.

— Jim are să încerce să facă tot posibilul să se poarte frumos, a zis Kingsley. De ce m-ai întrebat aseară despre un nume... Mildred sau aşa ceva?

I-am spus pe scurt. I-am povestit despre maşina lui Muriel Chess şi despre hainele ei, cum şi unde fuseseră găsite.

— Asta-i rău pentru Bill, a zis el. Cunosc Coon Lake. Bine, dar nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să folosesc acea veche magazie... sau măcar să mă gândesc la ea. Nu numai că-i rău, dar pare premeditat.

— Nu sunt de acord. Dacă ar fi cunoscut regiunea destul de bine, nu i-ar fi luat mult timp să caute un ascunziş potrivit. Bill e limitat în acţiuni de distanţă.

— S-ar putea. Ce vrei să faci acum? m-a întrebat el.

— Să-l iau din nou la rost pe Lavery, fireşte.

A fost de acord că era singurul lucru de făcut. Apoi a adăugat:

— Această istorie tragică nu ne priveşte, nu-i aşa?

— Afară de cazul când soţia dumneavoastră ştia ceva despre ea.

Mi-a răspuns cu o voce tăioasă:

— Ascultă-mă Marlowe, cred că pot să înţeleg că instinctele dumitale de detectiv te împing să faci legătura între tot ce s-a întâmplat într-un caz, dar nu te lăsa dus de asta. Viaţa nu e deloc aşa... Cel puţin nu viaţa pe care am trăit-o eu. E mai bine să laşi afacerile familiei Chess pe seama poliţiei şi să-ţi foloseşti creierul pentru familia Kingsley.

— În regulă, am răspuns.

— N-am avut intenţia să fiu arogant, a spus el.

Am râs din toată inima, mi-am luat rămas bun şi am închis telefonul. Am terminat cu îmbrăcatul şi am coborât la garaj să-mi iau Chryslerul. M-am îndreptat din nou spre Bay City.

15

Am trecut de intersecţia cu Altair Street şi am continuat să merg până când strada care o intersectase ajungea la marginea canionului şi se termina într-un spaţiu de parcare semicircular, având în jur un trotuar şi un gard alb de lemn. Am rămas în maşină o vreme reflectând, uitându-mă la ocean şi admirând desfăşurarea gri şi albastră a munţilor ce se întindeau spre Pacific.

Am încercat să mă decid cum să-l tratez pe Lavery: delicat ca pe un fulg sau să-l plesnesc peste mutră şi să fac scandal. Am hotărât că n-aveam nimic de pierdut dacă foloseam metoda blândă. Dacă nu mergea, şi nu credeam c-avea să meargă, urma să las natura să-şi urmeze cursul şi să demolăm mobilierul.

Aleea pavată care mergea prin spatele casei vreo jumătate de stradă, pe partea abruptă a străzii, era pustie. Dedesubtul ei, pe strada următoare de pe deal, câţiva copii se jucau cu un bumerang, alergând în urma lui, îmbrâncindu-se şi urlând unii la alţii, cum fac de obicei. Mai jos, pe deal, se afla o casă înconjurată de pomi şi de un zid de cărămidă roşie. În curtea din spate se vedeau rufe puse la uscat, iar pe acoperiş doi porumbei se fâţâiau de colo-colo, dând din cap. Un autobuz albastru cu crem s-a târât anevoie pe stradă şi a ajuns în faţa casei de cărămidă unde s-a oprit. Un om foarte bătrân s-a dat jos cu mare grijă şi a bătut de câteva ori în pământ cu un baston greu înainte de-a începe urcuşul pe pantă.

Aerul era mai curat ca ieri. Dimineaţa era calmă. Am lăsat maşina pe loc şi am mers pe Altair Street la casa cu numărul 623.

Jaluzelele erau lăsate la ferestrele din faţă şi locuinţa avea un aer adormit. Am călcat pe muşchiul de pe peluză şi am sunat. Am observat că uşa era întredeschisă. Ieşise puţin din balamale. Mi-am amintit că ieri, când plecasem de acolo, uşa se înţepenea.

Am împins uşor şi uşa s-a deschis înăuntru cu un clic slab. Totul era în întuneric, deşi câteva raze de lumină pătrundeau de la ferestrele ce dădeau spre apus. Nimeni n-a răspuns la sunetul soneriei. Deci n-am mai sunat din nou. Am împins uşa puţin mai mult şi am păşit înăuntru.

Odaia mirosea a cald şi a stătut, mirosul de dimineaţă într-o casă unde nu s-au deschis încă geamurile. Sticla de whisky Vat 69 de pe noptieră era aproape goală şi o alta plină aştepta alături. Vasul de bronz în care se ţinea gheaţa avea pe fund puţină apă. Se folosiseră două pahare şi o jumătate de sifon.

Am închis uşa la loc aşa cum o găsisem şi am tras cu urechea. Dacă Lavery era plecat, m-am gândit să risc şi să cercetez casa. N-aveam niciun fel de dovezi împotriva lui, dar ce aveam era suficient ca să-l împiedic să cheme poliţia.

Timpul s-a scurs în tăcere. A trecut în bâzâitul monoton al unui ceas electric de pe consolă, în zgomotul unui claxon îndepărtat de pe Aster Drive, în zumzetul de viespe al unui avion dincolo de dealuri şi deasupra canionului, în huruitul brusc al frigiderului din bucătărie.

Am înaintat în cameră şi am rămas pe loc, uitându-mă în jur şi trăgând cu urechea fără să aud altceva afară de acele zgomote obişnuite ale caselor care nu au nimic de-a face cu oamenii care locuiesc acolo. Am pornit-o pe covor spre arcada din spatele casei.

O mână înmănuşată a apărut pe grilajul alb de metal de la capătul arcadei unde scările începeau să coboare. A apărut şi s-a oprit.

S-a mişcat şi am văzut o pălărie de dama, apoi un cap. Femeia a coborât calm scările. A ajuns în cameră, a trecut prin arcadă fără să pară că mă vede. Era subţirică, de o vârstă incertă, cu păr şaten în dezordine, o gură rujată neglijent într-un roşu-aprins, cu prea mult fard pe obraji şi cu ochii înnegriţi de rimel. Un taior albastru de lână aspră arăta ca dracu cu pălăria mov care se chinuia să-şi menţină echilibrul pe creştetul ei.

M-a văzut, dar nu s-a oprit şi nici nu şi-a schimbat câtuşi de puţin expresia. A înaintat încet în încăpere, cu mâna dreaptă departe de trup. Mâna stângă purta mănuşa cafenie pe care o văzusem pe grilaj. Mănuşa de pe mâna dreaptă era încleştată pe patul unui mic revolver.

Apoi s-a oprit, trupul i s-a încovoiat şi un sunet rapid şi trist i-a scăpat dintre buze. A chicotit nervos şi strident. A înaintat hotărâtă cu arma îndreptată spre mine.

Am continuat să privesc revolverul şi să nu urlu.

Femeia s-a apropiat. Când s-a aflat destul de aproape ca să poată vorbi confidenţial, a îndreptat arma spre stomacul meu şi a spus:

— N-am venit decât să-mi încasez chiria. Casa pare să fie bine îngrijită. Nu-i nimic spart. A fost întotdeauna un chiriaş ordonat. N-am vrut să rămână prea mult în urmă cu chiria.

Un om cu o voce crispată şi nefericită a întrebat-o politicos:

— Cu câte luni e în urmă?

— Cu trei luni. Două sute patruzeci de dolari. Optzeci de dolari pe lună e o chirie foarte rezonabilă pentru o locuinţă atât de frumos mobilată ca asta. Am avut unele mici probleme cu primirea chiriei mai înainte, dar s-au încheiat întotdeauna foarte bine. A promis că-mi dă un cec azi-dimineaţă. La telefon. Vreau să spun c-a promis că mi-l dă azi-dimineaţă.

— La telefon, am zis. Azi-dimineaţă.

M-am fâţâit niţel fără ca ea să observe. Mă gândeam să mă apropii destul de mult de ea ca să-i dau una peste mână mai înainte ca să aibă timp să îndrepte arma în direcţia mea. N-am avut niciodată mare noroc cu manevra

asta, dar merita s-o încerc din când în când. Acum mi se părea ocazia cea mai potrivită.

M-am tras mai aproape de ea cu vreo zece centimetri, dar nu destul ca să încerc ceva.

— Sunteţi proprietara? am întrebat-o. Nu m-am uitat direct la armă. Aveam o speranţă, o foarte vagă speranţă, că doamna nu-şi dădea seama că avea revolverul îndreptat spre mine.

— Da, sunt doamna Fallbrook. Cine ai crezut că sunt?

— Mi-am închipuit că sunteţi proprietara, am răspuns. Pomenind de chirie şi de altele. Dar n-am ştiut cum vă numiţi. M-am mai apropiat cincisprezece centimetri. O manevră abilă. Ar fi fost păcat să nu-mi încerc tehnica.

— Pot să te întreb cine eşti dumneata?

— Am venit în legătură cu ratele de la maşină. Uşa era întredeschisă şi am împins-o. Nu ştiu de ce-am făcut-o.

Am încercat să iau aerul unuia care vine de la bancă ca să încaseze rata la maşină. Puţin dur, dar gata să zâmbesc încântător.

— Vrei să spui că domnul Lavery a rămas în urmă cu plata ratelor la maşină? m-a întrebat ea părând neliniştită.

— Nu prea mult, am răspuns consolator.

Eram gata acum. Puteam să ajung până la ea şi dispuneam de iuţeala necesară. Nu-mi mai rămânea decât să-i dau una peste mână şi să schimb direcţia armei. Am început să-mi ridic piciorul de pe covor

— Ştii ceva?, a spus ea. Uite ce armă ciudată am găsit pe scări. Oribilă şi uleioasă, nu-i aşa? Iar mocheta de pe scări e de lână gri. Foarte scumpă.

Mi-a întins arma.

Mâna mi s-a întins spre revolver, ţeapănă cum e coaja oului şi la fel de fragilă. Am luat arma. Doamna a mirosit cu greaţă mănuşa care fusese încleştată pe patul armei. A continuat să vorbească pe acelaşi ton de logică dementă.

— Fireşte, pentru dumneata e mult mai simplu. În legătură cu maşina, vreau să spun. O poţi lua înapoi oricând, dacă n-ai altă cale. Nu-i deloc aşa de uşor să iei cu tine o casă frumos mobilată. Îţi ia timp şi bani ca să evacuezi un chiriaş. Iar apoi s-ar putea să fie la mijloc şi mult sânge rău, şi lucrurile încep să se spargă uneori intenţionat. Covorul de pe podeaua asta mă costă două sute de dolari, luat de ocazie. Nu-i decât un covor de iută, dar ce nuanţă superbă, nu-i aşa? Nimeni n-ar bănui că-i de iută sau de ocazie. Ce caraghios, fiindcă după ce-l foloseşti orice obiect devine de ocazie. Culmea e c-am venit pe jos ca să economisesc cauciucurile de la maşină, cum ne cere guvernul. Aş fi putut să iau autobuzul pentru jumătate din drum, dar blestemata de maşină nu soseşte niciodată, afară de cazul când merge în direcţia opusă.

Nu i-am dat prea mare atenţie. Suna ca valurile mării care se spărgeau undeva departe, într-un loc invizibil. Mă preocupa arma.

I-am scos încărcătorul. Era gol. Am întors-o şi m-am uitat pe ţeava. Am mirosit ţeava. Mirosea urât.

Am vârât arma în buzunar. Un revolver automat cu şase gloanţe, calibrul 25, acum gol. Toate gloanţele trase. Gol, dar nu de mult timp. Nu mai mult de-o jumătate de oră.

— Arma a fost folosită? a întrebat doamna Fallbrook pe un ton agreabil. Sper sincer că nu.

— Există vreun motiv ca să fi fost folosită? am întrebat-o. Vocea îmi era calmă, dar mintea confuză.

— L-am găsit pe scară, a zis ea. La urma urmei, oamenii folosesc arme de foc.

— Ce mare adevăr! Probabil că domnul Lavery avea o gaură în buzunar. Deci, nu-i acasă?

— O, nu. A clătinat din cap şi a părut decepţionată. Şi nu găsesc că e frumos din partea lui. Mi-a promis cecul şi apoi a plecat.

— Când i-aţi telefonat? am întrebat-o.

— Păi, aseară.

S-a încruntat, căci întrebările repetate nu-i plăceau.

— Trebuie să fi fost chemat undeva, am zis.

Şi-a aţintit privirea între sprâncenele mele şatene.

— Ascultă, doamnă Fallbrook, am spus. Hai să lăsam gluma, doamnă Fallbrook. Nu că nu m-ar amuza. Şi nu că mi-ar face plăcere să spun asta. Sper că nu l-ai împuşcat fiindcă a rămas trei luni în urmă cu chiria, nu-i aşa?

S-a aşezat pe marginea unui scaun şi şi-a mişcat vârful limbii pe buzele rujate ale gurii subţiri.

— Vai, ce sugestie oribilă! a spus ea mânioasă. Nu cred că eşti un om simpatic. Ai zis că arma n-a fost folosită?

— Toate armele au fost folosite cândva. Toate revolverele au fost cândva încărcate. Acesta nu e încărcat.

— Păi, în acest caz...

A făcut un gest de nerăbdare şi şi-a mirosit din nou mâna cu mănuşa pătată de ulei.

— Foarte bine, să zicem că m-am înşelat. N-a fost decât o glumă. Domnul Lavery nu era acasă şi ai cercetat locuinţa. Fiind proprietara, ai o cheie. E adevărat ce spun?

— N-am avut de gând să mă amestec, a zis ea muşcându-şi un deget. Poate că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar cred că am dreptul să ştiu cum stau lucrurile.

— Bun, ştii care e situaţia. Şi eşti sigură că nu-i aici?

— Nu m-am uitat sub pat şi nici în frigider, a spus ea rece. L-am strigat din capul scărilor când n-a răspuns la sonerie. Apoi am coborât în holul de la parter şi l-am strigat din nou. Am aruncat până şi în dormitor o privire.

Şi-a coborât ochii timid şi şi-a sucit mâna pe genunchi.

— Deci aşa stau lucrurile, am spus.

A dat din cap fericită.

— Chiar aşa. Şi cum ai spus că te cheamă?

— Vance, am spus. Philo Vance[4].

— Şi pentru ce companie lucrezi, domnule Vance?

— Momentan sunt şomer. Până când şeful poliţiei intră din nou la apă.

A părut surprinsă.

— Dar mi-ai spus c-ai venit pentru o rată la maşină.

— Asta nu-i decât o ocupaţie suplimentară. Ca să-mi ocup timpul. S-a ridicat în picioare şi m-a privit ferm.

— În acest caz cred c-ai face bine dacă ai pleca.

— M-am gândit să arunc o privire prin casă, dacă nu te deranjează. S-ar putea să aflu ceva care ţi-a scăpat.

— Nu cred că va fi nevoie, a răspuns ea. Asta-i casa mea şi am să te rog să pleci acum, domnule Vance.

— Şi dacă nu plec, ai să chemi pe cineva care să mă determine? Ia loc, doamnă Fallbrook. Am să arunc doar o privire prin casă. Arma asta, ştii, mi se pare ciudată.

— Dar ţi-am spus c-am găsit-o pe scară, a replicat ea furioasă. Nu ştiu nimic altceva în legătură cu ea. Nu ştiu absolut nimic despre armele de foc. N-am folosit niciodată una. A deschis poşeta mare albastră, a scos o batistă din ea şi s-a şters la nas.

— Asta-i povestea dumitale, am spus, şi nu sunt obligat s-o cred.

Mi-a întins mâna stângă cu un gest patetic, asemeni soţiei necredincioase din vechile melodrame.

— Ah, n-ar fi trebuit să vin niciodată! a strigat ea. A fost îngrozitor ce-am făcut! Îmi dau acum seama. Domnul Lavery are să fie furios.

— N-ar fi trebuit să-mi îngăduiţi să descopăr că arma e goală. Până atunci aveaţi toate atuurile.

A bătut cu piciorul în podea. Era exact gestul care lipsea. Scena era perfectă.

— Eşti un tip absolut oribil! a strigat ea. Să nu faci un singur pas spre mine! Să nu îndrăzneşti să mă atingi! N-am să mai rămân un minut în această casă împreună cu dumneata! Cum îţi permiţi să mă insulţi aşa...

---

[4] *Philo Vance. Detectivul erudit al unei serii de romane poliţiste scrise de scriitorul american S.S. Van Dine.*

Şi-a ridicat vocea în aer şi a întins-o ca pe un elastic. Apoi şi-a lăsat capul în jos, cu pălăria mov pe el şi a rupt-o la fugă spre uşă. În timp ce trecea pe lângă mine, am întins un braţ, ca şi cum aş fi vrut s-o imobilizez, dar nu era destul de aproape, iar eu am rămas nemişcat. A trântit uşa de perete şi a ieşit în trombă din casă, luând-o la fugă în sus pe stradă. Uşa s-a mişcat încet la loc şi am auzit zgomotul de paşi rapizi în timp ce uşa se închidea în clanţă.

Mi-am pipăit cu unghia dinţii şi mi-am dat încet un pumn în bărbie, trăgând în continuare cu urechea. N-am auzit nimic care să merite să mai trag cu urechea. Un revolver automat cu şase gloanţe, toate trase.

— Ceva, am spus eu cu voce tare, e în neregulă pe scena asta.

Casa mi s-a părut anormal de liniştită. Am păşit pe covorul roz prin arcadă ca să ajung la capătul scărilor. Am rămas pe loc şi am tras iar cu urechea.

Am ridicat din umeri şi am început să cobor resemnat scările.

16

Holul de jos avea câte o uşă la fiecare capăt şi două la mijloc. Prima era a unui dulap de rufe, iar următoarea era încuiată. Am mers până la capătul coridorului şi am intrat în dormitorul de oaspeţi, unde jaluzelele fuseseră lăsate şi odaia nu părea să fi fost folosită. M-am întors la partea opusă a coridorului şi am intrat în celălalt dormitor, care avea un pat dublu, un covor bej, mobilă simplă dintr-un lemn uşor, o oglindă rotundă în dreptul unei măsuţe de toaletă şi o lampă cu lumină fluorescentă deasupra, într-un colţ, pe o altă măsuţă cu suprafaţă de oglindă, se afla un ogar de cristal şi alături o cutie de ţigări, tot din cristal.

Pe măsuţa toaletei era presărată pudră. Prosopul care atârna peste coşul de hârtii vădea petele lăsate de un ruj de buze de culoare închisă. Pe pat erau perne cu adâncituri lăsate probabil de capete. De sub o pernă trăgea cu ochiul o batistă de damă. La capătul patului atârna o pijama neagră dintr-un material transparent. Un parfum de Chypre, destul de persistent, plutea în aer.

M-am întrebat ce părere trebuie să fi avut doamna Fallbrook despre aceste lucruri.

M-am întors şi m-am privit în oglinda lungă a unui dulap din perete. Uşa era vopsită alb şi avea o clanţă de cristal. Am întors clanţa cu batista şi m-am uitat înăuntru. Dulapul căptuşit cu lemn de cedru era aproape plin cu haine bărbăteşti. Am detectat un miros plăcut şi prietenos de haine de gabardină. Dulapul nu era totuşi plin până la refuz cu haine bărbăteşti.

Înăuntru atârna şi un taior de damă în alb cu negru, dar mai ales alb, pantofi alb cu negru dedesubt, iar pe un raft deasupra o pălărie de pai cu o panglică în alb cu negru. Mai erau şi alte haine de damă, dar nu mi-am bătut capul cu ele.

Am închis uşa dulapului şi am ieşit din dormitor cu batista încă în mână pentru alte clanţe de dulap.

Uşa de lângă dulapul cu rufe, cea încuiată, trebuie să fi dat în camera de baie. M-am aplecat şi am observat că în mijlocul clanţei era o deschizătură mică şi strâmtă. Mi-am amintit că astfel de uşi se încuiau împingând un buton care se afla în mijlocul clanţei dinăuntru şi că deschizătura strâmtă era pentru o cheie de metal, fără dinţi, care deschidea uşa pe dinafară dacă cineva ar fi leşinat în baie sau dacă copiii se încuiau înăuntru şi se apucau de năzbâtii.

Cheia de la camera de baie se află de obicei pe pervazul de sus al uşii de la dulapul de rufe. Dar nu de data asta. Am încercat cu briceagul, dar era prea subţire. Am revenit în dormitor şi am luat o pilă de unghii de pe măsuţa de toaletă. S-a potrivit. Am deschis uşa de la baie.

Pijamaua crem a unui bărbat zăcea peste un coş de rufe murdare. Pe jos am văzut o pereche de papuci verzi necăptuşiţi. Pe marginea chiuvetei era o lamă de bărbierit şi un tub deschis de cremă de ras. Fereastra era închisă, iar în aer plutea un miros puternic care nu semăna cu niciun alt miros.

Pe dalele verzi ale camerei de baie luceau viu şi metalic trei cartuşe goale, iar în fereastra cu geam jivrat era vizibilă o gaură. La stânga şi puţin deasupra ferestrei se aflau două zgârieturi în zid unde se vedea albul de sub vopsea şi unde ar fi putut pătrunde ceva, cum ar fi de pildă un glonţ.

Perdeaua de mătase verde, impermeabilă, de la cabina duşului atârna pe inele lucioase de crom şi era închisă. Am tras-o şi inelele au scos un sunet neplăcut, de zgârietură care, nu ştiu de ce, mi s-a părut scandalos de tare.

În timp ce mă aplecam, am simţit ca-mi trosneşte uşor gâtul. Era acolo, n-avea unde să fie în alta parte. Ghemuit în colţ, sub două robinete lucioase. Apa îi picura încet pe piept din duşul cromat de deasupra.

Ţinea genunchii îndoiţi, dar destinşi. Pe pieptul gol se vedeau două găuri albastru închis, ambele destul de aproape de inimă pentru a-l fi ucis. Sângele părea să se fi scurs prin gaura de evacuare a apei.

Ochii aveau o expresie ciudat de vie şi plină de aşteptări, ca şi cum ar fi mirosit cafeaua de dimineaţă şi ar fi ajuns la concluzia că avea să fie bună.

O operaţie curată şi eficientă. Tocmai ai terminat bărbieritul, te-ai dezbrăcat ca să faci un duş şi te sprijini de perdeaua de la cabină ca să reglezi temperatura apei. Uşa din spate se deschide şi cineva intră în camera de baie. Acel cineva putea fi o femeie cu o armă. Te uiţi la armă şi doamna te împuşcă.

Primele trei gloanţe ratează ţinta. Pare imposibil la o distanţă atât de mică, dar s-a mai întâmplat. Poate că se întâmplă tot timpul. Nu prea sunt la curent.

N-ai unde fugi. Poţi să te repezi la ea şi să-ţi încerci norocul, dacă eşti acel gen de om şi ai practică. Aplecat însă peste robinetul de la duş, ţinând perdeaua închisă, n-ai cum să-ţi menţii echilibrul. Există de asemenea posibilitatea să îngheţi de frică, dacă eşti ca toţi ceilalţi oameni. Aşa că n-ai unde să te ascunzi, afară de cabina de duş.

Aşa că te ascunzi acolo. Te faci cât poţi de mic şi nu mai ai mult de trăit. Apoi alte două împuşcături, poate chiar trei şi aluneci pe lângă zid, iar ochii nu-ţi mai exprimă frica. Sunt doar ochii pustii ai morţilor.

Doamna întinde mâna şi opreşte apa de la duş. Încuie camera de baie. În drum spre ieşire, aruncă arma fără gloanţe pe mocheta scărilor. De ce să-şi facă griji? E probabil arma ta.

Adevărat? Trebuie să fie adevărat.

M-am aplecat şi l-am tras de braţ. Gheaţa n-ar fi putut fi mai rece sau mai rigidă. Am ieşit din camera de baie lăsând uşa neîncuiată. Nu mai era nevoie. Le dădea de lucru poliţiştilor.

M-am dus în dormitor şi am scos batista de sub pernă. Într-un colţ erau brodate două iniţiale mici: „A.F."

— Adrienne Fromsett, am spus. Am râs. Era un râs cam sinistru.

Am scuturat batista ca să scot mirosul de Chypre din ea, apoi am împăturit-o într-un şerveţel şi am băgat-o în buzunar. M-am dus sus în camera de zi şi am căutat prin biroul de lângă perete. Biroul nu conţinea scrisori interesante, numere de telefon sau cutii de chibrituri pline de indicii, sau dacă a conţinut, atunci mi-au scăpat vederii.

M-am uitat la telefon. Se afla pe o măsuţă lângă peretele unde era căminul. Avea un fir aşa de lung, încât domnul Lavery îşi putea îngădui să stea cu spatele lăsat pe sofa, cu o ţigară între buzele lui catifelate şi cafenii, cu o băutură alcoolică rece pe măsuţa de alături, având timp berechet pentru o lungă, nostimă şi agreabilă conversaţie telefonică cu o amică. O discuţie alene, destinsă, plină de cochetărie şi de glume naive, nici prea subtile, dar nici prea brutale, genul de conversaţie la care s-ar fi priceput.

Ce păcat că ratase totul! M-am îndepărtat de telefon şi m-am îndreptat spre uşă, am potrivit zăvorul ca să pot intra din nou, am închis uşa ferm, trăgând-o după mine peste prag până când clanţa s-a închis cu un clic. Am înaintat pe alee şi m-am uitat la locuinţa doctorului Almore.

Nimeni n-a urlat şi n-a ieşit în goană pe uşă. Nimeni n-a fluierat după poliţie. Totul era calm, însorit şi liniştit. Nici un motiv pentru a te agita. Nu-i decât Marlowe, care a mai dat peste un cadavru. Am ajuns s-o fac foarte bine.

Marlowe, un cadavru pe zi, aşa îi zic oamenii. Duba de la morgă se ţine după el ca să ridice ce găseşte pe drum.

Un tip destul de nostim şi destul de onest.

M-am înapoiat la intersecţie, m-am suit în maşină, am pornit motorul, am dat înapoi şi am plecat de acolo.

17

Băiatul de serviciu de la Athletic Club s-a întors în trei minute şi mi-a făcut semn să-l urmez. Am urcat cu liftul până la etajul patru, am dat un colţ şi mi-a urătat o uşă întredeschisă.

— Cotiţi la stânga, domnule. Cât puteţi de liniştit. Câţiva membri dorm.

Am pătruns în biblioteca clubului. Avea cărţi în spatele unor uşi de sticlă şi reviste risipite pe o masă lungă din centru, ca şi un portret al fondatorului, luminat de un bec. Ocupaţia principală părea să fie însă dormitul. Biblioteci plasate perpendicular creau mici alcovuri cu fotolii de piele cu spătar înalt, de o mărime şi moliciune greu de crezut. În multe din aceste fotolii, domni bătrâni, cu feţe violacee din cauza presiunii arteriale ridicate, dormeau liniştiţi şi sforăiau subţire şi chinuit prin nările strânse.

Am săltat peste câteva picioare şi m-am furişat la stânga. Derace Kingsley se afla în ultimul alcov în colţul îndepărtat al camerei. Avea două fotolii puse unul lângă altul, cu faţa spre colţ. Capul lui brunet şi mare de-abia se vedea peste spătarul unui fotoliu. M-am lăsat în fotoliul neocupat şi l-am salutat scurt.

— Vorbeşte încet, a zis el. Camera asta e pentru odihna de după-amiază. Ce s-a întâmplat? Când te-am angajat am sperat c-ai să mă scuteşti de probleme şi n-ai să mai adaugi altele la cele pe care le aveam. M-ai făcut să anulez o importantă întâlnire de afaceri.

— Ştiu, i-am răspuns şi mi-am apropiat faţa de a lui. Mirosea a whisky, un miros plăcut. Ea l-a împuşcat.

Sprâncenele i s-au arcuit brusc şi faţa i-a devenit impenetrabilă. A răsuflat uşor şi şi-a strâns pumnul pe genunchi.

— Continuă, a spus el cu o voce de mărimea unui nasture mic.

M-am uitat înapoi peste spătarul fotoliului. Bătrânelul cel mai apropiat dormea buştean, suflând înainte şi înapoi părul fin din nări.

— Nimeni nu răspundea acasă la Lavery, am spus. Uşa era uşor deschisă. Ieri însă, observasem că se înţepeneşte în ramă. Am împins-o şi s-a deschis. Camera în beznă, două pahare din care s-a băut. Casa – foarte liniştită. În momentul următor, o doamnă subţirică şi brunetă, care îşi spune doamna

Fallbrook, proprietara casei, a urcat scările cu un revolver în mâna ei înmănuşată. A spus că l-a găsit pe scări. A spus c-a venit să ia chiria pe ultimele trei luni. A folosit cheia ei ca să intre. Concluzia e că s-a folosit de prilej ca să-şi bage nasul pretutindeni prin casă. I-am luat arma şi am descoperit că fusese folosită recent, dar nu i-am spus. A zis că Lavery nu era acasă. Am scăpat de ea înfuriind-o şi a plecat val-vârtej. S-ar putea să cheme poliţia, dar e mult mai probabil c-are să se ducă să prindă fluturi şi să uite tot ce s-a întâmplat, mai puţin chiria.

M-am oprit. Kingsley şi-a întors capul spre mine şi am văzut că îşi încleştase atât fălcile, cât şi dinţii. Ochii îi păreau bolnavi.

— Am coborât la parter. Semne că o femeie îşi petrecuse noaptea acolo. Pijama, pudră şi aşa mai departe. Uşa de la baie era încuiată, dar am deschis-o. Trei cartuşe pe jos, două în perete şi unul în fereastră. Lavery în cabina duşului, gol şi mort.

— Dumnezeule, a şoptit Kingsley. Vrei să spui c-a avut o femeie la el aseară şi că ea l-a împuşcat azi-dimineaţă în timp ce făcea duş?

— Ce-aţi crezut că vreau să vă spun? l-am întrebat.

— Vorbeşte încet, a bombănit el. E, fireşte, un şoc. De ce în cabina de duş?

— Vorbiţi încet, am spus. De ce nu în cabina de duş? Puteţi să vă gândiţi la un loc în care un bărbat ar putea fi surprins mai uşor?

— N-ai cum să şti dacă l-a împuşcat o femeie, a zis el. Vreau să spun, n-ai cum să fi sigur, nu-i aşa?

— Nu, am spus. Aveţi dreptate. S-ar putea să fie altcineva care a tras intenţionat la întâmplare ca să lase impresia c-a fost opera unei femei. Camera de baie e la parter, dar spre strada din spate şi nu cred că împuşcăturile dinăuntru ar putea fi uşor auzite de cineva din casă. Femeia care a petrecut noaptea acolo s-ar fi putut să plece, dar n-ar fi imposibil să nu existe nici o femeie. Aparenţele ar putea fi uşor de măsluit. L-aţi fi putut împuşca chiar dumneavoastră.

— De ce Dumnezeu să-l împuşc? aproape c-a răcnit el, strângându-şi genunchii în pumni. Sunt un om civilizat.

— Nu mi s-a părut că merită să discutăm. Soţia dumneavoastră poseda o armă? l-am întrebat.

A întors o faţă trasă şi tristă spre mine şi a spus cu o voce găunoasă:

— Dumnezeule, nu poţi să-ţi închipui aşa ceva!

— Are armă sau nu?

A pronunţat cuvintele fragmentar, aspru şi scurt:

— Da. Are. Un revolver automat.

— L-aţi cumpărat aici?

— Nu l-am cumpărat. L-am luat de la un tip beat, la o petrecere din San Francisco. Nu i l-am mai înapoiat. Şi-a ciupit tare bărbia până când încheieturile degetelor s-au înălbit. Probabil că nu-şi mai aminteşte cum şi unde l-a pierdut. Atât era de beat.

— Asta e o poveste mult prea convenabilă, am spus. Aţi putea recunoaşte arma?

S-a gândit mult, împingând bărbia înainte şi închizându-şi ochii pe jumătate. M-am uitat din nou în spate, peste fotolii. Unul din babalâcii care sforâiau se trezise cu un strănut care aproape că-l aruncase din fotoliu. A tuşit, s-a scărpinat la nas cu o mână subţire şi uscată şi a scos un ceas de aur din buzunarul vestei. S-a uitat la el trist şi l-a pus la loc, după care şi-a reluat somnul.

Am vârât mâna în buzunar şi i-am dat lui Kingsley arma. A privit-o foarte deprimat.

— Nu ştiu, a zis el încet. Seamănă cu ea, dar nu pot să fiu sigur.

— Numărul de înregistrare e pe partea cealaltă, am zis.

— Nimeni nu ţine minte numerele de înregistrare ale armelor.

— Am sperat că n-o să vi-l amintiţi, am spus. Altminteri m-ar fi nelinişti foarte tare.

Şi-a încleştat mâna pe revolver şi apoi l-a pus alături pe fotoliu.

— Canalia, a zis încet. Presupun că s-a debarasat de ea.

— Nu mai înţeleg nimic. Motivele nu erau satisfăcătoare pentru dumneavoastră, fiindcă sunteţi un om civilizat. Dar erau satisfăcătoare pentru soţie.

— Nu e vorba de aceleaşi motive! s-a răstit el. Iar femeile sunt mult mai impetuoase decât bărbaţii.

— Aşa cum pisicile sunt mai impetuoase decât câinii.

— Ce vrei să spui?

— Că unele femei sunt mai impetuoase decât unii bărbaţi. Asta-i tot ce voiam să spun. Va trebui să găsiţi un motiv mai bun dacă vreţi ca soţia dumneavoastră să fi săvârşit crima.

Şi-a întors capul destul ca să se uite direct la mine fără nici o urmă de amuzament în privire. La colţurile gurii i-au apărut semicercuri albe.

— Nu cred că e momentul să glumim. Nu putem să dăm poliţiei această armă. Crystal avea permis şi arma a fost înregistrată. Aşa că au să ştie numărul, chiar dacă eu nu-l ştiu. Nu le putem deci da revolverul.

— Dar doamna Fallbrook ştie că am revolverul.

A clătinat din cap cu încăpăţânare:

— Va trebui să riscăm. Da, ştiu că-ţi asumi un risc. Intenţionez să te recompensez pentru asta. Dacă condiţiile ar fi fost propice unei sinucideri, aş propune să pui arma la loc. Dar din câte îmi spui, ne e cazul.

— Nu, nu e cazul. Ar însemna că a ratat primele trei gloanţe când a încercat să se sinucidă. Dar nu pot să muşamalizez o crimă chiar dacă primesc o primă de zece dolari. Arma va trebui să se întoarcă la locul ei.

— Mă gândeam la mai mult decât zece dolari, a spus el calm. Mă gândeam la cinci sute de dolari.

— Şi ce vă aşteptaţi să cumpăraţi cu ei?

S-a aplecat spre mine. Ochii îi erau serioşi şi trişti, dar nu duri.

— Mai există ceva în apartamentul lui Lavery, în afara armei, care să indice că soţia mea a fost acolo recent?

— O rochie în alb cu negru şi o pălărie pe care băiatul de serviciu de la hotelul din San Bernardino a spus că le purta. S-ar putea să mai fie o groază de lucruri de care habar n-am. Vor fi cu siguranţă amprente digitale. Spuneţi că nu i s-au luat niciodată amprentele, dar asta nu înseamnă că n-au să i le ceară ca să le compare. Dormitorul ei de acasă trebuie să fie plin de amprentele ei. Ca şi cabana de la Little Fawn Lake. Ca şi maşina.

— Ar trebui să luăm maşina..., a început el să spună.

L-am oprit.

— Nu foloseşte la nimic, sunt prea multe locuri. Ce fel de parfum foloseşte?

— „Gillerlain Regal. Şampania Parfumurilor", a spus el fără emoţie. Uneori Chanel.

— Dar dumneavoastră?

— Un fel de colonie de Chypre cu lemn de santal.

— Dormitorul puţea a Chypre. Am avut impresia că e ceva ieftin. Dar nu mă pricep.

— Ieftin? a strigat el profund jignit. Doamne! Cum poate fi ieftin? Şaizeci de grame costă treizeci de dolari.

— Păi cel din dormitor mirosea a trei dolari cinci kilograme.

Şi-a trântit mâinile pe genunchi şi a clătinat din cap.

— Mă refer la bani, a spus el. Cinci sute de dolari. Îţi scriu un cec pe loc.

Am lăsat propunerea să cadă pe podea, învârtindu-se ca un fulg murdar. Unul din babalâcii din spatele nostru s-a ridicat împiedicându-se şi a ieşit, bâjbâind obosit prin încăpere.

Kingsley a spus grav:

— Te-am angajat ca să mă fereşti de scandal şi, fireşte, s-o fereşti şi pe soţia mea, la nevoie. Fără să fie vina dumitale, şansa de-a evita un scandal s-a dus. În momentul de faţă e în joc viitorul soţiei mele. Nu cred că ea l-a împuşcat pe Lavery. Nu am nici un motiv s-o cred. Absolut nici unul. Sunt perfect convins de ce spun. S-ar putea ca ea să fi fost acolo azi-noapte, iar această armă s-ar putea să-i aparţină. Nu înseamnă însă că ea l-a ucis. E la fel

de neglijentă cu armele cum e cu toate celelalte lucruri. Oricine ar fi putut lua arma.

— Poliţiştii din oraş n-au să-şi bată capul să creadă asta, am răspuns. Dacă cel pe care l-am întâlnit e un om onest, au să aresteze prima persoană pe care o bănuiesc şi au să tabere pe ea cu bastoanele lor de cauciuc. Iar capul doamnei Kingsley va fi cu siguranţă primul pe care au să-l vadă când au să înceapă să ancheteze cazul.

Şi-a încleştat mâinile. Disperarea lui avea un aer teatral, aşa cum are de obicei disperarea adevărată.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, am spus. Aranjamentul din casa lui Lavery e prea bun pentru a fi adevărat la prima vedere. Soţia dumneavoastră şi-a lăsat acolo hainele pe care le purta şi care probabil pot fi identificate. Şi-a lăsat arma pe scară. Greu de crezut c-ar putea fi atât de proastă.

— Mă încurajezi niţel, a spus Kingsley obosit.

— Dar toate astea nu înseamnă nimic, am spus. Pentru că privim crima din punctul de vedere al calculelor, în timp ce oamenii care săvârşesc crime pasionale sau omoară din ură, săvârşesc crima şi nu le pasă. Tot ce-am auzit despre doamna Kingsley indică o femeie nechibzuită şi ridicolă. În casă nu există nici un indiciu că omorul a fost premeditat. Din contră, totul indica o completă lipsă de premeditare. Dar chiar dacă n-ar exista nimic acolo ca s-o implice pe soţia dumneavoastră, poliţia tot are să facă legătura între ea şi Lavery. Au să-i cerceteze trecutul, prietenii, amantele. Numele soţiei dumneavoastră are să apară cu siguranţă la anchetă şi atunci când vor afla că dânsa a dispărut de o lună, copoii au să-şi frece fericiţi mâinile slinoase. Fireşte, au să identifice arma şi...

Mâna i s-a repezit la arma din fotoliul de alături.

— Nu, am spus. Va trebui să le dăm arma. Marlowe s-ar putea să fie un tip foarte deştept şi foarte ataşat de dumneavoastră personal, dar nu-şi poate îngădui să ascundă o dovadă atât de vitală ca arma crimei. Indiferent de ce fac, totul va decurge din premisa că soţia dumneavoastră este evident suspectă, deşi s-ar putea ca această evidenţă să fie falsă.

S-a ghemuit şi a întins mâna lui cu arma. Am luat revolverul şi l-am pus în buzunar. Apoi l-am scos din nou şi i-am spus scurt:

— Daţi-mi batista. Nu vreau s-o folosesc pe a mea. Aş putea fi percheziţionat.

Mi-a întins o batistă albă apretată cu care am şters arma peste tot, cu mare grijă, după care am vârât-o la loc în buzunar. I-am înapoiat batista.

— Amprentele mele nu sunt o problemă, am spus. Dar nu vreau ca ale dumneavoastră să rămână pe armă. Iată singurul lucru pe care îl pot face. Am să mă întorc acolo, am să pun arma la loc şi am să chem poliţia. Îmi asum toate riscurile şi am să aştept să văd ce are să se întâmple. Adevărul are să iasă la

iveala. De ce mă aflam acolo şi ce făceam. În cazul cel mai rău, au s-o găsească pe soţia dumneavoastră şi au să dovedească că ea l-a ucis. În cazul cel mai bun, au s-o găsească mai repede ca mine şi atunci am să-mi folosesc toată energia ca să dovedesc că nu ea l-a ucis, ceea ce de fapt înseamnă că va trebui să dovedesc că altcineva a făcut-o. Sunteţi de acord până aici?

A clătinat încet din cap, apoi a spus:

— Da, iar oferta de cinci sute de dolari e încă în picioare. Ca să dovedeşti că nu l-a ucis Crystal.

— Nu mă aştept să-i câştig, i-am spus. Ar trebui să înţelegeţi asta. Cât de bine îl cunoştea domnişoara Fromsett pe Lavery? În particular?

Faţa i s-a strâns ca un cârcel. Degetele i s-au încleştat pe coapse. N-a spus nimic.

— Mi s-a părut cam ciudată când i-am cerut adresa lui ieri dimineaţă.

A răsuflat încet.

— Ca un gust prost în gură, am spus. Ca o romanţă perimată. Sunt prea brutal?

Nările i-au fremătat şi răsuflarea lui avea un sunet ciudat. Apoi s-a destins şi a spus calm:

— L-a cunoscut destul de bine... cândva. E o fată care face ce vrea când e vorba de astfel de lucruri. Lavery era un tip fascinant pentru unele femei, bănuiesc.

— Va trebui să vorbesc cu ea.

— De ce? a întrebat el brusc. În obraji i-au apărut pete roşii.

— Nu vă priveşte. E treaba mea să pun tot felul de întrebări la tot felul de oameni.

— Atunci vorbeşte cu ea, a zis el. De altminteri, ea îi cunoştea pe cei doi Almore. Pe soţia lui Almore, cea care s-a sinucis, Lavery o cunoştea şi el. Crezi că s-ar putea să existe o legătură cu acest caz?

— Nu ştiu. Sunteţi îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— M-aş căsători cu ea mâine, a spus el îndârjit.

Am dat din cap şi m-am sculat din fotoliu. Am aruncat o privire prin încăpere. La capătul opus, alţi doi babalâci continuau să sforăie. Restul băieţilor din fotoliile moi plecaseră la treburile lor.

— Mai e ceva, am spus uitându-mă la Kingsley. Poliţaii devin foarte ostili dacă întârzii să-i chemi când e vorba de o crimă. Există o întârziere de data asta şi or să existe şi altele. Aş vrea să mă duc acolo ca şi cum m-aş fi dus pentru prima oară. Cred c-am să reuşesc, dacă nu mă dă de gol dama Fallbrook.

— Fallbrook? Nu-şi mai amintea bine la cine mă referam. Cine dracu e? Ah, da, îmi amintesc...

— Nu-i cazul să vă amintiţi. Sunt aproape sigur că n-au s-audă un cuvânt de la ea. Nu-i genul de femeie care ar vrea să aibă de-a face cu poliţia din proprie iniţiativă.

— Înţeleg, a zis el.

— Atunci gândiţi-vă cum o să răspundeţi la întrebări. Au să vă pună întrebări înainte de-a vă spune că Lavery e mort, înainte de-a mi se îngădui să iau legătura cu dumneavoastră, din câte ştiu. Nu cădeţi în plasa lor. Dacă se întâmplă astfel, n-am să mai pot descoperi nimic, fiindcă am să fiu la zdup.

— Ai putea să-mi dai un telefon de acolo, din casă, înainte de-a chema poliţia, a spus el rezonabil.

— Ştiu, dar faptul că n-am s-o fac va pleda în favoarea mea. Au să verifice imediat toate apelurile telefonice. Iar dacă am să vă chem din altă parte, ar însemna să recunosc că am venit aici ca să vă previn.

— Înţeleg, a spus el. Te poţi bizui pe mine că o să tratez lucrurile cum se cade.

Ne-am strâns mâna şi l-am lăsat acolo, în picioare.

18

Athletic Club se afla pe colţ, cam la jumătate de stradă de blocul Treloar. Am traversat strada şi am mers în direcţia nord spre intrare. Terminaseră cu instalatul dalelor roz de beton pe trotuarul mai înainte acoperit cu bucăţi de cauciuc. Zona era înconjurată de un gard având un pasaj de trecere strâmt care deservea clădirea. Trecerea era ticsită de funcţionarii care se întorceau la birou după masa de prânz.

Biroul de recepţie de la Gillerlain Company părea mai pustiu ca ieri. Aceeaşi blondă pufoasă opera într-un colţ la centrala telefonică. Mi-a zâmbit precar şi i-am răspuns întinzând un deget spre ea, simulând o armă în mână, în stilul bandiţilor din filmele western care îşi rotesc cocoşul pistolului. A râs copios, dar fără să scoată un sunet. Se distra acum mai bine decât se distrase toată săptămâna.

Am arătat cu mâna spre biroul domnişoarei Fromsett, iar micuţa blondă a dat din cap, a vârât o fisă în tablou şi a vorbit în microfon. O uşă s-a deschis şi domnişoara Fromsett a intrat balansându-se elegant spre biroul ei, s-a aşezat şi m-a privit calm şi curios.

— Ce doreşti, domnule Marlowe? Mă tem că domnul Kingsley nu e aici.

— Tocmai l-am văzut. Unde putem sta de vorbă?

— De vorbă?

— Vreau să vă arăt ceva.

— Ah, da? S-a uitat la mine gânditoare. O mulţime de bărbaţi încercaseră să-i arate ceva, chiar şi gravuri.

În alte împrejurări, n-aş fi ezitat să-mi încerc norocul făcându-i curte.

— Treburi, am spus. Treburile domnului Kingsley.

S-a ridicat şi a deschis portiţa care o despărţea de sala de aşteptare.

— Am putea merge atunci în biroul lui.

Am intrat în birou. Mi-a deschis uşa. În timp ce treceam pe lângă ea am mirosit parfumul de lemn de santal. Am spus: „Gillerlain Regal. Şampania Parfumurilor".

A zâmbit vag şi a continuat să ţină uşa deschisă.

— Din salariul meu!

— N-am pomenit nimic de salariul dumitale. Nu arăţi ca o femeie care trebuie să-şi cumpere singură parfumul.

— Ah, deci asta este. Iar dacă vrei să ştii, detest să mă parfumez când sunt la birou. El mă obligă.

Am păşit în camera lungă şi întunecată şi s-a aşezat într-un fotoliu la capătul biroului. Eu m-am aşezat unde mă aşezasem ieri. Ne-am privit. Azi purta ceva de culoare crem, cu un jabou plisat la gât. Arăta ceva mai dezgheţată, dar departe de-a fi incendiară.

I-am oferit una din ţigările lui Kingsley. A luat-o, a aprins-o cu bricheta lui şi s-a lăsat pe spate.

— N-are sens să ne pierdem timpul încercând să fim şmecheri, am spus. Cred c-ai aflat între timp cine sunt şi cu ce mă ocup. Dacă n-ai ştiut-o ieri de dimineaţă e doar fiindcă patronului îi place să facă pe ştabul.

S-a uitat la mâna care i se odihnea pe genunchi, apoi şi-a ridicat privirea şi a spus aproape timid:

— E un bărbat foarte bine, în ciuda pozei de om important pe care o afişează. Şi dacă ai şti cât a suferit de pe urma acelei târfe – a descris un cerc cu ţigara —, dar mai bine să nu pomenesc de asta. De ce voiai să mă vezi?

— Kingsley mi-a spus că-i ştii pe cei doi Almore.

— Pe doamna Almore. Am întâlnit-o de două ori.

— Unde ai întâlnit-o?

— În casa unor prieteni. De ce întrebi?

— În casa lui Lavery?

— Cred că n-ai de gând să devii obraznic, domnule Marlowe.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Am să discut doar despre afaceri şi nu pe tonul diplomaţiei internaţionale.

— Perfect. A dat uşor din cap. Da, acasă la Chris Lavery. Obişnuiam să merg acolo... uneori. Când avea câte o petrecere.

— Atunci Lavery îi cunoştea pe cei doi Almore, ori doar pe doamna Almore?

S-a roşit uşor la faţă.

— Da, o cunoaşte foarte bine.

— Cunoştea, de asemenea, o mulţime de alte femei... foarte bine. Nici nu mă îndoiesc. O cunoştea şi pe doamna Kingsley?

— Da, mai bine ca pe mine. Îşi spuneau pe numele mic. Ştii, doamna Almore s-a sinucis, cam acum un an şi jumătate.

— Există vreo îndoială în privinţa sinuciderii?

Şi-a ridicat sprâncenele cu un gest care mi s-a părut făcut, ca şi cum ar fi fost parte din întrebarea pe care i-o pusesem de formă.

— Ai un motiv deosebit să-mi pui această întrebare? Cu alte cuvinte, are vreo legătură cu... ceea ce te ocupi?

— Nu cred. Nu ştiu dacă are sau nu legătură. Ieri însă doctorul Almore a chemat poliţia fiindcă m-am uitat la casa lui. Asta după ce-a aflat cu ajutorul plăcii de înmatriculare a maşinii cine eram. Poliţaiul s-a purtat foarte urât cu mine, doar fiindcă eram acolo. Nu ştia ce făceam şi nu i-am spus că-l vizitasem pe Lavery. Dar doctorul Almore trebuie să fi ştiut. Mă văzuse în faţa casei lui Lavery. Vrei să-mi spui de ce era nevoie să cheme poliţia? Şi de ce poliţaiul s-a crezut dator să-mi spună că ultima persoană care a încercat să-l şantajeze pe Almore a ajuns la puşcărie? Şi de ce poliţaiul s-a mai crezut dator să mă întrebe dacă rudele ei, adică ale doamnei Almore, m-au angajat? Dacă ai putea să-mi răspunzi la vreuna din aceste întrebări, aş fi în măsură să judec dacă sunt sau nu treaba mea.

A reflectat la cele spuse, aruncându-mi o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte.

— Am întâlnit-o pe doamna Almore doar de două ori, a spus ea încet. Cred că pot să-ţi răspund la întrebări, la toate întrebările. Ultima oară când am întâlnit-o a fost la o petrecere la Lavery acasă, cum am spus, unde era o mulţime de oameni. Se bea mult şi se discuta cu voce tare. Femeile nu erau împreună cu soţii lor, iar bărbaţii nu erau cu soţiile lor, presupunând că aveau soţii. Am dat acolo de un tip numit Brownwell care era foarte beat. Am auzit că e în marină acum.

O cicălea pe doamna Almore în privinţa practicii medicale a soţului ei. Părea să insinueze că Almore era dintre acel doctori care aleargă toată noaptea cu o trusă de seringi şi fiole ajutând beţivii din localitate să nu vadă elefanţi roz la micul dejun. Florence Almore i-a răspuns că nu-i pasă cum îşi câştigă banii soţul ei, atât timp cât avea o groază de bani şi îi putea cheltui. Era cam beată şi nu prea simpatică, după părerea mea. Era una din acele femei şirete şi elegante, care râd prea mult, se lăbărţează în fotolii şi îşi expun picioarele până sus. O blondă cu păr foarte deschis şi cu ochii nepermis de albaştri. Brownwell i-a răspuns că să nu-şi facă nici o grijă, căci o astfel de practică e întotdeauna o mină de aur. O vizită de cincisprezece minute la un pacient şi un venit între

zece şi cincisprezece dolari de vizită. Îl deranja un singur lucru, a spus el. Cum putea un doctor să obţină atâtea droguri fără să aibă relaţii? A întrebat-o pe doamna Almore dacă avea mulţi gangsteri simpatici la masă. Florence i-a aruncat un pahar de vin în faţă.

Am zâmbit acru, dar domnişoara Fromsett s-a reţinut. Şi-a stins ţigara în scrumiera masivă de sticlă şi cupru de pe biroul lui Kingsley şi m-a privit grav.

— Mi se pare un gest potrivit, am spus. Afară de cazul că Brownwell avea pumnii solizi, nu văd de ce Florence n-ar fi făcut-o.

— Mda. Câteva săptămâni mai târziu, Florence Almore a fost găsită moartă în garaj la o oră foarte înaintată. Uşa garajului era închisă şi motorul maşinii mergea. S-a oprit şi şi-a umezit discret buzele. Chris Lavery a găsit-o. Se întorcea acasă la o oră târzie din noapte. Florence zăcea pe podeaua de beton, în pijama, cu capul sub o pătură care acoperea şi ţeava de eşapament a maşinii. Doctorul Almore nu era acasă. Nu s-a scris nimic în ziare, afară de faptul c-a murit subit. S-a muşamalizat bine.

Şi-a ridicat mâinile împreunate şi apoi le-a lăsat în poală. Am spus:

— Atunci a fost ceva în neregulă?

— Aşa s-a crezut, dar oamenii au întotdeauna bănuieli. Mai târziu, am auzit ceva care ar fi putut s-o explice. Am dat de acest Brownwell pe Vine Street şi mi-a oferit să bem ceva.

Nu-mi plăcea, dar aveam la dispoziţie o jumătate de oră. Am stat în spate la Lev's Bar şi m-a întrebat dacă îmi aminteam de dama care îi aruncase băutura în faţă. Am răspuns că da. În continuare, conversaţia a mers cam aşa:

Brownwell: Amicul nostru Chris Lavery o încurcă dacă rămâne fără amante pe care să le stoarcă de bani.

Am răspuns: Nu înţeleg ce vrei să spui.

El a spus: Poate că nu vrei să înţelegi. În noaptea în care a murit, doamna Almore fusese la tripoul lui Lou Condy unde pierduse masiv la ruletă. S-a înfuriat şi a acuzat că ruleta fusese aranjată şi a făcut scandal. Condy a trebuit s-o ducă cu forţa în biroul lui. A luat legătura cu doctorul Almore printr-un serviciu telefonic şi, după o vreme, doctorul a sosit, i-a făcut o injecţie cu una din seringile lui mici obişnuite. Apoi a plecat, lăsându-l pe Condy s-o ducă acasă. Se pare că avea un caz foarte urgent. Aşa că amicul Condy a condus-o acasă. Infirmiera doctorului a sosit chemată de acesta. Condy a dus-o pe Florence la etaj, iar infirmiera a pus-o în pat. Condy s-a întors la fisele lui. A trebuit a fie dusă pe sus în pat şi totuşi, în aceeaşi noapte, s-a sculat şi a coborât în garajul casei şi şi-a încheiat viaţa aspirând gazele din ţeava de eşapament. Ce părere ai? m-a întrebat Brownwell.

Am spus: Nu ştiu nimic. Dar dumneata de unde ştii?

A spus: Cunosc un ziarist la fiţuica locală ce trece drept ziar. N-a avut loc nicio anchetă sau autopsie. Dacă au avut loc teste medicale, nimeni n-a

pomenit de ele. N-au un adevărat procuror acolo. Directorii de pompe funebre fac cu schimbul pe procurorii, fiecare câte o săptămână. Nu-i greu de aranjat aşa ceva într-un orăşel, dacă cineva care dispune de influenţă trage sforile. Iar Condy dispunea de multă influenţă în acea vreme. Nu dorea publicitatea unei anchete şi nici doctorului nu-i plăcea ideea.

Domnişoara Fromsett s-a oprit din vorbit şi a aşteptat să spun ceva. Cum am tăcut, a continuat:

— Îmi închipui că-ţi dai seama ce-a însemnat asta pentru Brownwell.

— Fireşte. Au lichidat-o şi apoi împreună cu Condy au aranjat să muşamalizeze afacerea. S-a petrecut în locuri mai corecte decât a fost Bay City vreodată. Dar asta nu-i întreaga poveste, nu-i aşa?

— Nu. Se pare că părinţii doamnei Almore au angajat un detectiv particular. Era un om care avea un birou de paznic de noapte şi fusese cel de-al doilea la locul sinuciderii în acea noapte după Chris. Brownwell a spus că tipul trebuie să fi avut ceva informaţii, dar că n-a apucat să le folosească. A fost arestat pentru că a condus maşina în stare de ebrietate şi condamnat la închisoare.

— Asta-i tot? am spus.

— Iar dacă te miri de ce îmi amintesc atât de bine, e findcă meseria mea îmi cere să-mi amintesc conversaţiile.

— Mă gândeam doar că tot ce-ai spus nu înseamnă mare lucru. Nu pricep cum îl putea afecta pe Lavery, chiar dacă el a fost cel care a găsit-o. Amicul dumitale vorbăreţ, domnul Brownwell, pare să creadă că ce s-a întâmplat i-a oferit cuiva o şansă să-l şantajeze pe doctor. Trebuie să existe dovezi mai ales atunci când încerci să şantajezi pe cineva care a fost declarat nevinovat de un juriu.

— Aşa cred şi eu, a declarat domnişoara Fromsett. Şi aş dori să cred că şantajul n-a fost una din micile porcării pe care Chris Lavery avea obiceiul să le facă. Cred că asta aveam să-ţi spun, domnule Marlowe. Acum trebuie să plec.

S-a ridicat de pe scaun. I-am spus:

— Nu încă. Am să-ţi arăt ceva.

Am scos din buzunar batista mică şi parfumată care fusese sub perna lui Lavery, m-am aplecat şi am lăsat-o să cadă pe birou în faţa ei.

19

-a uitat la batistă, apoi la mine. A scos un creion şi a tras spre ea bucăţica de linon.

— Ce-i pe ea? Otravă de muşte? m-a întrebat.

— Am crezut că e un fel de parfum de lemn de santal.

— O imitaţie ieftină. Repulsie e un cuvânt mult prea amabil pentru a o descrie. Şi de ce vrei să mă uit la această batistă, domnule Marlowe?

S-a lăsat pe spate şi m-a privit direct şi calm.

— Am găsit-o în casa lui Lavery sub perna din dormitorul lui. Are iniţiale pe ea.

A despăturit batista folosind din nou capătul creionului, fără s-o atingă. Faţa i s-a contractat şi a devenit gravă.

— Aceste două litere brodate pe ea, a spus ea cu o voce rece şi mânioasă, se întâmplă să coincidă cu iniţialele mele. La asta te refereai?

— Exact, am zis. Probabil că are o mulţime de amante cu aceleaşi iniţiale.

— Aşadar te-ai decis să fii impertinent, a zis ea calm.

— E batista dumitale sau nu?

A ezitat. A întins mâna peste birou foarte liniştită, a luat o altă ţigară şi a aprins-o cu un chibrit. A stins chibritul scuturându-l uşor şi urmărind flacăra care înainta pe beţişor.

— Da, e a mea. Trebuie să-mi fi căzut când am fost acolo. Demult. Te încredinţez că n-am pus-o sub perna de pe patul lui. Asta voiai să ştii? N-am spus nimic, iar ea a continuat. Trebuie s-o fi împrumutat vreunei femei căreia... căreia îi plăcea acest gen de parfum.

— Mi-am făcut o imagine despre femeia aceea. Şi nu se prea potriveşte cu cea pe care o am despre Lavery.

Şi-a arcuit uşor buza superioară. Era o buză superioară destul de lungă. Îmi plac buzele superioare lungi.

— Cred, a spus ea, c-ar trebui să-ţi schimbi puţin ideea pe care o ai despre Chris Lavery. Orice notă de rafinament pe care ai fi putut-o observa e o pură coincidenţă.

— Nu vorbeşti prea frumos despre morţi, am spus.

O clipă a rămas nemişcată şi m-a privit de parcă n-aş fi spus nimic şi se aştepta să mă audă spunând ceva. Un tremur uşor i-a cuprins gâtul şi apoi întregul trup. Mâinile i s-au încleştat şi ţigara s-a îndoit. A privit-o şi a aruncat-o în scrumieră cu o mişcare bruscă.

— A fost împuşcat în duş, am spus. Şi se pare că e opera unei femei care şi-a petrecut noaptea acolo. Tocmai se bărbierise. Femeia a lăsat arma pe scări şi această batistă pe pat.

S-a mişcat uşor în fotoliul ei. Privirea ei îşi pierduse orice expresie. Faţa îi devenise la fel de rece ca o sculptură.

— Şi te aştepţi să-ţi dau informaţii în această privinţă? m-a întrebat ea decepţionată.

— Ascultă, domnişoară Fromsett, aş dori să fiu politicos, distant şi subtil în ce priveşte toate aceste lucruri. Aş dori să mă angajez în acest joc măcar o

dată, aşa cum cineva ca dumneata ar dori să fie jucat. Dar nimeni nu mă lasă, nici clienţii, nici poliţia şi nici cei împotriva cărora fac acest joc. Oricât aş încerca să fiu de cumsecade, termin întotdeauna prost şi sunt gata să jignesc pe cineva.

A dat din cap de parcă m-ar fi auzit cu greutate.

— Când a fost împuşcat? a zis ea şi din nou a tremurat uşor.

— Bănuiesc că azi-dimineaţă. Nu la mult timp după ce se sculase. Am spus că tocmai terminase bărbieritul şi pregătea să facă un duş.

— Asta înseamnă c-a fost la o oră târzie, a spus ea. Sunt aici de la ora opt şi jumătate.

— Nu cred că l-ai împuşcat dumneata.

— Grozav de amabil din partea dumitale, a zis ea. Dar e batista mea. Nu-i aşa? Deşi nu e parfumul meu. Şi nu cred ca poliţia e foarte sensibilă în ce priveşte calitatea parfumului sau a altor lucruri.

— Nu este. Dar asta se aplică şi detectivilor particulari. Te amuză mult istoria asta?

— Isuse! a zis ea şi şi-a acoperit gura cu dosul mâinii.

— S-a tras în el de vreo cinci sau şase ori. Numai două gloanţe l-au nimerit. Era încolţit în cabina duşului. Mi s-a părut o scenă destul de oribilă. Dovedeşte multă ură din partea cuiva. Sau o minte foarte calculată ori criminală.

— Este uşor să-l urăşti, a spus ea distrată. Şi otrăvitor de uşor să-l iubeşti. Femeile, chiar şi cele decente, fac greşeli atât de teribile în ce priveşte bărbaţii!...

— Vrei să-mi spui că ai crezut că-l iubeai, dar că acum nu-l mai iubeşti şi că nu l-ai împuşcat dumneata?

— Da. Vocea îi devenise uşoară şi aspră, ca parfumul pe care nu dorea să-l folosească pe batistă. Sunt sigură că ai să respecţi confidenţa mea. A râs scurt şi amar. Sărmanul, egoistul, ieftinul, oribilul, superbul şi nestatornicul individ! Mort, rece, lichidat! Nu, domnule Marlowe, nu l-am împuşcat e u .

Am aşteptat să-şi termine confesiunea. După o clipă, a spus liniştită:

— Domnul Kingsley e la curent?

Am dat afirmativ din cap.

— Şi poliţia, fireşte..., a mai spus.

— Nu încă. Cel puţin nu de la mine. Eu l-am găsit. Casa nu era încuiată. Am intrat. L-am găsit.

A luat creionul şi l-a înfipt în batistă.

— Domnul Kingsley cred că ştie despre zdreanţă asta parfumată?

— Nimeni nu ştie cu excepţia dumitale şi a mea, şi a celui pare a pus-o acolo.

— Ce amabil din partea dumitale, a spus ea ironic. Şi ce amabil că ai asemenea gânduri.

— Ai o notă de superioritate şi de demnitate care îmi place, am spus, dar n-o exagera. Ce-ai vrea să gândesc? C-am scos batista de sub pernă, c-am mirosit-o şi am ţinut-o la vedere spunând: „Aha, iată iniţialele domnişoarei Fromsett, şi aşa mai departe. Domnişoara Fromsett trebuie să-l fi cunoscut pe Lavery, poate chiar intim. Să zicem între noi c-a fost atât de intimă cu el pe cât poate mintea mea murdară să-şi imagineze. Dar ăsta e un parfum ieftin şi domnişoara Fromsett nu foloseşte parfum ieftin. Iar batista se afla sub perna lui Lavery, iar domnişoara Fromsett nu-şi ţine batistele sub perna unui bărbat. Aşadar, toată povestea asta n-are nimic de-a face cu domnişoara Fromsett. E doar o iluzie optică".

— Termină odată! a strigat ea.

Am rânjit.

— Ce fel de persoană îţi închipui că sunt? s-a răstit ea.

— E prea târziu ca să-ţi mai spun.

A roşit delicat pe întreaga faţă de data asta.

— Ai vreo idee cine a făcut-o?

— Am idei, dar nu sunt decât idei. Mă tem că poliţia are să considere cazul destul de simplu. Unele din hainele doamnei Kingsley atârnau în dulapul lui Lavery. Şi când au să afle întreaga poveste, inclusiv ce s-a petrecut ieri la Little Fawn Lake, mă tem c-au să pună mâna pe cătuşe. Mai întâi întâi trebuie s-o găsească pe doamna Kingsley. Dar asta n-are să fie prea greu pentru ei.

— Crystal Kingsley, a spus ea absentă. Sărmanul de el, trebuie să îndure şi asta.

— Nu neapărat, am spus. S-ar putea să existe o explicaţie cu totul diferită, ceva de care nu ştim nimic. Putea fi cineva ca doctorul Almore.

Şi-a ridicat încet privirea şi a clătinat din cap.

— S-ar putea, am insistat. N-avem nimic care să dovedească contrariul. Era foarte nervos ieri, ţinând seama că e un om care n-are de ce să se teamă. Dar, fireşte, nu numai cei vinovaţi se tem.

M-am ridicat în picioare, am răpăit cu degetele pe marginea biroului şi m-am uitat în jos la ea. Avea un gât frumos. Mi-a arătat batista.

— Ce se întâmplă cu asta? m-a întrebat ea mohorâtă.

— Dacă ar fi a mea, aş spăla-o pentru a înlătura acel parfum ieftin.

— S-ar putea să aibă importanţă, nu-i aşa? S-ar putea să aibă mare importanţă.

— Nu cred că are cea mai mică importanţă, am spui râzând. Femeile îşi uită întotdeauna batistele pe unde se duc. Un tip ca Lavery le strânge şi le ţine într-un sertar parfumat cu un săculeţ de ierburi mirosind a lemn de santal. S-ar putea să le dea cuiva pentru a se distra pe seama reacţiilor unor femei la

vederea iniţialelor. Am impresia ea era genul ăsta de canalie. La revedere, domnişoară Fronisett şi îţi mulţumesc c-ai discutat cu mine.

Am pornit spre uşă, dar pe drum m-am oprit şi am întrebat-o:

— Cunoşti cumva numele jurnalistului de la ziarul local care i-a furnizat lui Brownwell toate acele informaţii?

A clătinat din cap.

— Sau numele părinţilor doamnei Almore?

— Nici asta. Dar aş putea eventual să aflu pentru dumneata. Aş fi încântată s-o fac.

— Cum ai să procedezi?

— Astfel de informaţii apar de obicei în ferpare. Sunt aproape sigură c-a existat un ferpar în ziarele din Los Angeles.

— Ce amabil din partea dumitale. Mi-am mişcat un deget pe marginea biroului şi am privit-o din profil. Avea un ten pal ca de fildeş, ochi superbi şi un păr cât se poate de fin şi la fel de negru ca noaptea.

Mi-am continuat drumul şi am ieşit din birou. Blonda de la panoul telefonic m-a privit plină de speranţe, iar buzele ei mici şi roşii s-au deschis aşteptând altă glumă.

Cum însă epuizasem rezerva de glume, am ieşit din încăpere.

20

În faţa casei lui Lavery nu se vedea nicio maşină a poliţiei, nimeni nu bătea trotuarul şi când am împins uşa de la intrare n-am mai simţit mirosul de ţigară de foi sau de ţigară obişnuită. Soarele se îndepărtase de ferestre şi o muscă bâzâia încet deasupra unuia din paharele de whisky. Am mers până în fundul încăperii şi m-am aplecat peste balustrada care ducea la parter. Nimic nu s-a mişcat în casa domnului Lavery. Nici un zgomot cu excepţia picăturilor care se auzeau slab din camera de baie şi care cădeau pe umărul unui mort.

M-am dus la telefon şi am căutat numărul secţiei de poliţie în carte. Am format numărul şi în timp ce aşteptam am scos micul revolver automat din buzunar şi l-am pus pe masă alături de telefon.

O voce bărbătească a spus:

— Poliţia din Bay City. Smoot la telefon. Am răspuns:

— Cineva a fost împuşcat la această adresă: Altair Street, numărul 623. Un anume Lavery locuieşte aici. E mort.

— Altair Street, numărul şase-doi-trei. Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Marlowe.

— Eşti în casă?

— Da.

— Nu te atinge de absolut nimic.

Am închis telefonul, m-am aşezat pe sofa şi am aşteptat.

Nu prea mult. Undeva departe a urlat o sirenă şi sunetul ei a crescut pe măsură ce se apropia. Cauciucurile au gemut la o cotitură, urletul s-a stins într-un huruit metalic, redua apoi la tăcere în timp ce cauciucurile au scrâşnit din nou în faţa casei. Poliţia din Bay City făcea economie la cauciucuri. Pe alee au răsunat paşi şi m-am dus la uşa de la intrare şi am deschis-o.

Doi poliţai în uniformă au dat buzna în cameră. Erau de mărime obişnuită, cu acele feţe trecute prin multe şi cu ochii bănuitori. Unul din ei purta o garoafă sub şapcă în spatele urechii drepte. Celălalt era mai în vârstă, puţin încărunţit şi încruntat. Au rămas în picioare privindu-mă plictisiţi, apoi cel mai în vârstă a spus scurt:

— În regulă, unde e?

— Jos, în camera de baie, în dosul perdelei de la duş.

— Eddie, stai cu el aici.

A păşit rapid prin cameră şi a dispărut. Partenerul lui m-a privit cu atenţie şi a vorbit din colţul gurii:

— Nu te gândi să faci vreo prostie, amice.

M-am aşezat la loc pe sofa. Din ochi poliţaiul a cercetat încăperea. De jos ne-au parvenit zgomote, paşi ce se deplasau. Poliţaiul care rămăsese cu mine a zărit brusc arma de lângă telefon. S-a repezit la ea cu un gest violent, ca un jucător de fotbal.

— Asta-i arma crimei?, aproape c-a urlat el la mine.

— Aşa îmi închipui. S-a tras cu ea.

— Aha. S-a aplecat deasupra armei, dezvelindu-şi colţii la mine. Şi-a pus mâna pe tocul revolverului. A desfăcut cu degetul încuietoarea şi a apucat patul revolverului negru. Ce ai zis? m-a repezit el.

— Că aşa îmi închipui.

— Asta-i perfect, a rânjit el. E într-adevăr perfect.

— Nu-i chiar aşa de perfect, am spus.

S-a tras puţin în spate. M-a privit cu mare atenţie.

— De ce l-ai împuşcat?, a mârâit el.

— M-am tot întrebat şi eu.

— Aha, un şmecher.

— Hai să stăm jos şi să-i aşteptăm pe cei de la criminalistică, îmi rezerv apărarea.

— Nu face pe nebunul cu mine, a zis el.

— Nu fac deloc pe nebunul. Dacă l-aş fi împuşcat, n-aş fi aici. N-aş fi chemat poliţia. N-aţi fi găsit arma. Nu te chinui prea tare cu acest caz. N-ai să-l anchetezi mai mult de zece minute.

A părut jignit. Şi-a scos şapca şi garoafa a căzut pe podea. S – a aplecat şi a luat-o, apoi a sucit-o între degete şi a aruncat-o în dosul grilajului din faţa căminului.

— N-ar trebui să faci asta, am spus. S-ar putea s-o ia drept un indiciu şi să-şi piardă o groază de timp cu ea.

— La dracu! S-a aplecat peste paravan, a apucat garoafa din nou şi a vârât-o în buzunar. Eşti la curent cu toate, nu-i uşa?

Celălalt poliţai a urcat scările cu o expresie gravă. A rămas în mijlocul încăperii, s-a uitat la ceasul de mână, a scris ceva în carnet, apoi s-a uitat afară pe fereastră, trăgând de-o parte jaluzelele.

Poliţaiul care rămăsese cu mine a spus:

— Pot să merg să mă uit?

— Nu-ţi bate capul, Eddie, nu-i domeniul nostru. Ai chemat procurorul?

— Am crezut că secţia de criminalistică se va ocupa de acest caz.

— Mda. E adevărat. Căpitanul Webber va lua în primire totul şi ştii că-i place să lucreze cum vrea el. S-a uitat la mine şi a spus: dumneata eşti Marlowe?

I-am spus că mă numesc Marlowe.

— E mare şmecher, cunoaşte toate problemele, a zis Eddie.

Celălalt poliţist m-a privit distrat şi s-a uitat tot distrat la Eddie, a zărit arma pe masa cu telefonul şi s-a concentrat asupra ei, fără să mai fie câtuşi de puţin distrat.

— Mda, aia e arma crimei, a spus Eddie. N-am atins-o. Partenerul lui a dat din cap.

— Văd că poliţia nu-i prea grăbită azi. Cu ce te ocupi, domnule? Eşti un prieten de-al lui? A arătat cu degetul mare spre podea.

— L-am văzut ieri pentru prima dată în viaţa mea. Sunt un detectiv particular din Los Angeles.

— Aha.

M-a privit cu atenţie. Celălalt poliţai s-a uitat la mine foarte bănuitor.

— Dumnezeule, asta înseamnă că totul are să fie complicat.

Era prima observaţie inteligentă pe care o făcuse. I-am rânjit afectuos.

Partenerul lui s-a uitat din nou pe fereastra din faţă.

— Peste drum e casa lui Almore, Eddie, a spus el. Eddie i s-a alăturat şi s-a uitat şi el.

— Chiar aşa. Se poate citi placa cu numele lui. Ascultă, tipul ăsta de la parter ar putea fi...

— Ţine-ţi gura!, a spus colegul lui şi a lăsat jaluzeaua să cadă. Amândoi s-au întors şi m-au privit posaci.

O maşină a sosit pe stradă, s-a oprit, o uşă s-a închis cu zgomot şi am auzit alţi paşi pe aleea de la intrare. Cel mai în vârstă dintre poliţai a deschis uşa celor doi poliţişti în civil, dintre care unul îmi era cunoscut.

21

Cel care a intrat primul era mic de statură pentru un poliţist, un om de vârstă mijlocie cu o faţă subţire şi cu o expresie de permanentă oboseală. Avea nasul ascuţit şi îndoit niţel într-o parte, ca şi cum cineva l-ar fi pocnit când conducea o anchetă. Pălăria lui albastră, plată, îi stătea solid pe cap şi pe dedesubt se vedea un păr alb ca zăpada. Purta un costum de un maro urât şi ţinea mâinile în buzunarul hainei, cu degetele mari afară.

Bărbatul din spatele lui era Degarmo, poliţaiul solid cu păr blond deschis, cu ochii de un albastru metalic şi cu o figură sălbatică şi ridată, căruia nu-i plăcuse că mă aflasem în faţa casei doctorului Almore.

Cei doi poliţişti în uniformă s-au uitat la bărbatul mai scund şi l-au salutat ducând mâna la şapcă.

— Cadavrul e la subsol, căpitane Webber. A fost împuşcat de două ori după câteva rateuri, se pare. E mort de o vreme. Acest tip se numeşte Marlowe. E un detectiv particular din Los Angeles. Nu l-am interogat prea mult.

— Foarte bine, a spus Webber aspru. Avea o voce bănuitoare. Şi-a plimbat o privire bănuitoare asupra feţei mele şi a dat uşor din cap. Sunt căpitanul Webber, a zis el. Iar acesta e locotenentul Degarmo. Mai întâi o să ne uităm la cadavru.

Au traversat camera. Degarmo m-a privit de parcă nu m-ar fi văzut niciodată şi l-a urmat. Au coborât la parter însoţiţi de cel mai în vârstă dintre cei doi poliţişti. Poliţaiul numit Eddie a schimbat cu mine câteva priviri.

— Casa asta e exact peste drum de locuinţa doctorului Almore, nu-i aşa? am spus.

Faţa lui îşi pierdu orice expresie. Nu c-ar fi avut mult de pierdut.

— Mda. Şi?

— Nimic, am spus. Şi am rămas tăcut.

Vocile de dedesubt ne parveneau stins şi neclar. Poliţaiul a tras cu urechea şi a spus pe un ton mai politicos:

— Mai ţii minte cazul ăla?

— Doar puţin.

— Au muşamalizat frumos afacerea, a spus el şi a râs. Au făcut-o ghem şi au ascuns-o în fundul unui raft. Raftul de sus, din camera de baie. Acela unde nu poţi ajunge fără să te caţeri pe un scaun.

— Aşadar au muşamalizat-o. Mă întreb de ce.

Poliţaiul m-a privit încruntat.

— Erau motive serioase la mijloc, amice. Să nu-ţi închipui că n-au fost. Cât de bine l-ai cunoscut pe acest Lavery?

— Nu prea bine.

— Îl ţineai sub observaţie?

— Mă ocupam niţel de el. L-ai cunoscut? l-am întrebat.

Poliţaiul zis Eddie a clătinat din cap.

— Nu, nu mai ţin minte decât că un tip din casa asta a găsit-o pe nevasta lui Almore în garaj în acea noapte.

— S-ar putea ca Lavery să nu fi fost aici pe atunci.

— De cât timp e aici? a zis el.

— Nu ştiu.

— Cam un an şi jumătate, a zis poliţaiul gânditor. Ziarele din Los Angeles au pomenit ceva despre el?

— Doar un paragraf în secţiunea „Noutăţi din district", am răspuns mai mult ca să mă aflu în treabă.

S-a scărpinat la ureche, apoi a ascultat atent. Nişte paşi se auzeau pe scară. Faţa i-a devenit inexpresivă. S-a îndepărtat de mine şi s-a îndreptat de spate.

Căpitanul Webber s-a grăbit să ajungă la telefon, a făcut un număr, a vorbit în aparat, apoi a îndepărtat telefonul de la ureche şi s-a uitat înapoi peste umăr.

— Cine-i procuror săptămâna asta, Al?

— Ed Garland, a răspuns locotenentul voinic cu o voce impasibilă.

— Cheamă-l pe Ed Garland, a spus Webber la telefon. Spune-i să vină aici imediat. Şi spune-le celor de la serviciul antropometric să se grăbească.

A lăsat arma din mână şi a lătrat tare:

— Cine s-a atins de arma asta?

— Eu, i-am răspuns. S-a apropiat păşind precar pe călcâie, a ajuns în faţa mea şi m-a împuns cu bărbia lui mică şi ascuţită. Ţinea delicat arma într-o batistă.

— Nu ştii că nu trebuie să atingi o armă aflată la locul crimei?

— Fireşte că ştiu. Dar când am luat-o în mână n-am ştiut c-a avut loc o crimă. N-am ştiut că arma a fost folosită. Zăcea pe scară şi am crezut c-a fost lăsată acolo.

— Poveste verosimilă, a spus Webber decepţionat. Dai deseori de astfel de lucruri în treburile dumitale?

— Ce fel de lucruri?

A continuat să mă privească fix şi nu mi-a răspuns.

— Cum să fac să-ţi relatez versiunea mea asupra evenimentelor? am spus.

S-a cambrat şi mi-a arătat brusc toată ostilitatea.

— Ce-ar fi să răspunzi la întrebări aşa cum ţi le pun eu? Nu i-am răspuns.

Webber s-a întors brusc şi s-a adresat celor doi poliţişti în uniformă.

— Băieţi, vă puteţi întoarce la maşina voastră şi luaţi mai târziu legătura cu dispeceratul.

Cei doi l-au salutat şi au ieşit, închizând uşa încet până s-a înţepenit şi atunci au devenit foarte nervoşi. Webber a aşteptat până când maşina lor s-a îndepărtat. Apoi şi-a aţintit din nou privirea lui tristă şi rea asupra mea.

— Vreau să-ţi văd actele de identitate, a spus el.

I-am înmânat portvizitul şi a scormonit prin el. Degarmo s-a aşezat într-un fotoliu, şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat pierdut în tavan. Apoi a scos din buzunar un chibrit şi a început să-i mestece partea de jos. Webber mi-a înapoiat portvizitul. L-am pus înapoi în buzunar.

— Oamenii din meseria dumitale ne produc o groază de neplăceri, a spus el.

— Nu neapărat, am răspuns.

A ridicat vocea. Fusese destul de ridicată şi mai înainte.

— Am zis că ne produc o groază de neplăceri şi este exact ce-am vrut să spun. Dar te asigur de un lucru. N-ai să produci nici o neplăcere la Bay City!

Nu i-am răspuns. A împuns aerul cu degetul mare:

— Ai venit dintr-un oraş mare. Îţi închipui că eşti deştept şi îţi închipui că eşti dur. Nu-ţi face griji. Ştim cum să ne ocupăm de dumneata. Suntem un orăşel mic, dar suntem foarte bine organizaţi. Aici nu există intrigi politice. Lucrăm direct şi rapid. Nu-ţi face griji în privinţa noastră, dom'le.

— Nu-mi fac griji, am răspuns. N-am de ce să-mi fac griji, încerc doar să câştig şi eu un dolar în mod cinstit.

— Şi nu încerca să faci pe şmecherul cu mine, zise Webber. Nu-mi place.

Degarmo şi-a coborât ochii din tavan şi a îndoit un deget ca să-şi privească unghia. A vorbit pe un ton foarte plictisit.

— Ascultă, domnule căpitan. Tipul de la parter se numeşte Lavery. E mort. Alerga după fuste.

— Ei şi? l-a repezit Webber fără să-şi îndepărteze privirea de la mine.

— Întreaga punere în scenă indică prezenţa unei femei, a zis Degarmo. Ştii cu ce se ocupă aceşti detectivi particulari. Cazuri de divorţ. Propun să-l implicăm în afacere în loc să încercăm să-l speriem.

— Dacă îl sperii, a spus Webber, aş dori să ştiu. Nu văd nici un semn că-i speriat.

S-a apropiat de fereastră şi a ridicat jaluzelele. Lumina s-a revărsat în cameră aproape orbitoare după lunga perioadă de întuneric. A revenit călcând apăsat, m-a împuns cu un deget subţire şi dur şi mi-a spus:

— Vorbeşte.

— Lucrez pentru un om de afaceri din Los Angeles, am spus, care nu-şi poate îngădui să aibă o groază de publicitate neplăcută. D-asta m-a angajat. Acum o lună soţia lui a dispărut şi clientul meu a primit o telegramă în care se spunea c-a plecat cu Lavery. Lavery însă a negat. Clientul meu l-a crezut suficient pentru a se îngrijora. Se pare că doamna e cam necugetată. S-ar fi putut să fi luat contact cu oameni dubioşi şi să fi intrat apoi în încurcătură. Am venit aici ca să-l văd pe Lavery, dar el a negat c-ar fi plecat cu ea. L-am crezut doar pe jumătate, iar mai târziu am primit o dovadă concludentă că fusese împreună cu ea la un hotel din San Bernardino în noaptea când se presupunea că ea a plecat de la cabana de pe munte unde stătea. Cu această informaţie la mână am revenit să-l confrunt pe Lavery. Nimeni n-a răspuns când am sunat şi uşa era deschisă. Am intrat, m-am uitat de jur împrejur, am găsit arma şi am cercetat casa. Am dat de el. Exact aşa cum e acum.

— N-aveai nici un drept să cercetezi casa, a zis Webber rece.

— Fireşte că nu, i-am dat eu dreptate. Dar nici nu aveam de gând să ratez această ocazie.

— Cum se numeşte cel pentru care lucrezi?

— Kingsley. I-am dat adresa din Beverly Hills. E directorul unei companii de cosmetice în blocul Treloar, pe Clive Street. „Gillerlain Company".

Webber s-a uitat la Degarmo. Degarmo a scris ceva pe un plic. Webber a citit mesajul, s-a uitat la mine şi a spus:

— Ce altceva?

— M-am dus la cabana de pe munte unde stătuse soţia lui Kingsley. Se numeşte Little Fawn Lake, lângă Puma Point, la vreo şaizeci de kilometri de San Bernardino, sus pe munte.

M-am uitat la Degarmo. Scria încet. S-a oprit o clipă şi mâna a părut să-i atârne în aer ţeapănă, apoi a lăsat-o să cadă din nou pe plic şi şi-a reluat scrisul. Am continuat:

— Cam acum o lună, soţia îngrijitorului de la cabana lui Kingsley, sus pe munte, s-a certat cu soţul ei şi l-a părăsit sau aşa a crezut toată lumea. Ieri a fost găsită înecată în lac.

Webber a închis ochii şi s-a clătinat pe călcâie. Apoi a spus destul de încet:

— De ce-mi spui toate astea? Vrei să insinuezi că există o legătură cu ce s-a întâmplat aici?

— Există o legătură în timp. Lavery a fost sus la cabană. Nu ştiu de nicio altă legătură, dar m-am gândit s-o menţionez pe asta.

Degarmo a rămas foarte calm şi s-a uitat la podea. Faţa i se contractase şi părea mai fioroasă ca niciodată. Webber a spus:

— Această femeie care s-a înecat... Este vorba de-o sinucidere?

— Sinucidere sau crimă. A lăsat un bilet de adio. Femeia se numea Chess. Bill şi Muriel Chess, soţia lui.

— Nu vreau să fiu amestecat! s-a răstit Webber. Ne rezumăm la ce avem aici.

— Nu avem nimic aici, am spus uitându-mă la Degarmo. Am fost aici de două ori. Prima oară am discutat cu Lavery şi n-am aflat nimic. A doua oară n-am mai discutat cu Lavery şi tot n-am aflat nimic.

— Am să-ţi pun o întrebare şi vreau un răspuns cinstit, a zis Webber încet. Poate că n-ai să ai chef, dar dacă nu ţi-o pun acum, ţi-o voi pune mai târziu. Vreau să primesc, în orice caz, un răspuns. Ai cercetat casa şi ai făcut-o, îmi închipui, destul de minuţios. Ai dat de ceva care ar fi putut să sugereze că soţia lui Kingsley ar fi fost aici?

— Nu-i o întrebare onestă, am spus, căci implică o concluzie din partea martorului.

— Vreau un răspuns, a spus el încruntat. Nu eşti la tribunal.

— Răspunsul este „Da". Am văzut haine de damă în dulapul de la parter care mi-au fost descrise ca cele purtate de doamna Kingsley la San Bernardino în noaptea când l-a întâlnit pe Lavery acolo. Descrierea n-a fost cu totul exactă. Un taior alb cu negru, dar cu mai mult alb şi o pălărie de pai cu o panglică alb cu negru.

Degarmo a bătut cu degetul în plicul pe care îl ţinea în mână.

— Dumneata eşti un tip nemaipomenit atunci când lucrezi pentru un client. Asta înseamnă că femeia a fost aici când crima a fost comisă, fiind pe deasupra femeia cu care se presupune c-a fugit. Nu cred că va trebui să ne batem mult capul ca să găsim criminalul, domnule căpitan.

Webber m-a aţintit cu o privire lipsită de expresie, cu excepţia unui aer bănuitor. Am recunoscut cu o mişcare a capului că Degarmo avea dreptate.

— Presupun că voi doi nu sunteţi nişte fraieri. Acele haine sunt făcute de comandă şi e uşor să le dai de urmă. V-am scutit să vă mai bateţi capul o oră, dându-vă aceste amănunte, poate chiar mai puţin decât ia o conversaţie telefonică.

— Ce mai ai de spus? m-a întrebat Webber calm.

Până să apuc să-i răspund, în faţa casei s-a oprit o maşină, apoi o alta. Webber s-a îndreptat în grabă spre uşă şi a deschis-o. În cameră au intrat trei oameni, unul cu păr tăiat scurt şi cârlionţat, altul masiv. Ambii ţineau în mână truse negre de piele groasă. În urma lor se afla un bărbat înalt şi subţire, îmbrăcat într-un costum gri închis şi cu cravată neagră. Avea ochii vii şi o faţă prelungă.

Webber i-a făcut semn cu degetul bărbatului cu păr cârlionţat şi i-a spus:

— Jos, în sala de baie, Busoni. Vreau cât mai multe amprente din toată casa, mai ales cele ce par a fi lăsate de o femeie. Are să fie o treabă lungă.

— Am să mă ocup de toate, a mârâit Busoni. Împreună cu bărbatul masiv au traversat încăperea şi au coborât scările.

— Am un cadavru pentru dumneata, Garland, i-a spus Webber celui de-al treilea bărbat. Hai să coborâm ca să te uiţi la el. Ai chemat duba?

Bărbatul cu ochii vii a dat din cap cu o mişcare scurtă şi împreună cu Webber a coborât la parter în urma celorlalţi doi.

Degarmo a pus de-o parte plicul şi creionul. S-a uitat la mine inexpresiv.

— Crezi c-ar trebui să pomenesc de conversaţia noastră de ieri sau a fost o tranzacţie personală? am spus.

— N-ai decât să vorbeşti ce vrei. Avem datoria să păzim cetăţenii.

— Atunci vorbeşte dumneata. Aş dori să am amănunte despre cazul Almore.

S-a înroşit uşor şi privirea i-a devenit rea.

— Mi-ai spus că nu-l cunoşti pe Almore.

— Nu l-am cunoscut ieri şi nici n-am ştiut nimic despre el. De atunci însă, am aflat că Lavery o cunoscuse pe doamna Almore, cea care s-a sinucis. Că Lavery i-a descoperit cadavrul şi că tot Lavery a fost bănuit de-a fi încercat să-l.şantajeze pe doctor sau de a fi în situaţia de a-l şantaja. De asemenea, dumneata şi colegul aţi fost interesaţi că locuinţa lui Almore e peste drum de această casă. Iar unul dintre voi a remarcat că afacerea a fost frumos muşamalizată sau ceva de genul ăsta.

Degarmo a spus încet şi hotărât:

— Am să-l concediez pe idiotul ăsta. Trăncăneşte întruna. Nişte cretini.

— Atunci asta nu înseamnă nimic?

Şi-a privit ţigara.

— Presupunerea e că Almore şi-a omorât soţia şi a dispus de destulă influenţă pentru a aranja lucrurile.

Degarmo s-a sculat, s-a apropiat de mine şi s-a aplecat înainte.

— Vrei să repeţi ce-ai spus? a zis el încet.

Am repetat.

M-a lovit peste faţă cu dosul mâinii. Capul mi-a zvâcnit într-o parte. Îmi simţeam faţa umflată şi mare.

— Repetă, a zis el încet.

Am repetat. Mâna lui m-a lovit peste faţă din cealaltă direcţie.

— Repetă.

— Nici vorbă. Nu pentru a treia oară. S-ar putea ca de data asta să nu mă nimereşti. Mi-am frecat bărbia.

A rămas aplecat spre mine cu buzele întinse, subţiri şi cu o lucire bestială în ochii lui foarte albaştri.

— De fiecare dată când vorbeşti aşa cu un poliţist, ştii la ce să te aştepţi, a zis el. Încearcă din nou şi n-am să folosesc doar dosul mâinii.

Mi-am muşcat buzele şi mi-am frecat bărbia.

— Dacă îţi vâri nasul în treburile noastre, ai să te trezeşti într-o înfundătură, cu pisicile uitându-se la tine.

Nu i-am răspuns. S-a îndepărtat şi şi-a reluat locul respirând din greu. Am încetat să-mi mai frec bărbia şi mi-am muşcat degetele încet ca să le eliberez de tensiune.

— Am să ţin minte, am spus şi e valabil pentru amândoi.

22

Era aproape seară când m-am întors la Hollywood şi m-am dus la biroul meu. Clădirea se golise de oameni şi coridoarele erau tăcute. Uşile erau deschise şi femeile de serviciu trudeau cu aspiratoare, mături şi cârpe de şters praful.

Am descuiat uşa biroului meu, am ridicat un plic din faţa deschizăturii pentru scrisori şi l-am pus pe birou fără să mă uit la el. Am împins în sus ferestrele şi m-am aplecat în afară privind luminile aprinse devreme şi lucind bizar, mirosind aerul cald, cu iz de mâncare, împins de ventilatorul casei de alături.

Mi-am scos haina şi cravata, m-am aşezat la birou, am scos sticla din fundul sertarului şi mi-am servit o băutură. Fără folos. Am mai băut una cu acelaşi rezultat.

Între timp, Webber trebuie să-l fi văzut pe Kingsley. Înseamnă că se dăduse o alarmă generală în privinţa soţiei lui, iar dacă nu se dăduse încă, n-avea să întârzie mult.

Lucrurile păreau foarte clare poliţiei. O afacere neplăcută intre două persoane neplăcute, prea mult amor, prea multă băutură, prea multă intimitate, toate încheindu-se cu o ură sălbatică, un impuls criminal şi apoi moarte.

Mi s-a părut că acest raţionament era cam simplist.

Am luat plicul şi l-am deschis. Nu avea timbru, înăuntru era o notă cu acest conţinut:

Domnule Marlowe,

Părinţii lui Florence Almore sunt domnul şi doamna Eustace Grayton care locuiesc acum în blocul Rossmore Arms, pe South Oxford Street, la numărul 640. Am verificat informaţia sunând la numărul din cartea de telefon.

Cu stimă,
Adrienne Fromsett

Un scris elegant, la fel de elegant ca şi mâna care îl scrisese. Am dat plicul la o parte şi mi-am turnat o duşcă. Am început să mă simt mai puţin violent. Am împins lucrurile de pe birou. Mâinile îmi erau grele, fierbinţi şi stângace. Am tras o linie pe colţul biroului şi m-am uitat la dâra lăsată. M-am uitat apoi la praful de pe deget şi l-am şters. M-am uitat la ceas. M-am uitat în gol.

Am împins sticla şi m-am dus la chiuvetă ca să clătesc paharul. Când am terminat, m-am spălat pe mâini şi mi-am aruncat apă rece pe fată, apoi m-am uitat în oglindă. Roşeaţa de pe obrazul stâng dispăruse, dar locul arăta puţin umflat. Nu prea tare, dar destul ca să mă enervez din nou. M-am pieptănat şi m-am uitat la firele cărunte. Ajunsesem să am o groază de fire cărunte. Faţa de sub chica de păr părea bolnavă. O faţă care nu mi-a plăcut deloc.

M-am întors la birou şi am recitit nota domnişoarei Fromsett. Am netezit-o pe cristalul biroului, am mirosit-o, am continuat s-o netezesc, apoi am împăturit-o şi am pus-o în buzunarul de la haină,

Am rămas foarte calm, ascultând liniştea crescândă a serii din dosul ferestrelor deschise. Apoi, foarte încet, m-am liniştit şi eu în deplin acord cu seara.

98

Blocul Rossmore Arms era o masă lugubră de cărămizi roşu închis, construit în jurul unei curţi enorme. Holul de la intrare era tăcut, plin de catifea şi conţinea o droaie de plante verzi în butoiaşe şi un canar plictisit într-o colivie cât un coteţ de câine. Mirosea a praf stătut în mochetă şi a parfum greţos de gardenii de mult ofilite.

Soţii Grayson aveau un apartament în aripa nordică, la etajul cinci. Stăteau împreună într-o cameră ce părea intenţionat demodată cu douăzeci de ani în urmă. Avea fotolii mari, cu perne adânci, clanţe de aramă în formă de ou, o oglindă enormă într-o ramă aurită, o măsuţă cu suprafaţă de marmură vârâtă într-un colţ şi draperii de catifea grena la ferestre. Mirosea a tutun, iar dincolo de acest miros l-am simţit pe cel al fripturii de miel cu broccoli.

Soţia lui Grayson era o femeie plinuţă care odinioară ar fi putut avea ochii albaştri ai unui nou-născut. Acum însă se decoloraseră, erau acoperiţi de

ochelari şi puţin cam proeminenţi. Avea păr alb cârlionţat. Stătea şi cârpea ciorapi. Avea glezne groase şi picioarele îi ajungeau cu greutate la podea. În poală ţinea un coş mare de răchită.

Grayson era un bărbat înalt, cam încovoiat de spate, cu o faţă gălbuie, umeri înalţi, sprâncene mari şi lipsit de bărbie. Partea superioară a feţei indica superioritate. Partea inferioară îţi spunea doar la revedere. Purta ochelari şi citise nemulţumit şi nervos ziarul de seară. Îl căutasem în anuarul oraşului. Era contabil şi îşi arăta meseria la perfecţie. Avea degetele pătate cu cerneală, iar în buzunarul vestei deschise erau patru creioane.

A citit cu atenţie cartea mea de vizită pentru a şaptea oară, m-a măsurat din cap până în picioare şi a spus încet:

— Ce doreşti să afli de la noi, domnule Marlowe?

— Mă interesează un tip pe nume Lavery. Fiica dumneavoastră a fost soţia doctorului Almore. Lavery e cel care a găsit-o în noaptea când... a murit.

Amândoi şi-au ciulit urechile ca nişte câini de vânătoare când am ezitat intenţionat să pronunţ ultimele cuvinte. Grayson s-a uitat la soţia lui, iar aceasta a dat din cap.

— N-avem chef să discutăm despre asta, a spus Grayson prompt. E mult prea dureros pentru noi.

Am aşteptat o clipă şi am adoptat acelaşi aer lugubru ca şi ei. Apoi am spus:

— Înţeleg. Nu vreau să suferiţi. Aş dori totuşi să iau legătura cu cel pe care l-aţi angajat să ancheteze cazul.

S-au uitat din nou unul la altul. De data asta, doamna Grayson n-a mai dat din cap. Grayson m-a întrebat:

— În ce scop?

— Ar fi mai bine dacă v-aş relata o parte din ancheta mea. Le-am spus de ce fusesem angajat, fără să menţionez numele lui Kingsley. Le-am relatat incidentul cu Degarmo în faţa casei lui Almore, petrecut cu o zi înainte.

Au devenit din nou atenţi. Grayson a spus brusc:

— Vrei să-mi spui că doctorul Almore nu te cunoştea şi, deşi n-ai avut niciodată de-a face cu el, a chemat totuşi poliţia doar fiindcă te aflai în faţa casei lui?

— Exact, am spus. Fusesem acolo cel puţin o oră. Adică maşina mea fusese.

— Asta-i foarte ciudat, a spus Grayson.

— Aş spune că-i un om foarte nervos, am spus. Iar Degarmo m-a întrebat dacă „familia" ei — adică dumneavoastră — m-a angajat. Avea aerul că nu se prea simţea în siguranţă.

— Ce vrei să spui prin siguranţă?

Grayson m-a privit când mi-a pus întrebarea. Şi-a aprins din nou pipa cu un gest lent, apoi a îndesat tutunul în fundul ei cu un creion mare de metal şi a aprins-o din nou.

Am ridicat din umeri şi nu i-am răspuns. Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte. Doamna Grayson nu mă privise nici ea, dar nările îi fremătau.

— De unde ştia cine eşti dumneata? m-a întrebat Grayson deodată.

— A notat numărul de înmatriculare, a sunat Auto-Clubul şi apoi s-a uitat în anuarul oraşului să vadă cine sunt. Eu, unul, aşa aş fi procedat şi l-am urmărit pe fereastră făcând exact aceleaşi gesturi.

— Aşadar, poliţia lucrează pentru ei, a zis Grayson.

— Nu neapărat. Dacă însă au comis o greşeală prima dată, nu vor să fie descoperită acum.

— Greşeală!

Aproape că a râs sinistru.

— Înţeleg, am spus. Subiectul e puţin penibil, dar puţin aer proaspăt are să ne ajute. Aţi fost întotdeauna convinşi că Almore a ucis-o, nu-i aşa? De data asta aţi angajat un detectiv.

Doamna Grayson şi-a ridicat brusc privirea, apoi a lăsat capul în jos şi a împăturit o altă pereche de ciorapi. Grayson n-a spus nimic.

— Aţi avut cumva o dovadă sau a fost doar faptul că-l urâţi pe Almore? am întrebat.

— Au existat dovezi, a spus Grayson cu amărăciune şi cu o voce mai limpede, de parcă s-ar fi hotărât totuşi să discute despre caz. Trebuie să fi existat. Ni s-a spus că existau. Dar nu le-am aflat niciodată. Poliţia s-a ocupat să muşamalizeze totul.

— Am auzit că l-au arestat pe detectiv şi l-au băgat la închisoare pentru că a condus maşina în stare de ebrietate.

— Ce-ai auzit e exact.

— Dar nu v-a spus niciodată ce dovezi avea?

— Nu.

— Nu-mi place treaba asta, am spus. Am impresia că tipul pe care l-aţi angajat nu ştia ce să facă: să vă furnizeze informaţiile sau să le ţină pentru a-l şantaja pe doctor.

Grayson s-a întors spre soţia lui care a spus cu calm:

— Domnul Talley nu mi-a lăsat această impresie. Dar nu poţi fi niciodată sigur, nu-i aşa?

— Deci se numeşte Talley. Ăsta e unul din lucrurile pe care speram să mi le spuneţi.

— Care erau celelalte lucruri? m-a întrebat Grayson.

— Cum pot să dau de Talley şi ce v-a determinat să aveţi bănuieli? Trebuie să fi fost ceva, căci altminteri nu l-aţi fi angajat pe Talley ca să vă poată dovedi că şi el avea bănuieli.

Grayson a zâmbit subţire şi delicat. A dus mâna la bărbie şi a frecat-o cu un deget lung, îngălbenit de tutun.

— Droguri, a spus doamna Grayson.

— În sensul strict al cuvântului, a spus Grayson, ca şi cum cuvântul i-ar fi oferit libertatea de-a vorbi. Almore era şi rămâne un doctor pentru drogaţi. Fiica noastră ne-a lămurit în privinţa asta. Almore a fost furios.

— Ce vreţi să spuneţi prin doctor de drogaţi, domnule Grayson?

— Vreau să spun: un doctor care se ocupă în special de oamenii care trăiesc pe muchia de cuţit a crizei de nervi, ca rezultat al beţiei şi a altor excese. Oameni cărora trebuie să li se dea droguri şi sedative tot timpul. Soseşte însă clipa când un doctor cu principii etice refuză să-i mai trateze şi îi trimite la o clinică. Dar nu doctorul Almore. Astfel de doctori au să continue să prescrie droguri atât timp cât curg banii, cât pacienţii rămân în viaţă şi sunt destul de conştienţi, chiar dacă în timpul tratamentului bărbaţii sau femeile devin sclavii drogului. O practică bănoasă - a spus el pe un ton moralizator - şi bănuiesc primejdioasă pentru un doctor.

— Nu mă îndoiesc deloc, am spus. Sunt o groază de bani în afacerea asta. Cunoaşteţi pe cineva numit Condy?

— Nu, dar ştim cine era. Florence l-a bănuit a fi sursa narcoticelor lui Almore.

— Posibil, am spus. Probabil că nu voia să dea prea multe reţete pe numele lui. L-aţi cunoscut pe Lavery?

— Nu l-am văzut niciodată. Ştiam însă cine era.

— V-a trecut vreodată prin minte că Lavery s-ar fi putut să-l şantajeze pe doctorul Almore?

Era o idee nouă pentru el. Şi-a plimbat mâna prin creştetul capului, apoi pe faţă şi a lăsat-o în sfârşit pe genunchiul osos.

— Nu. De ce ar trebui să ştim?

— A fost primul care a descoperit cadavrul. Ceea ce l-a izbit pe Talley trebuie să-i fi sărit în ochi şi lui Lavery.

— E Lavery un astfel de om?

— N-am idee. N-are nicio sursă de venit vizibilă şi nici serviciu. Se învârte peste tot, mai ales printre femei.

— E o posibilitate, a spus Grayson. Astfel de lucruri pot fi făcute foarte discret. A zâmbit trist. Am dat peste astfel de lucruri în meseria mea. Împrumuturi fără acoperire a căror scadenţă a trecut de mult. Investiţii aparent fără bază, făcute de oameni de la care nu te-ai aştepta la investiţii fără acoperire. Datorii serioase care ar fi trebuit trecute în capitolul pierderilor, dar

n-au fost trecute de frica de-a nu atrage atenţia fiscului. Oh, da, astfel de lucruri se pot aranja cu uşurinţă.

M-am uitat la doamna Grayson. Mâinile ei încetaseră o clipă să mai lucreze. Terminase de cârpit şase perechi de ciorapi. Labele lungi şi osoase ale picioarelor lui Grayson uzau repede ciorapii.

— Ce s-a întâmplat cu Talley? I s-a înscenat un proces fără motiv?

— Nu cred că există dubii. Soţia lui era foarte necăjită. Zicea că îi dăduseră o băutură cu droguri într-un bar unde stătea la masă cu un poliţist. Zicea că o maşină a poliţiei îl aştepta vizavi de bar ca să pornească maşina şi că a fost ridicat pe loc. A mai spus că la închisoare a fost anchetat foarte superficial.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Talley a spus aceste lucruri soţiei sale când a fost arestat. Era de aşteptat să-i spună aşa ceva.

— Nu-mi vine cred că poliţia e coruptă, a spus Grayson. Dar astfel de lucruri se întâmplă şi o ştim cu toţii.

— Dacă au comis o greşeală neintenţionată în anchetarea morţii fiicei dumneavoastră, n-au fost încântaţi la gândul că Talley i-ar fi putut da de gol, am spus. Mulţi dintre ei şi-ar putea pierde slujba. Dacă au crezut că Talley nu urmărea decât un şantaj, atunci n-aveau să-şi bată prea mult capul cu felul cum l-au arestat. Unde e Talley acum? Important la urma urmei e să aflăm dacă a existat o dovadă serioasă, dacă a avut-o sau era pe cale s-o aibă şi, mai ales, să aflăm ce căuta.

— Nu ştim unde se află, a zis Grayson. A primit o pedeapsă de şase luni care însă a expirat de mult.

— Ce se întâmplă cu soţia lui?

Grayson s-a uitat la nevastă-să care a spus scurt:

— Westmore Street, numărul 1618 în Bay City. Eustace şi cu mine i-am trimis nişte bani. O duce greu...

Am notat adresa, m-am aplecat pe scaun şi am spus:

— Cineva l-a împuşcat pe Lavery azi-dimineaţă în camera lui de baie.

Mâinile plinuţe ale doamnei Grayson s-au oprit pe marginea coşului de cusut. Grayson rămase cu gura căscată. Înghiţi în sec, ca în prezenţa morţilor. Greu de găsit o mişcare mai lentă decât cea cu care şi-a dus pipa la gură.

— Fireşte, e greu să-ţi închipui – a zis el şi a lăsat fraza neterminată deocamdată, în timp ce sufla un nor de fum mic şi palid – că doctorul Almore ar avea ceva de-a face cu asta.

— Sunt tentat să cred că are de-a face, am spus. Hotărât, locuieşte la o mică distanţă de locul crimei. Poliţia crede că soţia clientului meu l-a împuşcat. Au dovezi solide împotriva ei când au să dea de ea. Dar dacă Almore are sau nu are de-a face cu acest caz, atunci legătura va trebui să reiasă din ancheta

asupra morţii fiicei dumneavoastră. Iată de ce încerc să descopăr ceva în acest caz.

— Un om care a comis deja o crimă nu va ezita decât douăzeci şi cinci la sută ca să mai comită una, a spus Grayson.

Vorbea ca şi cum ar fi reflectat mult la asta.

— Firește. Dar care să fie motivul presupus al primei crime?

— Florence era nechibzuită, a spus el trist. O fată nechibzuită şi dificilă. Era cheltuitoare şi extravagantă, trăncănind prea mult şi prea tare şi purtându-se în general prosteşte. O astfel de soţie poate fi foarte primejdioasă pentru un om ca Albert S. Almore. Dar nu cred că acesta a fost motivul principal, nu-i aşa, Lettie?

S-a uitat la soţia lui, care însă nu i-a întors privirea. Doamna Grayson a înfipt un ac într-un ghem rotund de lână şi a rămas tăcută.

Grayson a oftat şi a continuat:

— Suntem tentaţi să credem că doctorul avea o legătură cu infirmiera de la biroul lui şi că Florence l-a ameninţat cu un scandal public. Nu-şi putea îngădui aşa ceva, nu credeţi? Un scandal poate duce uşor la un altul.

— Cum a comis crima? am întrebat.

— Cu morfină, firește. Era expert în administrarea ei. Iar când ea a intrat într-o comă avansată, a dus-o în garaj şi a dat drumul la motorul maşinii. Ştiţi că nu s-a făcut autopsie. Iar dacă s-ar fi făcut, putea admite că i-a făcut o injecţie în noaptea aceea.

Am dat din cap, iar el s-a aplecat satisfăcut, trecându-şi mâna pe faţă şi lăsând-o apoi să cadă pe genunchiul osos. Părea să fi studiat şi acest gest destul de bine.

M-am uitat la ei. Doi oameni în vârstă, stând acolo liniştiţi, dar tot mai plini de ură, la un an şi jumătate după accident. Le-ar fi plăcut dacă Almore l-ar fi ucis pe Lavery. Ar fi fost încântaţi. I-ar fi făcut să se simtă bine.

După o pauză, am spus:

— Credeţi multe din aceste lucruri pentru că aşa doriţi. Există însă întotdeauna posibilitatea ca fiica dumneavoastră să se fi sinucis şi că muşamalizarea a avut drept scop să-l apere pe Condy şi tripoul lui, iar pe de altă parte să prevină o anchetare a lui Almore în cadrul unei şedinţe publice.

— Prostii, a spus Grayson furios. El a omorât-o, nici vorbă. Florence era în pat, dormea.

— N-aveţi cum să ştiţi acest lucru. S-ar fi putut să fi luat drogul chiar ea. In acest caz, efectul drogului n-avea să dureze. E cu putinţă să se fi trezit la miezul nopţii, să se fl privit în oglindă şi să fi văzut diavoli arătând-o cu degetul. Astfel de lucruri se întâmplă.

— Cred că ne-ai răpit destul timp, a spus Grayson. M-am sculat în picioare. Le-am mulţumit la amândoi, m-am îndreptat spre uşă, apoi am spus:

— Ce altceva aţi mai făcut după arestarea lui Talley?

— Am intrat în legătură cu un procuror numit Leach, a bombănit Grayson. N-am realizat nimic. N-a găsit nimic care să justifice o acţiune a lui. N-a fost nici măcar interesat de ipoteza cu drogurile. Tripoul lui Condy a fost însă închis cam la o lună după aceea. S-ar fi putut să fi fost rezultatul acestei vizite.

— N-a fost altceva decât o manevră a poliţiei din Bay City. O să daţi de Condy în altă parte, dacă ştiţi unde să căutaţi. Cu tot echipamentul tripoului intact.

Am pornit spre uşă din nou, dar Grayson s-a urnit din fotoliu şi m-a urmat. Faţa lui galbenă se înroşise.

— N-am vrut să te insult, a spus el. N-ar trebui să ne chinuim, gândindu-ne la asta tot timpul.

— Cred că aţi fost amândoi foarte răbdători, am spus. A mai fost şi altcineva vârât în această afacere care n-a fost pomenit pe nume?

A clătinat din cap şi s-a uitat înapoi la soţie. Mâinile ei rămăseseră nemişcate, ţinând un ciorap pe ciuperca de cârpit, îşi ţinea capul lăsat într-o parte. Avea aerul că asculta ceva, dar nu pe noi.

— Aşa cum mi s-a relatat accidentul, infirmiera de la cabinetul doctorului a pus-o la pat pe doamna Almore în acea noapte. E aceeaşi persoană cu care se bănuieşte că doctorul avea o legătură sentimentală?

— Stai o clipă, a spus doamna Grayson brusc N-am văzut-o niciodată, dar avea un nume frumos. Lasă-mă să mă gândesc o clipă.

Am lăsat-o să se gândească o clipă.

— Mildred şi... nu mai ţin minte celălalt nume, a spus ea şi şi-a închis brusc gura.

— S-ar putea ca numele să fie Mildred Haviland, doamnă Grayson?

A zâmbit încântată şi a dat din cap.

— Fireşte, Mildred Haviland. Mai ţii minte, Eustace?

Eustace nu mai ţinea minte. Ne-a privit ca un cal care a nimerit în alt grajd. A deschis uşa şi a spus:

— Ce importanţă mai are?

— Aţi spus că Talley era un om mic de statură? am persistat eu. Sunteţi siguri că nu era o matahală violentă cu apucături arogante?

— O, nu!, a spus doamna Grayson. Domnul Talley e un om de statură potrivită, de o vârstă mijlocie, cu păr şaten şi cu o voce foarte calmă. Are un fel de expresie îngrijorată. Vreau să spun, arată de parcă ar fi avut-o întotdeauna.

— Se pare c-a avut nevoie de ea, am spus.

Grayson mi-a întins o mână osoasă pe care am strâns-o. Am avut sentimentul că dau mâna cu o bară.

— Dacă pui mâna pe el — a spus el şi şi-a muşcat cu furie pipa — vino să ne vezi şi o să te plătim pentru munca făcută. Vreau să spun, dacă pui mâna pe Almore.

I-am răspuns că ştiam la ce se referea, dar că nu-i voi cere niciun ban.

M-am întors pe coridorul liniştit. Liftul funcţiona fără ajutorul cuiva şi avea pe jos o mochetă de un roşu închis. Mirosea a oameni bătrâni, a văduve care beau ceai.

24

Casa de pe Westmore Street era un bungalou mic de lemn în dosul unei case mai mari. Nu se vedea niciun număr pe casa mică, dar cea din faţă avea scrisă pe ea numărul 1618 alături de uşă şi o lumină discretă în spatele anunţului. O alee de ciment strâmtă ducea pe sub ferestre la casa din spate. Locuinţa avea o verandă mică, cu un scaun pe ea. Am păşit pe verandă şi am sunat.

N-a răsunat în adâncurile casei. In dosul plasei de la intrare uşa era deschisă, iar înăuntru nu se vedea nicio lumină. O voce arţăgoasă a spus din întuneric:

— Ce e?

M-am adresat întunericului.

— Domnul Talley e acasă?

Vocea a devenit indiferentă şi fără inflexiuni.

— Cine-l caută?

— Un prieten.

Femeia din beznă scoase un sunet vag care ar fi putut semăna cu un râs. Sau poate doar înghiţise în sec.

— Foarte bine, a zis ea. Asta cât mai e?

— Nu-i o notă de plată, doamnă Talley. Sunteţi doamna Talley, bănuiesc?

— Pleacă de aici şi lasă-mă în pace, a spus vocea. Domnul Talley nu-i acasă. N-a mai fost de mult acasă. N-are să mai fie acasă.

Mi-am vârât nasul în plasa de la intrare şi am încercat să privesc în cameră. Am văzut conturul vag al mobilierului. Din direcţia de unde venise vocea am întrezărit silueta unei sofale. O femeie era întinsă pe ea. Părea ca stă pe spate şi se uită la tavan. Era complet nemişcată.

— Sunt bolnavă, a spus vocea. Am avut destule necazuri. Plecă de aici şi lasă-mă în pace.

— Tocmai am terminat de discutat cu soţii Grayson, am spus.

A urmat o scurtă tăcere, dar nici o mişcare, apoi un suspin.

— Nu-i cunosc.

M-am sprijinit de rama uşii cu plasă şi m-am uitat înapoi pe aleea strâmtă spre stradă. Peste drum se afla o maşină cu luminile de poziţie aprinse. Mai erau şi alte maşini parcate pe stradă. Am spus:

— Ba, da, îi cunoaşteţi, doamnă Talley. Lucrez pentru ei. Încă speră. Dar dumneata? Dumneata nu vrei să te alegi cu nimic?

— Vreau să fiu lăsată în pace!, a strigat vocea.

— Am nevoie de informaţii, am spus. Şi am să le obţin, în mod calm, dacă pot. Sau făcând tapaj, dacă nu se poate în mod calm.

— Un alt copoi, nu-i aşa?

— Ştii că nu sunt copoi, doamnă Talley. Soţii Grayson n-ar fi discutat cu un copoi. Dă-le un telefon şi întreabă-i.

— Nu-i cunosc, a răspuns vocea, iar dacă i-aş cunoaşte, n-am telefon. Cară-te, copoiule, sunt bolnavă. Sunt bolnavă de-o lună.

— Mă numesc Marlowe. Philip Marlowe. Sunt un detectiv particular din Los Angeles şi am vorbit cu soţii Grayson. Am găsit ceva, dar trebuie să vorbesc cu soţul dumitale.

Femeia de pe pat a râs stins, şi sunetul aproape că n-a ajuns până la mine.

— Ai găsit ceva. Mi se pare o arie cunoscută. Îţi jur! Ai găsit ceva! George Talley găsise şi el ceva... odinioară.

— Poate găseşte din nou, dacă ştie cum să-şi joace cărţile.

— Dacă asta trebuie să facă, atunci nu-ţi mai bate capul cu el.

M-am sprijinit de rama uşii şi m-am scărpinat în bărbie. Pe stradă cineva a făcut un semn cu o lanternă. Nu ştiu de ce. Părea să fie lângă maşina mea.

Conturul pal al feţei de pe sofa s-a mişcat şi a dispărut, în dosul lui a apărut părul. Femeia se întorsese cu faţa la perete,

— Sunt obosită, a spus ea cu o voce înăbuşită, căci se adresa peretelui. Sunt foarte obosită, întinde-o dom'le! Fii bun şi întinde-o!

— Pot să vă ajut cu nişte bani?

— Nu simţi mirosul de ţigări de foi?

Am tras aer adânc în piept. N-am simţit nici un miros *de* ţigări de foi.

— Au fost aici, au fost aici două ore. Dumnezeule, cât suni de obosită de toate astea! Lasă-mă în pace!

— Ascultă, doamnă Talley...

S-a întors pe sofa şi conturul vag al feţei a apărut din nou, Aproape că-i puteam vedea ochii.

— Nu mă mai bate la cap, a spus ea. Nu vreau să te cunosc. N-am ce să-ţi spun. Chiar dacă aş avea, tot nu ţi-aş spune. Locuiesc aici, dom'le, dacă asta se poate numi o locuinţă. In orice caz, e tot ce mi-a rămas. Vreau să am puţină linişte şi să mă odihnesc. Aşa că întinde-o şi lasă-mă în pace!

— Îngăduiţi-mi să intru. Putem discuta situaţia. Sunt convins că pot să vă dovedesc...

S-a întors brusc pe sofa şi şi-a pus picioarele pe podea. Vocea i-a devenit mânioasă.

— Dacă nu te cari, am să încep să urlu. Chiar acum! Acum!

— Am înţeles, am spus grăbit. Am să încerc să vă las cartea mea de vizită între uşi. Ca să nu uitaţi cine sunt. S-ar putea să vă răzgândiţi.

Am scos cartea de vizită şi am vârât-o în crăpătura dintre uşi.

— Atunci vă doresc noapte bună, doamnă Talley.

Nu mi-a răspuns. Ochii ei m-au privit din cameră, vag strălucitori în întuneric. Am coborât de pe verandă şi am apucat-o pe aleea strâmtă spre stradă.

Vizavi, motorul torcea lin în maşina cu luminile de poziţie aprinse. Motoarele torceau lin în mii de maşini, pe mii de străzi, pretutindeni.

M-am suit în Chryslerul meu şi am pornit motorul.

107

Westmore era o stradă care mergea de la nord la sud în partea proastă a oraşului. M-am îndreptat spre nord. La primul colţ am trecut hurducăind peste nişte şine de cale ferată abandonate şi am ajuns pe o stradă cu terenuri pline de fier vechi. În dosul gardurilor de lemn, scheletele dezmembrate ale unor maşini vechi zăceau în poziţii groteşti, ca pe un câmp de luptă modern. În lumina lunii, maldărele de părţi de maşini ruginite păreau enorme. Maldărele se înălţau în aer, cu poteci printre ele.

În oglinda retrovizoare au apărut faruri. Au crescut. Am apăsat pe accelerator, am scos cheile din buzunar şi am deschis torpedoul maşinii. Am scos dinăuntru un revolver calibrul 38 şi l-am pus lângă picior.

După terenul cu fier vechi se afla o fabrică de cărămizi. Coşul mort al cuptorului înalt domina maidanul. Grămezi de cărămizi întunecate, o clădire joasă de lemn cu o firmă pe ea, totul pustiu, nicio mişcare, nicio lumină.

Maşina din urma mea s-a apropiat. Urletul înăbuşit al unei sirene a sfâşiat tăcerea nopţii. Sunetul s-a răspândit până la periferia unui teren de golf aflat în paragină şi s-a întins la răsărit şi la apus peste fabrica de cărămizi. Am accelerat din nou, dar era inutil. Maşina din urmă a înaintat foarte repede şi farul uriaş şi colorat de pe acoperiş a luminat brusc şi orbitor drumul.

Maşina m-a ajuns şi a încercat să-mi taie drumul. Am frânat brusc Chryslerul, am trecut în dosul maşinii poliţiei şi am descris un semicerc la câţiva centimetri de cealaltă maşină. Am accelerat în direcţia opusă. În dosul

meu am auzit huruitul brutal al schimbărilor de viteză, scrâşnetul unui motor înfuriat, în timp ce farul roşu se rotea şi mătura cu lumina lui curtea vastă a fabricii de cărămizi.

Era inutil. Erau din nou în urma mea şi se apropiau rapid. Nu mi-a venit nicio idee cum să scap de acolo. Doream să ajung într-un loc unde erau case şi oameni care să iasă şi să privească şi poate să-şi amintească mai târziu. N-am reuşit. Maşina poliţiei m-a ajuns din urmă şi o voce aspră a răcnit:

— Trage la marginea drumului dacă nu vrei să fii împuşcat!

Am tras la marginea drumului şi am acţionat frâna de mână. Am vârât la loc revolverul în torpedoul maşinii şi l-am închis. Maşina poliţiei s-a oprit brusc înaintea aripii din stânga a maşinii mele. Un tip gras s-a dat jos răcnind:

— Ce, nu mai recunoşti sirena poliţiei? Dă-te jos din maşină! M-am dat jos şi am rămas în picioare în lumina lunii. Grasul avea o armă în mână.

— Arată-mi permisul de conducere!, a zbierat el cu o voce ascuţită ca lama unui cuţit.

Am scos permisul de conducere şi i l-am înmânat. Celălalt poliţai din maşină s-a strecurat afară din spatele volanului, s-a apropiat de mine şi mi-a luat permisul. L-a luminat cu lanterna şi a citit:

— Îl cheamă Marlowe, a zis el. Culmea, tipul e detectiv particular. Ce părere ai, Cooney?

— Ah, da?, a spus Cooney. Atunci nu cred că am să am nevoie de asta, Şi-a vârât arma în toc şi l-a încuiat. Cred că mă pot ocupa uşor de el. Cred că sunt în stare.

— Mergea cu optzeci şi cinci pe oră. A băut, nici vorbă. Celălalt poliţai s-a aplecat înainte cu un rânjet politicos.

— Aş dori să-ţi miros răsuflarea, privatule.

L-am lăsat să-mi miroasă răsuflarea.

— Păi, a zis el înţelept, nu-i chiar beat criţă. Trebuie s-o recunosc. E o noapte răcoroasă pentru vară. Oferă-i băiatului o băutură, Dobbs.

— Bună idee, a zis Dobbs. S-a îndreptat spre maşina lor şi s-a întors cu o sticlă de un sfert de litru de whisky. A ridicat-o în aer. Era plină pe trei sferturi. Nimeni nu bea serios pe aici. Mi-a întins sticla. Cu omagiile noastre, amice.

— Să zicem că n-am chef să beau, am spus.

— Să nu zici asta!, a răcnit Cooney. Am putea crede că ai chef să fii tăbăcit bine.

Am luat sticla, i-am deşurubat dopul şi am mirosit-o. Lichidul dinăuntru mirosea a whisky. Doar whisky.

— Nu vă puteţi folosi mereu de manevra asta, am zis.

— E opt şi douăzeci şi şapte de minute. Notează asta, Dobbs.

Dobbs s-a dus la maşina lor şi a scris ceva în foaia de raport. Am ridicat sticla şi i-am spus lui Cooney:

— Insişti să beau asta?

— Nu. Poate c-ai vrea să-ţi dansez din buric.

Am ridicat sticla, mi-am blocat gâtlejul şi am umplu gura DU whisky. Cooney s-a repezit şi mi-a dat un pumn în stomac. Am scuipat whisky-ul şi m-am aplecat cu respiraţia tăiată. Am dat drumul la sticlă.

M-am aplecat s-o iau şi am văzut genunchiul mare al lui Cooney ridicându-se în faţa mea. M-am ferit, m-am îndreptat din spate şi l-am pocnit în nas cu toată puterea de care dispuneam. Mâna stângă i-a acoperit faţa, a scos un urlet şi mâna dreaptă s-a repezit la tocul pistolului. Dobbs s-a repezit la mine din cealaltă parte şi a făcut o mişcare scurtă cu braţul. Bâta lui m-a lovit din spate peste genunchiul stâng, piciorul mi-a paralizat şi m-am prăbuşit la pământ scrâşnind din dinţi şi scuipând whisky.

Cooney şi-a luat mâna de pe faţa însângerată.

— Dumnezeule!, a strigat el cu o voce groasă şi oribilă. Sânge! Îmi curge sânge! A răcnit dement şi s-a pregătit să-mi tragă una cu piciorul.

M-am rostogolit destul ca să nu mă lovească decât în umăr. M-a durut destul de rău şi acolo. Dobbs s-a vârât între noi şi a spus:

— Ajunge, Charlie, hai să nu exagerăm.,.

Cooney a făcut trei paşi înapoi, s-a bălăbănit, s-a aşezat pe scara maşinii şi şi-a luat capul în mâini. A bâjbâit după o batistă şi s-a şters atent pe faţă.

— Doar un minut, a spus el prin batistă. Doar un minut, amice. Doar un minut şi atât...

— Calmează-te, a spus Dobbs. Ajunge, Nu încurca lucrurile. A balansat bâta încet pe lângă picior. Cooney s-a sculat de pe scara maşinii şi a înaintat împleticindu-se. Dobbs a întins mâna şi l-a împins înapoi cu un gest blând.

Cooney a încercat să-i îndepărteze mâna.

— Vreau sânge, a mârâit el. Vreau neapărat să văd mult sânge!

— Nici vorbă! a răspuns Dobbs tăios. Calmează-te. Am obţinut ce doream.

Cooney s-a întors şi s-a îndreptat spre cealaltă parte a maşinii lor. S-a sprijinit de maşină bombănind prin batistă Dobbs mi-a spus:

— În picioare, amice. M-am ridicat şi mi-am frecat dosul genunchiului. Nervul din picior zvâcnea ca o maimuţă nebună.

— Intră în maşină, a zis Dobbs, în maşina noastră. M-am dus şi m-am suit în maşina poliţiei.

— Condu cealaltă maşină, Charlie, a zis Dobbs.

— Am s-o fac ferfeniţă! a răcnit Cooney. Dobbs a ridicat sticla de whisky de pe jos, a aruncat-o peste gard şi s-a strecurat alături de mine în maşină. A apăsat pe accelerator.

— 0 să te coste. N-ar fi trebuit să-ll loveşti.

— De ce nu?

— E cumsecade, a zis Dobbs. Doar puţin cam violent.

— Dar n-are haz, am spus, n-are deloc haz.

— Păstrează asta pentru tine. Maşina poliţiei a început să se mişte. Ai să-i răneşti amorul propriu.

Cooney s-a trântit în Chryslerul meu, a pornit motorul şi a demarat de parcă ar fi dorit să distrugă maşina. Dobbs mi-a ocolit uşor maşina şi a luat-o spre nord de-a lungul fabricii de cărămizi.

— Are să-ţi placă noua noastră închisoare, a zis el.

— Pe ce motiv sunt arestat?

A reflectat o clipă, conducând uşor maşina cu o mână şi uitându-se în oglinda retrovizoare ca să se asigure că Cooney ne urma.

— Exces de viteză. Opunere la arest. A.B.R., cum spuneam: „A Băut Rău."

— Ce se întâmplă cu lovitura în stomac, piciorul tras în umăr, faptul c-am fost silit să beau alcool sub ameninţarea cu bătaia şi lovit cu o bâtă în timp ce eram inofensiv? Nu poţi să foloseşti nimic din asta în raport?

— Nu-ţi bate capul, a zis el plictisit. Nu-ţi închipui că asta a fost ideea mea de-a mă distra?

— Am crezut c-au curăţat oraşul, am spus. Am crezut că s-au îngrijit ca oamenii cumsecade să se poată plimba noaptea fără să poarte o vestă antiglonţ.

— S-a mai curăţat, dar nu-l vor nici prea curat. Asta ar putea îndepărta afacerile necinstite.

— Nu pomeni de asta, am spus, rişti să-ţi pierzi cartea de membru în sindicatul poliţiei.

— Să-i ia dracu, a spus el şi a râs. În două săptămâni intru în armata.

Întreaga întâmplare se încheiase pentru el. Nu mai însemna nimic. A luat-o ca pe ceva firesc. Nici măcar nu-i părea rău.

26

Blocul cu celule era aproape nou. Zidurile de oţel, ca şi uşa vopsită în gri, de crucişător, erau pline de urme proaspete de tutun de mestecat care desfigura ici şi colo aspectul nou al stabilimentului. Becul de deasupra era vârât în tavan şi apărat de un panou de sticlă groasă gravată. De o parte a celulei se aflau două paturi suprapuse şi un tip sforăia în cel de deasupra, învelit într-o pătură cenuşiu închis, întrucât dormea la o oră atât de vreme şi nu puţea a whisky, ca şi alegerea patului de deasupra pentru a nu-mi fi în cale, m-a făcut să cred că aveam de-a face cu un client închis acolo de mult.

M-am aşezat pe patul de dedesubt. Mă cercetaseră de arme, dar nu-mi goliseră buzunarele. Am scos o ţigară şi mi-am frecat umflătura fierbinte din dosul genunchiului. Durerea a radiat până la gleznă. Whisky-ul pe care îl scuipasem pe haină mirosea a stătut. Am ridicat haina şi am suflat fum de tutun în ea. Fumul a plutit în jurul pătratului de sticlă luminată din tavan. O femeie a urlat undeva, foarte departe, într-o altă aripă a închisorii. Locul unde mă aflam era tăcut ca o biserică.

Femeia a continuat să urle, indiferent unde se găsea. Urletul ei avea un sunet ascuţit, subţire, ireal, ca urletul coioţilor la lumina lunii, deşi îi lipsea nota de bocet a coioţilor. După o vreme, urletul a încetat.

Între timp, am fumat două ţigări şi am pus mucurile în mica toaletă din colţ. Omul din patul de deasupra a continuay să sforăie. Nu-i puteam vedea decât părul uleios ce-i ieşea de sub pătură. Dormea pe burtă. Dormea dus. Dormea grozav.

M-am aşezat din nou pe pat. Era făcut din nişte lame de oţel acoperite cu o saltea subţire şi tare. Două cearşafuri de un cenuşiu-închis stăteau împăturite frumos pe el. Ce închisoare nostimă! Bay City era un oraş foarte nostim. Oamenii de acolo aveau această impresie. Dacă aş fi locuit şi eu acolo, aş fi crezut şi eu la fel. M-aş fi uitat la golful albastru splendid, la faleză, la clubul de iaht, la străzile liniştite, la casele vechi, melancolice, sub pomi, la casele noi cu peluze de un verde viu, cu garduri de plasă şi cu puieţi în faţa aleii de la garaj. Cunoşteam o fată care locuia pe strada 25. Era o stradă nostimă. Era o fată nostimă. Îi plăcea Bay City.

Nu s-ar fi gândit niciodată la mahalalele de negri şi de mexicani care se întindeau la sud de jalnicele regiuni ale traficului feroviar interurban. Şi nici la bombele de prin port la sud de faleză, la sălile de dans oribile, puţind a sudoare de pe marginea şoselei, la localurile unde se fuma marijuana, la feţele înguste şi şirete ce spionau de deasupra ziarelor în holurile mult prea liniştite ale hotelurilor, la hoţii de buzunare, la escrocii, puşlamalele, derbedeii care-i atacau pe beţivi, la peştii şi travestiţii de pe promenada pavată cu duşumea de lemn.

M-am apropiat de uşă. Vizavi nu se vedea nici o mişcare. Luminile de pe coridor ardeau slab, iar celulele erau învăluite în tăcere. Afacerile de la închisoare mergeau foarte prost.

M-am uitat la ceas. Nouă şi cincizeci şi patru de minute. Venise vremea să merg acasă, să-mi pun papucii şi să joc o partidă de şah. Venise vremea să beau ceva rece şi să fumez o pipă, calm şi pe îndelete. Venise vremea să stau cu picioarele în sus şi să nu mă gândesc la nimic Venise vremea să încep să casc peste revista pe care o citeam. Venise vremea să fiu o fiinţă omenească, un proprietar de casă, un om care nu avea ceva de făcut decât să se odihnească, să respire aerul nopţii şi să-şi liniştească creierii pentru a doua zi.

Un bărbat într-o uniformă gri-albastră de închisoare a înaintat pe coridorul dintre celule, citind numerele de pe uşi. S-a oprit în faţa celulei mele, a descuiat uşa şi m-a privit dur, cu expresia pe care sunt convinşi că trebuie s-o poarte veşnic, veşnic, veşnic. Sunt poliţai, frate, sunt dur, ai grijă ce faci, frate, sau te tăbăcesc de-ai să te târăşti pe mâini şi pe genunchi, frate, aşa că dă-i drumul şi spune-ne adevărul, Frate, hai, să nu uităm că suntem brutali, că suntem poliţai şi că facem ce vrem cu golanii ca tine.

— Afară! a spus el.

Am ieşit din celulă, iar el a încuiat-o la loc, mi-a făcut semn cu degetul mare să-l urmez şi am pornit spre o uşă lată de oţel pe care a descuiat-o, de care am trecut, pe care a încuiat-o la loc, în timp ce cheile scoteau un clinchet plăcut pe inelul de oţel. După o vreme, am intrat printr-o altă uşă de oţel, vopsită pe dinafară ca să pară de lemn şi de culoarea unui crucişător gri pe dinăuntru.

Degarmo stătea la birou discutând cu sergentul de gardă. Şi-a întors spre mine ochii lui de un albastru metalic şi a spus:

— Cum o duci?

— Bine.

— Cum îţi place închisoarea noastră?

— Îmi place mult.

— Căpitanul Webber vrea să-ţi vorbească.

— Mi-ar face plăcere.

— Ştii şi alte cuvinte în afară de „plăcere"?

— Nu acum şi nu aici.

— Şchiopătezi puţin, te-ai împiedicat de ceva?

— Mda. M-am împiedicat de o bâtă de poliţist. Bâta a sărit şi m-a lovit în dosul genunchiului stâng.

— Ce păcat, a zis Degarmo inexpresiv. I-aţi lucrurile de la biroul de primire.

— Le-am luat, căci nu le-am dat niciodată.

— Atunci e bine.

— Fireşte, am spus. E bine.

Sergentul de serviciu şi-a înălţat capul cu păr des şi încâlcit şi m-a privit lung.

— Ar trebui să vezi nasul lui Cooney. Dacă vrei să vezi ceva plăcut. Întins pe faţă ca marmelada pe pâine.

— Ce s-a întâmplat? a zis Webber distrat. A fost într-n încăierare?

— N-am de unde să ştiu, a răspuns sergentul de serviciu. Poate c-a fost aceeaşi bâtă care a sărit şi l-a pocnit şi pe el.

— Pentru un sergent de serviciu trăncăneşti prea mult, a zis Degarmo.

— Un sergent de serviciu trăncăneşte întotdeauna mult prea mult, a zis sergentul de serviciu. D-asta nu-i locotenent la secţia de crime.

— Vezi cum suntem aici?, a zis Degarmo. O familie mare şi fericită.

— Cu zâmbete mari pe faţă, a zis sergentul de serviciu, cu braţele larg deschise în semn de bun venit şi cu pumnii strânşi ca nişte bolovani.

Degarmo mi-a făcut semn şi am ieşit din încăpere.

27

Căpitanul Webber şi-a împins peste birou nasul ascuţit şi strâmb spre mine şi a spus:

— Ia loc.

Am luat loc în jilţul de lemn cu spătar rotund şi mi-am mutat piciorul stâng de la marginea lui ascuţită. Era un birou încăpător, ordonat, într-un colţ al clădirii. Degarmo stătea la capătul biroului cu picioarele încrucişate, frecându-şi călcâiul şi uitându-se pe fereastră.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna dumitale, a continuat Webber. Mergeai cu optzeci şi cinci pe oră într-o zonă rezidenţială şi ai încercat să te sustragi poliţiei care ţi-a semnalizat cu sirena şi cu farul să te opreşti. Ai folosit un limbaj insultător şi ai lovit un poliţist în faţă.

N-am spus nimic. Webber a luat un chibrit de pe birou, l-a rupt în două şi a aruncat bucăţelele peste umăr.

— Sau mint, ca de obicei? m-a întrebat el.

— N-am citit raportul poliţiei, am răspuns. Mergeam probabil cu cincizeci şi cinci de mile într-o zonă rezidenţială sau, oricum, în oraş. Maşina poliţiei era parcată în faţa cassi pe care o vizitasem. M-a urmărit când am plecat şi nu ştiam atunci că era o maşină a poliţiei. Nu aveau niciun motiv întemeiat să mă urmărească şi nu mi-a plăcut manevra lor. Am condus mai repede, şi n-am încercat decât să ajung într-o parte mai bine luminată a oraşului.

Degarmo şi-a mutat privirea ca să se uite la mine fix, posomorât şi inexpresiv. Webber a scrâşnit din dinţi nerăbdător.

— După ce ţi-ai dat seama că era o maşină a poliţiei, a spus el, ai făcut stânga împrejur în mijlocul străzii şi ai încercat din nou să scapi. E adevărat?

— E adevărat, am spus. Va trebui să vorbim foarte cinstit pentru a explica ce s-a petrecut.

— Nu mă tem de o discuţie scurtă şi onestă, a spus Webber. Am obiceiul să mă specializez în astfel de discuţii deschise.

— Poliţaii erau parcaţi în faţa casei unde locuieşte soţia lui George Talley. Erau acolo încă dinaintea sosirii mele. George Talley e un fost detectiv particular din oraş. Voiam să-l văd. Degarmo ştie de ce voiam să-l văd.

Degarmo a scos un chibrit din buzunar şi a început să-i sugă liniştit capul. A dat afirmativ din cap fără să-şi schimbe expresia. Webber nu l-a privit.

— Eşti un om prost, Degarmo, am spus. Tot ce faci e prostesc şi făcut prosteşte. Când te-ai legat de mine ieri în faţa casei lui Almore ai făcut pe nebunul când nu exista nici un motiv ca să faci pe nebunul. M-ai făcut să fiu curios când nu exista nimic care să mă facă să fiu curios. A trebuit să faci şi aluzii ca să-mi arăţi cum puteam să-mi satisfac curiozitatea dacă asta devenea un lucru important. Pentru a-ţi apăra prietenii, n-aveai decât să-ţi ţii gura până când acţionam. N-aş fi acţionat deloc şi ai fost scutit de aceste neplăceri.

— Ce dracu are asta de-a face cu faptul c-ai fost arestat la numărul 1200 pe Westmore Street? a zis Webber.

— Are de-a face cu cazul Almore, am spus. George Talley s-a ocupat de cazul Almore până când a fost arestat şi acuzat că era beat la volan.

— Eu nu m-am ocupat niciodată de cazul Almore! S-a răstit Webber. Şi nici nu ştiu cine l-a înjunghiat primul pe Iuliu Cezar. Vino la obiect, te rog.

— Vin la obiect. Degarmo cunoaşte cazul Almore şi nu-i place să discute despre el. Până şi băieţii din maşina poliţiei ştiu de el. Cooney şi Dobbs n-aveau niciun motiv să mă urmărească, în afară de cazul c-o vizitasem pe soţia unui om care se ocupase de cazul Almore. Nu mergeam nici măcar cu cincizeii şi cinci de mile pe oră când au început să mă urmărească. Am încercat să scap de ei pentru că mi-a trecut prin minte că aveau să mă bată fiindcă fusesem la Talley acasă. Degarmo m-a făcut să mă gândesc la asta.

Webber s-a uitat brusc la Degarmo. Ochii duri şi albastrui ai lui Degarmo erau aţintiţi la peretele din faţa lui.

— Şi nu l-am lovit pe Cooney peste nas, am spus, decât după ce m-a forţat să beau whisky şi apoi m-a pocnit în stomac în timp ce-l beam ca să se verse pe haină şi să miros a băutură. Asta nu-i prima oară când auzi de manevra lor, nu-i aşa?

Webber a rupt un alt chibrit. S-a lăsat pe spate şi s-a uitat la încheieturile mici şi încordate ale mâinilor. Apoi l-a privit din nou pe Degarmo şi a spus:

— Dac-ai să ajungi vreodată şeful poliţiei, poate mă ţii şi pe mine la curent cu ce faci.

— La naiba, detectivul ăsta nu s-a ales decât cu câteva zgârieturi. Am glumit puţin cu el. Dacă nu ştie să aprecieze o glumă...

— Tu le-ai spus lui Cooney şi Dobbs să meargă acolo? l-a întrebat Webber.

— Păi e adevărat, a zis Degarmo. Nu văd de ce trebuie să ne batem capul cu aceşti tipi curioşi care vin aici să răscolească gunoiul, să-şi justifice ocupaţia

şi să escrocheze doi oameni bătrâni de o groază de bani. Tipii de genul ăsta merită o lecţie bună.

— Asta-i deci părerea ta? l-a întrebat Webber.

— Asta-i părerea mea! a replicat Degarmo.

— Mă întreb de ce au nevoie oamenii ca tine, a zis Webber. În acest moment cred că au nevoie de puţin aer curat. Vrei să iei puţin aer curat, locotenente?

Degarmo a deschis gura încet.

— Vreţi să spuneţi să mă car?

Webber s-a aplecat înainte şi bărbia lui ascuţită şi mică a părut că taie aerul ca prova unui crucişător.

— Vrei să fii aşa de amabil?

Degarmo s-a sculat lent, având pete roşii în obraji. A lăsat o mână grea pe birou şi s-a uitat la Webber. A urmat un moment de tăcere încordată.

— În regulă, domnule căpitan, a spus el. Dar vă înşelaţi...

Webber nu i-a răspuns. Degarmo s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit. Webber a aşteptat ca uşa să se închidă înainte de a vorbi din nou.

— Spui că poţi să faci legătura între afacerea Almore de acum un an şi jumătate şi împuşcarea lui Lavery la el acasă, azi? Ori e doar un paravan de minciuni fiindcă ştii foarte bine că soţia lui Kingsley l-a împuşcat pe Lavery?

— Cazul a fost legat de Lavery dinainte de-a fi împuşcat, într-un fel cam ciudat, poate chiar superficial. Dar destul ca să te pună pe gânduri.

— Am studiat acest caz ceva mai serios decât îţi închipui, a spus Webber cu răceală. N-am avut niciodată nimic de-a face direct cu moartea soţiei lui Almore şi nici măcar nu eram şeful detectivilor pe vremea aceea. Dacă nu l-ai cunoscut pe Almore mai înainte de ieri dimineaţă, sunt convins că de atunci ai auzit multe despre el.

I-am povestit tot ce auzisem atât de la domnişoara Fromsett, cât şi de la soţii Grayson.

— Atunci crezi că Lavery s-ar fi putut să-l fi şantajat pe doctorul Almore? m-a întrebat el când am încheiat. Şi că treaba asta e legată de moartea lui?

— Nu-i decât o posibilitate. Nu mi-aş face meseria, dacă aş ignora-o. Legăturile care există-dacă există — între Lavery şi Almore, s-ar putea să fi fost adânci şi primejdioase, sau simple relaţii sau chiar şi mai puţin. Din câte ştiu sigur e cu putinţă să nu-şi fi adresat cuvinte niciodată. Dar dacă n-a existat nimic ciudat în cazul Almore, de ce să fii atât de brutal cu cineva care arată interes faţă de el? S-ar putea să fie doar o coincidenţă că George Talley a fost arestat pentru beţie la volan tocmai când începuse să se ocupe de caz. S-ar putea să fie doar o coincidenţă că Almore a chemat un poliţai pentru că m-am uitat îndelung la casa lui şi că Lavery a fost împuşcat mai înainte să am şansa de a discuta din nou cu el. Dar nu-i o coincidenţă că cei doi poliţişti

supravegheau casa lui Talley astă-seară, dispuşi şi capabili să-mi producă neplăceri dacă mă duceam acolo.

— Cred că ai dreptate, a zis Webber. N-am terminat anchetarea acelui incident. Vrei să faci o plângere?

— Viaţa e prea scurtă ca să scriu plângeri împotriva poliţiştilor.

S-a crispat puţin.

— Atunci să uităm ce s-a întâmplat şi să trecem totul pe seama unei lecţii, a spus el. Şi, din câte am înţeles, nici n-ai fost acuzat oficial, aşa că eşti liber să pleci când vrei. În locul tău, l-aş lăsa pe căpitanul Webber să se ocupe de cazul Lavery şi de orice legătură, fie ea cât de îndepărtată, pe care ar putea s-o aibă cu cazul Almore.

— Şi de orice legătură, fie ea cât de îndepărtată, pe care s-ar putea s-o aibă cu o femeie numită Muriel Chess găsită ieri înecată într-un lac lângă Puma Point?

— Crezi că există o astfel de legătură? m-a întrebat el ridicând sprâncenele.

— S-ar putea să n-o cunoşti sub numele de Muriel Chess. Presupunând c-ai cunoscut-o, s-ar fi putut s-o fi întâlnit sub numele de Mildred Haviland, fosta infirmieră a doctorului Almore. Cea care a dus-o la culcare pe doamna Almore în noaptea când a fost găsită moartă în garaj şi care, presupunând c-ar fi existat dovezi compromiţătoare, ar fi fost în măsură să le ştie şi să fie mituită sau forţată să plece din oraş curând după eveniment.

Webber a luat două chibrituri şi le-a rupt. Ochii lui mici şi tăioşi erau pironiţi asupra mea.

— În acel moment, am continuat eu, dai de o coincidenţii fundamentală, singura pe care sunt dispus s-o recunosc în această afacere. Mildred Haviland a întâlnit un om, Bill Chess, la un bar din Riverside şi, pentru motive cunoscute doar de ea, s-a căsătorit cu el şi s-au dus să trăiască împreună la Little Fawn Lake. Iar Little Fawn Lake e proprietatea unui om a cărui nevastă fusese intimă cu Lavery, cel care a descoperit cadavrul doamnei Almore. Asta-i după mine o coincidenţă adevărată. Nu poate fi nimic altceva, ci doar o coincidenţă de bază, fundamentală. Totul decurge din ea.

Webber s-a sculat de la birou, s-a apropiat de vasul cu apă rece şi a băut două pahare. A strâns în mână paharul de carton, l-a făcut ghemotoc şi l-a aruncat într-un coş maro de metal de sub rezervorul cu apă rece. S-a apropiat de fereastră şi a rămas în picioare, uitându-se la golf. Eram înaintea măsurilor de camuflaj pentru război şi în golful cu iahturi se vedeau o mulţime de lumini.

S-a înapoiat încet la birou şi şi-a reluat locul. A început să se scarpine în nas. Era pe cale să ia o hotărâre.

— Nu văd ce sens are să faci legătura, a spus el lent, între ceva care s-a petrecut acum şi o întâmplare de acum un an şt jumătate.

— În regulă atunci, am spus. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Trebuie să plec.

— Te doare rău piciorul? m-a întrebat el când m-am aplecat să-l frec.

— Destul de rău, dar are să-mi treacă.

— Activitatea poliţiei, a spus el aproape blând, ridică mari probleme. Seamănă mult cu politica. Are nevoie de oameni cu cele mai înalte principii, dar nu oferă nimic care să atragă astfel de oameni. Aşa că trebuie să lucrăm cu cei pe care îi găsim şi avem tot felul de necazuri.

— Ştiu asta, i-am răspuns. Am ştiut-o întotdeauna. Nu port ranchiună nimănui. Noapte bună, căpitane Webber.

— Stai o clipă, a spus el. Ia loc. Dacă vrei să vâri şi afacerea Almore în moartea lui Lavery, hai să punem cărţile pe masă şi să vedem ce avem.

— Era vremea ca cineva să facă asta, am spus şi m-am aşezat din nou.

28

Bănuiesc că unii oameni îşi închipuie că suntem nişte şnapani, a spus Webber calm. Presupun că îşi închipuie că dacă cineva îşi omoară soţia, mă caută la telefon şi-mi spune: „Salut, căpitane. Am un cadavru în camera de zi şi îmi stă în cale. Şi mai am şi cinci sute de dolari la îndemână.” Iar eu îi răspund: „Perfect. Stai pe loc până vin cu o pătură".

— Nu-i chiar aşa de rău, am răspuns.

— Ce voiai să discuţi cu Talley când te-ai dus aseară să-l vezi?

— Ştia ceva în legătură cu moartea lui Florence Almore. Părinţii ei l-au angajat ca să continue investigaţia, deşi el nu le-a spus niciodată ce anume ştia.

— Şi ai crezut c-are să-ţi spună ţie? m-a întrebat Webber sarcastic.

— În orice caz, merita să încerc.

— Este de asemenea posibil să te fi purtat brutal cu Degarmo fiindcă şi el s-a purtat brutal cu tine.

— S-ar putea să fie oarecum adevărat.

— Talley era un şantajist de mâna a doua, a spus Webber dispreţuitor. A încercat asta de mai multe ori. Orice mijloc de a scăpa de el era justificat. Aşa c-am să-ţi spun eu ce ştiu. Avea un pantof de seară pe care îl luase din piciorul lui Florence Almore.

— Un pantof de seară?

— Exact, a spus el zâmbind discret, un pantof de seară. Era un pantof de seară verde din catifea, cu mici pietre preţioase pe toc. Era comandat unui tip

din Hollywood, specializat în pantofi de scenă şi alte lucruri de genul asta. Întreabă-mă de ce era important pantoful.

— De ce era important pantoful, domnule căpitan?

— Florence avea două perechi, identice, comandate în acelaşi timp. Se pare că nu-i ceva neobişnuit. În cazul că un pantof se strica sau un beţiv te călca pe picior... S-a oprit şi a zâmbit vag. Se pare că o pereche n-a fost purtată niciodată.

— Cred c-am început să-mi dau seama despre ce e vorba, am spus.

Webber s-a lăsat pe spate şi a răpăit pe braţele fotoliului. A aşteptat.

— Aleea care duce de la intrarea laterală a casei la garaj e din beton nefinisat, am spus. Foarte nefinisat. Să presupunem că Florence n-a intrat în casă pe picioarele ei, ci a fost dusă pe sus. Şi să mai presupunem că cel care a dus-o pe sus i-a pus pantofii în picioare şi-a folosit unul care n-a fost purtat niciodată.

— Ei şi?

— Şi să mai presupunem că Talley a observat asta în timp ce Lavery telefona doctorului care era plecat să-şi facă vizitele. Aşa c-a luat pantoful nepurtat, considerându-l o dovadă că Florence Almore a fost asasinată.

Webber a dat afirmativ din cap.

— Ar fi constituit o dovadă dacă l-ar fi lăsat pe loc ca să-l găsească poliţia. După ce l-a luat constituia doar o dovadă că Talley era o canalie.

— Să fi făcut o analiză a monoxidului de carbon din sângele ei?

— Da, şi era monoxid de carbon. De asemenea, poliţiştii care au anchetat cazul s-au declarat mulţumiţi de aparenţe. N-a existat niciun semn de violenţă. S-au declarat mulţumiţi că doctorul Almore nu-şi omorâse soţia. Poate că s-au înşelat. Am sentimentul că ancheta a fost cam superficială.

— Cine a condus ancheta?

— Cred că ştii răspunsul la întrebare.

— Când a sosit poliţia, nimeni n-a băgat de seamă că lipsea un pantof?

— Când a sosit poliţia nu lipsea un pantof. Trebuie să-ţi aminteşti că doctorul Almore se întorsese acasă ca urmare a telefonului dat de Lavery mai înainte de sosirea poliţiei. Tot ce ştim despre pantoful lipsă e de la Talley. S-ar fi putut să fi luat pantoful nepurtat din casă. Uşa laterală nu era încuiată. Servitoarele dormeau. Obiecţia la această presupunere e că n-avea de unde să ştie că exista un pantof nepurtat pe care să-l ia. Îl cred totuşi capabil de aşa ceva. Era un ticălos şiret şi băgăcios. Dar mi-e greu să-l acuz că ştia totul.

Ne uitam unul la altul şi reflectam la cele spuse.

— Afară de cazul - a zis Webber încet - că acea infirmieră a lui Almore a fost complicea lui Talley în planul de a-l şantaja pe doctor. E posibil. Există lucruri care pledează în favoarea acestei istorii. Există însă şi multe împotriva

ei. Ce te face să afirmi că femeia care s-a înecat în lacul de pe munte ar fi această infirmieră?

— Două motive, fiecare neconvingător dacă e luat separat, dar extrem de convingătoare împreună. Un tip brutal, care arăta şi se comporta ca Degarmo, a mers acolo acum câteva săptămâni ca să arate o poză a lui Mildred Haviland care seamănă cu Muriel Chess. Avea părul diferit, ca şi sprâncenele, dar există o asemănare destul de mare. Nimeni nu i-a dat prea mult ajutor. Îşi spunea De Soto şi a afirmat că e un poliţist din Los Angeles. Nu există nici un poliţist la Los Angeles numit De Soto. Când Muriel Chess a auzit de asta, a părut speriată. C-avem de-a face cu Degarmo e uşor de stabilit. Al doilea motiv e un lănţişor de gleznă, făcut din aur şi cu o inimioară pe el, găsit ascuns într-o cutie cu zahăr pudră în cabana lui Bill Chess. A fost găsit după moartea lui Muriel Chess, după ce soţul ei a fost arestat. Pe spatele inimioarei era gravat:

Al, lui Mildred. 28 iunie 1938. Cu toată dragostea!

— S-ar putea să fie un alt Al şi o altă Muriel, a spus Webber.

— Nu eşti convins de asta, domnule căpitan.

S-a aplecat înainte şi a făcut o gaură în aer cu degetul mare.

— De fapt, ce-ţi propui să dovedeşti cu toate astea?

— Îmi propun să dovedesc că soţia lui Kingsley nu l-a împuşcat pe Lavery. Că moartea lui e legată de cazul Almore. Şi de Mildred Haviland. Şi, posibil, de doctorul Almore. Vreau să dovedesc că soţia lui Kingsley a dispărut din cauză că s-a întâmplat ceva care a speriat-o îngrozitor şi că s-ar putea să aibă sau nu informaţii culpabile, dar că n-a omorât pe nimeni. Dacă dovedesc asta, am promişi cinci sute de dolari. Cred că e legal să încerc.

— Fireşte că e, a spus Webber şi a dat din cap. Şi sunt omul care să te ajute, dacă găsesc un motiv ca s-o fac. N-am dat încă de doamna Kingsley, dar n-a trecut prea mult timp. Nu te pot ajuta însă să dai vina pe unul din băieţii mei.

— Te-am auzit spunându-i Al lui Degarmo. Eu încă mă gândeam la Almore, îl cheamă Albert. Webber s-a uitat la degetul mare.

— Almore n-a fost niciodată căsătorit cu ea, a spus el calm. Degarmo a fost. Pot să te încredinţez că i-a făcut zile fripte. Multe din lucrurile rele pe care le face se datorează căsătoriei cu ea.

N-am spus un cuvânt. După o clipă am vorbit.

— Încep să înţeleg lucruri de a căror existenţă n-am ştiut. Ce fel de femeie era?

— Deşteaptă, abilă şi depravată. Ştia cum să se poarte cu bărbaţii. Ştia cum să-şi facă toanele cu ei. Degarmo e în stare să te omoare dacă spui ceva urât despre ea. Femeia a divorţat, dar amorul nu s-a terminat pentru el.

— Degarmo ştie c-a murit?

Webber a rămas neclintit multă vreme înainte de a-mi răspunde.

— Degarmo n-a pomenit nimic de asta. Dar ce-avea să facă dacă era aceeaşi femeie?

— Dar n-a găsit-o el în lacul din munte, după câte ştiu. M-am sculat şi m-am aplecat peste biroul lui.

— Ascultă, domnule căpitan, nu glumeşti cu mine, nu-i aşa?

— Nu. Câtuşi de puţin. Aşa sunt unii bărbaţi şi unele femei reuşesc să-şi facă mendrele cu ei. Dacă îţi închipui că Degarmo s-a dus sus la lac ca s-o caute fiindcă voia să-i facă un rău, atunci să şti că baţi câmpii.

— Nu m-am gândit la asta. Ar fi fost cu putinţă cu condiţia ca Degarmo să fi cunoscut regiunea foarte bine. Criminalul cunoştea regiunea bine.

— Ţine toate aceste lucruri între noi, a zis el. Aş dori să rămână confidenţiale.

Am dat din cap, dar nu i-am promis. I-am spus noapte bună şi am plecat. M-a urmărit cu privirea când am ieşit din cameră. Părea jignit şi trist.

Chryslerul se afla în parcajul poliţiei, alături de clădire, cu cheia în contact şi cu aripile intacte. Cooney nu-şi ţinuse promisiunea.

Am plecat înapoi la Hollywood şi m-am dus la apartamentul meu din blocul Bristol. Era târziu, aproape de miezul nopţii. Holul verde ivoriu era tăcut, cu excepţia unui telefon care suna într-una din odăi. Suna insistent şi tot mai tare în timp ce mă apropiam de uşă. Am descuiat. Era telefonul meu.

Am traversat camera în beznă până la telefonul care se afla pe marginea biroului de stejar de lângă perete. Trebuie să fi sunat de cel puţin zece ori până să apuc să răspund.

Am ridicat receptorul şi am răspuns. La telefon era Derace Kingsley.

Vocea îi părea încordată, fragilă şi obosită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde dracu ai fost? s-a răstit el. Încerc de o oră să dau de dumneata.

— În regulă. Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a telefonat.

Am strâns telefonul în mână, am tras aer în piept şi l-am lăsat să iasă foarte încet.

— Continuaţi, am spus.

— Nu sunt departe de dumneata. Am să ajung acolo în cinci sau şase minute. Pregăteşte-te de plecare. Apoi a închis telefonul.

Am rămas pe loc, cu telefonul în aer, la jumătatea distanţei dintre ureche şi aparat. Apoi l-am pus la loc foarte încet şi m-am uitat la mâna care îl ţinuse. Era încă deschisă, dar ţeapănă, ca şi cum ar fi ţinut încă aparatul.

29

La miezul nopţii am auzit o bătaie discretă în uşă.

M-am dus şi am deschis. Kingsley părea mai mare decât un cal, îmbrăcat cu un palton sport bej. În jurul gâtului avea un fular verde cu galben, vârât neglijent sub gulerul ridicat. Purta o pălărie maro închis trasă peste frunte, de sub borul căreia ochii lui semănau cu cei ai unui animal bolnav.

Domnişoara Fromsett îl însoţea. Purta pantaloni, sandale şi un palton verde deschis. Era fără pălărie şi părul ei avea un luciu ciudat. În urechi îi atârnau cercei făcuţi dintr-o pereche de gardenii mici artificiale, una peste alta, câte două în fiecare ureche. „Guillerlin Regal. Şampania Parfumurilor" a pătruns în cameră odată cu ea.

Am închis uşa şi le-am făcut semn să ia loc. Am spus:

— O băutură are să ajute probabil.

Domnişoara Fromsett s-a aşezat într-un fotoliu. Şi-a încrucişat picioarele şi s-a uitat după ţigări. A găsit una şi a aprins-o cu o mişcare largă şi pretenţioasă, apoi a zâmbit trist unui colţ din tavan.

Kingsley a rămas nemişcat în mijlocul odăii, încercând să-şi mişte bărbia. M-am dus în bucătărioară şi am amestecat trei băuturi. M-am întors şi le-am oferit. Am luat-o pe a mea lângă masa de şah.

— Ce-ai mai făcut şi ce-ai păţit la picior? m-a întrebat Kingsley.

— M-a pocnit un poliţai. Un cadou al secţiei de poliţie din Bay City. E un tratament pe care ţi-l servesc regulat acolo. Cât despre unde am fost... Am fost la închisoare pentru condus în stare de ebrietate. Şi, după expresia de pe faţa dumneavoastră, cred c-am să mă întorc acolo în curând.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, m-a repezit el. N-am nici cea mai vagă idee. Nu-i momentul să glumim.

S-a aşezat pe scaun cu paharul în mână. Şi-a încordat degetele de la mâna dreaptă, apoi a vârât-o în palton. A scos-o ţinând în ea un plic, un plic lung.

— Va trebui să-i duci asta, a spus el. Cinci sute de dolari. Voia mai mult, dar n-am reuşit să strâng decât atât. Am încasat un cec de la un club de noapte. N-a fost prea uşor. Trebuie să plece din oraş.

— Din ce oraş?

— De undeva din Bay City. Nu ştiu precis. Are să te întâlnească la un restaurant numit „Salonul Păunului", pe bulevardul Arguello la întretăierea cu strada 8, sau prin apropiere.

M-am uitat la domnişoara Fromsett. Privea colţul tavanului, de parcă n-ar fi venit decât de formă.

Kingsley mi-a aruncat plicul care a căzut pe masa de şah. M-am uitat înăuntru. Era, evident, plin de bani. Partea asta a poveştii era uşor de crezut. Am lăsat plicul pe masa lucioasă, intarsiată în pătrate cafenii şi bronz deschis.

— De ce nu-şi încasează cecul personal? am spus. Orice hotel l-ar onora. Multe i-ar avansa chiar banii. Contul ei de la bancă e blocat sau ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa! a spus Kingsley furios. Are neplăceri, nu ştiu ce fel de neplăceri. Afară de cazul c-a fost emis un ordin de arestare. E adevărat?

I-am răspuns că nu ştiam. Nu avusesem prea mult timp la îndemână ca să ascult transmisiunile prin radio ale poliţiei.

— N-are să rişte să încaseze un cec, a spus Kingsley. Mai înainte nu era o problemă. Dar acum e o problemă. Şi-a ridicat încet privirea spre mine şi m-a fixat cu o expresie complet goală.

— În regulă, nu merită să încercăm să înţelegem ce se întâmplă atunci când nu-i nimic de înţeles. Aşadar, e la Bay City. Aţi vorbit cu ea?

— Nu. Domnişoara Fromsett a vorbit cu ea. Crystal a telefonat la birou. Era după orele de birou şi poliţaiul ăla de la plajă, căpitanul Webber, se afla la mine. Domnişoara Fromsett n-a voit ca soţia mea să vorbească cu mine în acel moment. I-a cerut să telefoneze din nou. N-a lăsat însă un număr de telefon unde să poată fi sunată.

M-am uitat la domnişoara Fromsett, care îşi coborâse privirea din tavan şi o fixase pe vârful capului meu. Ochii ei nu spuneau nimic. Erau ca nişte perdele trase. Kingsley a continuat:

— N-am vrut să vorbesc cu ea. Iar ea n-a vrut să vorbească cu mine. Cred că nu mai există nicio îndoială că ea l-a împuşcat pe Lavery.

Webber părea foarte sigur de asta.

— Nu înseamnă nimic, am spus, căci el una spune şi alta gândeşte. Nu-mi place ideea că soţia dumneavoastră are poliţia pe urme. A trecut multă vreme de când lumea asculta convorbirile poliţiei la radio ca să se distreze. Aşadar, a telefonat din nou. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Era aproape ora şase şi jumătate, a continuat Kingsley. A trebuit să rămânem la birou şi să aşteptăm telefonul ei. Spune-i ce s-a întâmplat.

A întors capul spre secretară.

— Am răspuns la telefon în biroul domnului Kingsley, a spus domnişoara Fromsett. El se afla alături, dar n-a vorbit. Soţia lui mi-a spus să trimit banii la restaurantul cu păunul şi m-a întrebat cine avea să-i aducă.

— Părea speriată?

— Câtuşi de puţin. Complet calmă. Aş putea spune de un calm glacial. Şi-a făcut toate socotelile. Şi-a dat seama că persoana care i-ar aduce banii ar putea fi cineva care n-o cunoaşte. Părea să-şi dea seama că Derry, vreau să spun domnul Kingsley, n-avea să-i aducă el.

— N-ai decât să-i spui Derry, am zis. Am să-mi dau seama la cine te referi.

— Avea să fie la „Salonul Păunului" cincisprezece minute după ora exactă, oră de oră. Mi-am imaginat că dumneata ai să fii acela care are să-i ducă banii. Va trebui să porţi fularul lui Derry. L-am descris. Derry ţine unele haine la birou şi am dat de el acolo. E foarte uşor de recunoscut.

Lucru foarte adevărat. Fularul era de un verde ca fasolea peste un galben de gălbenuş de ou. La fel de uşor de recunoscut ca atunci când aş fi intrat în restaurant cu o roabă colorată în roşu, alb şi albastru.

— Pentru un descreierat, se comportă destul de bine.

— N-avem timp de pierdut, a spus Kingsley iritat.

— Aţi mai spus asta, am răspuns. Ce îndrăzneală din partea dumneavoastră să vă închipuiţi c-am să accept să merg acolo cu nişte bani ca s-o ajut să fugă, atunci când ştiţi c-o caută poliţia.

Şi-a încleştat mâna pe genunchi şi şi-a contractat faţa într-un rânjet strâmb.

— Recunosc că e cam riscant. Ce ai de gând?

— Ne face pe toţi trei complici după săvârşirea crimei. Poate că nu va fi prea greu pentru soţul ei şi secretara lui particulară să iasă basma curată, dar ce-am să plătesc eu n-are să semene cu visurile de vacanţă ale nimănui.

— Am să te recompensez, a spus el. Şi nu suntem complici dacă ea n-a săvârşit nicio crimă.

— Sunt gata să presupun asta. Altfel, nici n-aş discuta cu dumneavoastră. Iar pe deasupra, dacă ajung la concluzia ca ea a săvârşit crima, am s-o dau pe mâna poliţiei.

— N-are să discute cu dumneata, a spus el.

Am luat plicul şi l-am vârât în buzunar.

— Are să discute dacă vrea banii. M-am uitat la ceasul de mână. Dacă plec imediat, aş putea ajunge acolo înainte de ora unu şi un sfert. După atâtea ore, toţi cei de la restaurant trebuie s-o cunoască cu ochii închişi.

— Şi-a vopsit părul şaten-închis, a spus domnişoara Fromsett. Asta ar trebui să te ajute s-o identifici.

— Nu mă ajută să-mi închipui decât că e o clientă nevinovată.

Mi-am terminat băutura şi m-am ridicat. Kingsley a dat pe gât paharul, s-a ridicat, şi-a scos fularul de la gât şi mi l-a întins.

— Ce ai făcut ca să se ia poliţia după tine acolo? m-a întrebat el.

— Am folosit nişte informaţii furnizate foarte amabil de domnişoara Fromsett. Iar asta a dus la căutarea unui tip numit Talley, care s-a ocupat de afacerea Almore. Asta a dus la neplăceri. Poliţia pândea casa. Talley era un detectiv angajat de soţii Grayson, am adăugat, uitându-mă la femeia înaltă şi brunetă. Poate că dumneata o să reuşeşti să-i explici despre ce e vorba. Nu mai contează, în orice caz. N-am timp de dat amănunte acum. Vreţi să mă aşteptaţi aici?

— Mergem la mine acasă şi aşteptăm acolo un telefon de la dumneata, a spus Kingsley clătinând din cap.

Domnişoara Fromsett s-a ridicat şi a căscat.

— Nu, sunt prea obosită, Derry, mă duc la culcare.

— Ai să vii cu mine! s-a răstit el. Trebuie să mă ajuţi, ca să nu înnebunesc.

— Unde locuieşti, domnişoară Fromsett? am întrebat-o.

— La Bryson Tower, pe Sunset Place. Apartamentul 716. De ce mă întrebi?

M-a privit curioasă.

— S-ar putea să intru în legătură cu dumneata, mai încolo.

Figura lui Kingsley arăta foarte enervată, deşi avea încă ochii unui animal bolnav. Mi-am trecut fularul în jurul gâtului şi m-am dus la bucătărie să sting lumina. Când m-am întors, amândoi se aflau lângă uşă. Kigsley îşi pusese un braţ în jurul umerilor ei. Părea foarte obosită şi cam plictisită.

— Aşadar, sper..., a început el, făcând un pas înainte şi întinzându-mi mâna. Eşti un tip cumsecade, Marlowe.

— Căraţi-vă! Căraţi-vă! Cât mai departe de aici!

Mi-au aruncat o privire ciudată şi au plecat.

Am aşteptat până am auzit liftul sosind şi oprindu-se, uşile deschizându-se şi închizându-se la loc, apoi zgomotul cablurilor care coborau. Am plecat şi eu, am luat-o în jos pe scări, am intrat în parcajul de la subsol şi mi-am trezit din somn Chryslerul.

30

Salonul Păunului era un local strâmt, alături de un magazin de cadouri în a cărui vitrină străluceau în lumina lămpilor mici animale de sticlă, plasate pe o tavă. „Păunul" avea o faţadă de cărămidă lucioasă şi o lumină pală înconjura păunul de pe un vitraliu montat în zid.

Am ocolit un paravan chinezesc, m-am uitat de-a lungul barului şi m-am aşezat la marginea unui mic separeu. Lumina era chihlimbarie, pielea scaunelor era de un roşu chinezesc, iar mesele din separeu erau din plastic lustruit. Intr-un separeu, patru soldaţi cu ochi melancolici, sticloşi şi evident plictisiţi, beau bere. In faţa lor, un grup de două fete şi doi tipi îmbrăcaţi strident făceau mare tapaj. N-am văzut pe nimeni care să corespundă ideii pe care mi-o făcusem despre Crystal Kingsley.

Un chelner scofâlcit, cu ochi răi şi faţa ca un os supt, a pus în faţa mea pe masă un şerveţel cu un păun pe el şi mi-a servit un cocktail de rom Bacardi. L-

am sorbit şi m-am uitat la cadranul chihlimbariu al ceasului de la bar. Tocmai trecuse de unu şi jumătate.

Unul din tipii cu cele două fete s-a ridicat brusc, s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit. Celălalt tip a spus:

— De ce l-ai insultat?

O voce ascuţită de fată a răspuns:

— L-am insultat? îmi place asta! Mi-a făcut avansuri. Vocea tipului a continuat plină de reproş:

— Dar nu trebuia să-l insulţi, nu-i aşa?

Unul dintre soldaţi a râs brusc şi tare, apoi şi-a şters râsul de pe faţă cu o mână bronzată şi a mai băut din bere. Mi-am frecat dosul genunchiului. Era fierbinte şi se umflase, dar senzaţia de paralizie dispăruse.

Un băiat mexican, mic de statură, cu faţa albă şi ochii negri enormi, a intrat cu ziarele de dimineaţă şi s-a strecurat pe lângă separeuri, încercând să vândă câteva mai înainte ca barmanul să-l dea pe uşă afară. Am luat un ziar şi m-am uitat să văd dacă erau cumva crime interesante. Nu erau.

L-am împăturit şi mi-am ridicat privirea în timp ce o fată subţirică, cu păr şaten, îmbrăcată în pantaloni negri ca noaptea, o bluză galbenă şi palton gri a apărut de undeva şi a trecut pe lângă separeu fără să mă privească. Am încercat să mă decid dacă faţa ei îmi era familiară sau îmi evoca doar un tip standard de frumuseţe mlădioasă şi cam dură pe care o văzusem de zeci de mii de ori. A ieşit pe uşa de la stradă dând ocol paravanului. Peste două minute, băieţelul mexican s-a întors, a aruncat o privire rapidă barmanului şi s-a fofilat până a ajuns înaintea mea.

— Dom'le, a zis el şi ochii i-au strălucit de intenţii poznaşe. Mi-a făcut un semn cu mâna să-l urmez şi s-a strecurat din nou afară.

Mi-am terminat băutura şi l-am urmat. Fata în palton gri, bluză galbenă şi pantaloni negri stătea în faţa magazinului de cadouri şi se uita în vitrină. M-am dus şi m-am instalat lângă ea.

M-a privit din nou. Avea o faţă albă şi obosită. Părul îi părea mai mult întunecat decât şaten închis. Şi-a mutat privirea şi s-a adresat vitrinei:

— Dă-mi banii, te rog. Respiraţia ei a format o mică pată de ceaţă pe vitrină.

— Trebuie să ştiu cine eşti.

— Ştii cine sunt, a spus ea încet. Câţi bani ai adus?

— Cinci sute.

— Nu-i de ajuns. Nici pe departe, Dă-mi-i repede. Aştept de-o veşnicie să vină cineva cu ei.

— Unde putem discuta?

— N-am nimic de discutat. Dă-mi banii şi ia-o în direcţia opusă.

— Nu-i aşa de simplu. Mi-am asumat un risc făcând asta. Vreau cel puţin să am satisfacţia de a şti ce se întâmplă în ce mă priveşte.

— La dracul, a replicat ea acerb. De ce n-a venit chiar el? N-am chef să discut! Vreau să plec cât mai repede!

— N-a vrut să vină. A înţeles că nici măcar n-ai vrut să vorbeşti cu el la telefon.

— E adevărat, a spus ea şi şi-a lăsat capul pe spate.

— Dar va trebui să discuţi cu mine. Nu sunt aşa de înţelegător ca el. Fie discuţi cu mine, fie discuţi cu poliţia. N-ai cum să scapi de asta. Sunt detectiv particular şi trebuie să-mi asigur o oarecare apărare.

— Aha, ce nostim din partea lui! A angajat un detectiv particular şi aşa mai departe. Vocea ei avea o uşoară notă de dispreţ.

— A făcut şi el ce-a putut. Nu i-a fost prea uşor să ştie ce să facă.

— Despre ce vrei să discuţi?

— Despre dumneata. Ce-ai făcut, unde ai fost şi ce plănu-ieşti. Cam astfel de lucruri. Mărunte, dar importante.

A respirat din nou înspre geamul magazinului şi a aşteptat ca aburii răsuflării să dispară.

— Cred că ar fi mult mai bine, a spus ea cu aceeaşi voce rece şi goală, dacă mi-ai da banii şi ai lăsa lucrurile să se desfăşoare de la sine.

— Nu.

Mi-a aruncat o altă privire piezişă şi atentă. A dat nerăbdătoare din umeri prin paltonul ei gri.

— Foarte bine, dacă aşa vrei. Locuiesc în blocul Granada, la două străzi spre nord, pe strada 8, apartamentul 618. Dă-mi cinci minute. Prefer să plec singură.

— Am maşină.

— Prefer să plec singură. S-a întors brusc şi s-a îndepărtat.

A mers până la colţul străzii, a traversat bulevardul şi a dispărut pe stradă sub un şir de pomi. M-am dus şi m-am urcat în Chryslerul meu şi i-am dat un avans de zece minute mai înainte de-a porni maşina.

Granada era o clădire urâtă pe un colţ. Uşa de sticlă de la intrare era la nivelul străzii. Am dat colţul şi am văzut un glob albicios cu semnul „Garaj" pictat pe el. Intrarea la garaj era pe o pantă ce ducea la subsolul tăcut şi mirosind a cauciucul maşinilor parcate în rând. Un tânăr negru, înalt şi slab, a ieşit dintr-o gheretă de sticlă şi s-a uitat la Chrysler.

— Cât mă costă să-mi las aici maşina o vreme? Mă duc la etaj.

A râs dubios şi a spus:

— E cam târziu, patroane, maşina trebuie spălată. Un dolar.

— Cum îndrăzneşti...

— Un dolar, a spus el impasibil.

Am ieşit din maşină. Mi-a dat un tichet. I-am dat un dolar. Fără să-l mai întreb, mi-a spus că liftul se află în spate, lângă toaleta bărbaţilor.

Am urcat la etajul şase, m-am uitat la numerele de pe uşi, am ascultat liniştea şi am respirat aerul plajei care venea de la capătul coridorului. Blocul părea destul de decent. In fiecare apartament locuiau câte două doamne încântate că se aflau acolo. Aşa se explica dolarul dat tânărului negru înalt şi slab. Un excelent judecător de caracter, băiatul ăla!

Am ajuns la uşa apartamentului 618, am rămas o clipă pe loc şi am lovit uşor cu piciorul în uşă.

31

Purta încă paltonul gri. S-a îndepărtat de uşă şi am pe lângă ea intrând într-o cameră cu două paturi ce se închideau în perete şi cu un minimum de mobilier neinteresant. Pe o măsuţă, lângă fereastră, o lampă mică arunca o lumină galbenă, ştearsă. Fereastra era deschisă.

— Ia loc şi vorbeşte, mi-a spus fata.

A închis uşa şi s-a aşezat într-un balansoar destul de jalnic, în partea opusă a încăperii. M-am aşezat pe o sofa cu perne tari. La capătul sofalei se afla o draperie de un verde decolorat ce atârna peste o arcadă. Ducea la debara şi la baie. La capătul ei se vedea o uşă închisă. Ducea la bucătărie.

Fata şi-a încrucişat gleznele, şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului şi m-a privit pe sub genele ei lungi. Sprâncenele îi erau subţiri, arcuite şi şatene ca şi părul. Avea o faţă calmă, plină de taine. Nu avea chipul unei femei care acţionează inutil.

— De la Kingsley mi-am făcut o cu totul altă idee despre dumneata, am spus.

Buzele i s-au încordat puţin. N-a răspuns.

— Ca şi de la Lavery. Asta demonstrează că vorbim limbi diferite cu persoane diferite.

— N-am timp de astfel de baliverne, a spus ea. Ce vrei să ştii?

— Kingsley m-a angajat ca să te găsesc. M-am ocupat de asta. Bănuiesc că eşti la curent.

— Da. Dama din biroul lui mi-a spus la telefon. Mi-a mai spus că va veni un tip numit Marlowe. Mi-a vorbit de un fular.

Mi-am scos fularul de la gât, l-am împăturit şi l-am vârât în buzunar. I-am spus:

— Aşadar, sunt puţin la curent cu activitatea dumitale. Dar nu prea mult. Ştiu că ţi-ai lăsat maşina la hotelul Prescott la San Bernardino, unde l-ai întâlnit pe Lavery. Ştiu c-ai trimis o telegramă din El Paso. Ce-ai făcut după aceea?

— Nu vreau de la dumneata decât banii pe care mi i-a trimis. Nu văd de ce te-ar putea interesa viaţa mea.

— Ne pierdem vremea, am spus. Problema e dacă vrei sau nu banii.

— Am fost la El Paso, a spus ea cu o voce obosită. M-am gândit pe atunci să mă căsătoresc cu el. Aşa c-am trimis telegrama. Ai văzut-o?

— Da.

— După aceea m-am răzgândit. I-am cerut să plece acasă şi să mă lase în pace. Mi-a făcut o scena.

— A plecat acasă şi te-a lăsat în pace?

— Da. De ce nu?

— Ce-ai făcut după aceea?

— M-am dus la Santa Barbara şi am stat acolo câteva zile. De fapt, mai mult de-o săptămână. Apoi la Pasadena. Apoi la Hollywood. Apoi am venit aici. Asta-i tot.

— Ai fost singură tot timpul?

A ezitat puţin şi a spus:

— Da.

— N-ai fost cu Lavery nici un moment?

— Nu, după ce-am plecat de acasă.

— Care a fost planul?

— Care plan?

Vocea i-a devenit uşor arogantă.

— Planul de-a merge în toate aceste locuri fără să sufli un cuvânt. N-ai ştiut că va fi foarte neliniştit?

— Oh, te referi la soţul meu, a spus ea rece. Am fost foarte neliniştită în ce-l priveşte. Avea să creadă că sunt în Mexic, nu-i aşa? Cât priveşte planul general, trebuia să mă decid ce să fac. Viaţa mea devenise un balamuc fără ieşire. Trebuia să fiu undeva singură şi să încerc să lămuresc lucrurile.

— Înainte de asta, am spus, ai petrecut o lună la Little Fawn Lake, încercând, de asemenea, să lămureşti lucrurile de una singură. Nu-i aşa?

S-a uitat în jos la pantofi, apoi la mine şi a dat din cap în semn de încuviinţare. Părul şaten cârlionţat i-a căzut peste obraji. A ridicat mâna stângă, a dat părul pe spate şi şi-a frecat tâmpla cu un deget,

— Se pare că am nevoie de locuri noi, a spus ea. Nu neapărat locuri interesante. Doar locuri necunoscute. Fără legătură cu mine. Locuri unde pot fi complet singură. Un hotel, de exemplu.

— Şi cum merge cu acest plan?

— Nu prea bine. Dar n-am să mă întorc la Derace Kingsley. Vrea să mă întorc?

— Nu ştiu. De ce te-ai întors în orăşelul unde locuia Lavery?

Şi-a muşcat încheietura mâinii şi m-a privit lung.

— Voiam să-l văd din nou. Sunt nehotărâtă în privinţa lui. Nu-l iubesc şi totuşi poate că într-un fel îl iubesc. Nu cred c-aş dori să mă căsătoresc cu el. Are sens ce spun?

— Partea asta are sens. Dar lipsitul de acasă şi locuitul prin hoteluri dubioase nu. Ţi-ai trăit viaţa ani de zile cum ai vrut, nu-i aşa?

— Trebuia să fiu singură, să lămuresc unele lucruri, a spus ea puţin disperată şi şi-a muşcat din nou încheietura mâinii. Fii bun, dă-mi banii şi pleacă de aici.

— Fireşte. Imediat. Dar eşti sigură că n-ai avut şi un alt motiv să mergi la Little Fawn în acea perioadă? Un motiv legat de Muriel Chess, de pildă.

A părut surprinsă. Dar oricine poate părea surprins.

— Dumnezeule, ce motiv să am? Idioata aia cu mutra ei inexpresivă nu însemna nimic pentru mine.

— M-am gândit că s-ar fi putut să te fi certat cu ea în legătură cu Bill Chess.

— Bill? Bill Chess?

A părut şi mai surprinsă. Chiar prea surprinsă.

— Bill pretinde că i-ai făcut avansuri.

Şi-a lăsat capul pe spate şi a râs fals şi ireal.

— Dumnezeule, beţivul ăla cu mutra lui oribilă?! A devenit din nou serioasă. Ce s-a întâmplat? Ce-i cu misterul asta?

— S-ar putea să fie un beţiv cu o mutră oribilă, am spus. Poliţia însă îl bănuieşte de crimă, că ar fi ucigaşul soţiei sale care a fost găsită înecată în lac. După o lună.

Şi-a umezit buzele, şi-a lăsat capul într-o parte cu privirea aţintită asupra mea. Era o scenă calmă şi scurtă. Răsuflarea umedă a Pacificului s-a strecurat în cameră şi în jurul nostru.

— Nu mă miră, a spus ea încet. La asta s-a ajuns în cele din urmă. Uneori se certau îngrozitor. Crezi că are de-a face cu plecarea mea?

— Există o posibilitate, am spus dând din cap.

— N-am avut absolut nimic de-a face cu ei, a spus ea cu seriozitate, clătinând din cap înainte şi înapoi. A fost exact cum ţi-am relatat. Nimic altceva.

— Muriel e moartă, am spus. Înecată în lac. Nu te deranjează prea mult, nu-i aşa?

— N-am cunoscut-o decât foarte puţin, a spus ea. Te asigur. Se ţinea de-o parte. La urma urmei...

— Nu cred că ştii, dar lucrase pe vremuri la cabinetul doctorului Almore...

A părut complet uimită.

— N-am călcat niciodată în cabinetul doctorului Almore, a spus ea lent. Mi-a făcut câteva vizite. La ce te referi?

— Muriel Chess era o femeie care se numea în realitate Mildred Haviland şi fusese infirmieră la cabinetul doctorului Almore.

— Ce coincidenţă ciudată, a spus ea curioasă. Ştiu că l-a întâlnit pe Bill într-un bar din Riverside. Nu ştiu însă cum, sau în ce împrejurări ori de unde venea. Cabinetul doctorului Almore, deci. Nu văd ce poate să însemne.

— Nu înseamnă nimic, am spus. O pură coincidenţă. Se întâmplă! Poate că înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata. Muriel a fost găsită înecată, dumneata ai plecat, iar Muriel era Mildred Haviland care fusese asociată cu doctorul Almore la un moment dat, ca şi Lavery, care locuieşte peste drum de doctor. Lavery părea s-o cunoască pe Muriel din altă parte?

A reflectat la întrebare, apoi şi-a muşcat uşor buza.

— A întâlnit-o acolo, a spus ea în cele din urmă. S-a purtat de parcă n-ar fi cunoscut-o dinainte.

— E normal, considerând ce fel de tip era.

— Nu cred că Chris avea de-a face cu doctorul Almore. O cunoştea pe soţia doctorului Almore. Nu cred că îl cunoştea câtuşi de puţin pe doctor. Aşa că n-avea cum s-o cunoască pe infirmiera de la cabinetul lui.

— Aşadar, nu există nimic în asta care m-ar putea ajuta, am spus. Dar înţelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata. Cred că poţi să-ţi dai seama acum.

Am scos plicul, m-am ridicat şi i l-am pus pe genunchi. L-a lăsat acolo. M-am aşezat la loc.

— Joci foarte bine rolul, i-am spus. Nevinovăţia în încurcătură, cu o notă de duritate şi amărăciune. Oamenii s-au înşelat mult asupra dumitale. Şi-au închipuit că eşti o cretină descreierată, fără minte şi fără control. Dar s-au înşelat teribil.

S-a uitat fix la mine ridicând din sprâncene. N-a vorbit. Apoi un zâmbet şiret i-a săltat coltul gurii. A întins mâna după plic, a bătut cu el pe genunchi şi l-a pus pe masă. În tot acest timp continua să mă fixeze.

— Ai jucat excelent şi rolul damei Fallbrook, i-am spus. Când mă gândesc la asta, cred c-a fost totuşi niţel exagerat. Dar la timpul respectiv mi s-a părut perfect. Pălăria mov trebuie să fi arătat superb pe un păr blond, dar părea oribilă pe unul şaten nepieptănat, cu acel machiaj urât care avea aerul c-a fost făcut pe întuneric de cineva cu o mână scrântită, o persoană cu apucături nervoase. Totul a fost jucat foarte bine. Iar atunci când mi-ai pus arma în mână... Ce fraier am putut să fiu!

A strâmbat din nas şi şi-a vârât mâinile în buzunarele adânci ale paltonului. A bătut cu tocul pantofului în podea.

— De ce te-ai mai întors? De ce ţi-ai asumat asemenea riscuri ziua în amiaza mare?

— Îţi închipui că l-am împuşcat pe Chris Lavery? a spus ea calmă.

— Nu-mi închipui. O ştiu.

— De ce m-am întors? Asta vrei să ştii?

— Nu mai contează, am spus.

A râs, un râs ascuţit şi rece.

— Avea toţi banii mei, îmi golise poşeta. A luat până şi mărunţişul. D-asta m-am întors. Nu exista nici cel mai mic risc. Ştiam cum trăia. Era de fapt mai sigur să mă întorc. De pildă, să duc în casă ziarul şi sticla de lapte. Oamenii îşi pierd capul în astfel de situaţii. Dar nu l-am omorât şi nu văd de ce aş fi făcut-o. E mult mai sigur să-ţi păstrezi capul.

— Înţeleg, am spus, aşa că l-ai împuşcat cu o seară mai înainte. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, nu că ar mai conta acum. Se bărbierea. Tipii cu păr negru şi cu amice găsesc uneori timp seara să se bărbierească înainte de-a merge la culcare, nu-i aşa?

— Am auzit de asemenea lucruri, a spus ea aproape veselă. Şi ce-ai de gând să faci acum?

— Eşti o ticăloasă lipsită de scrupule. Ce-am să fac? Am să te dau pe mâna poliţiei. Va fi o mare plăcere.

— Nu cred. A zvârlit cuvintele aproape ritmat. Te întrebi de ce ţi-am dat revolverul fără cartuşe? De ce nu? Aveam un altul în poşetă, ca ăsta.

Mâna ei dreaptă a ieşit din buzunarul paltonului şi s-a îndreptat spre mine.

I-am rânjit. Nu cred că era cel mai sincer rânjet de pe lume, dar era un rânjet.

— Nu mi-a plăcut niciodată scena asta, am spus. Detectivul înfruntă criminalul. Criminalul scoate o armă şi o îndreaptă spre detectiv. Criminalul îi povesteşte detectivului întreaga istorie sordidă, cu intenţia de a-l împuşca imediat după aceea. Îşi pierde astfel o groază de timp folositor, chiar dacă la urmă îl împuşcă pe detectiv. Atât doar că ucigaşul n-o face. Se întâmplă întotdeauna ceva care să împiedice crima. Nici zeilor nu le place această scenă. Au reuşit s-o rateze cu regularitate.

— Dar nu de data asta, a spus ea încet, înaintând uşor spre mine pe covor. Să presupunem că jucăm scena altfel. Să presupunem că nu-ţi spun nimic, că nu se petrece nimic, că te împuşc...

— Scena continuă să nu-mi placă, am spus.

— Nu pare să-ţi fie frică, spuse ea şi îşi linse încet buzele, îndreptându-se spre mine foarte discret fără ca paşii ei să facă vreun zgomot pe covor.

— Nu mă tem, am spus minţind. E mult prea târziu, prea multă linişte, fereastra e deschisă şi revolverul are să facă prea mult zgomot. Drumul până la stradă e prea lung şi nu ştii să tragi cu arma. Ai să ratezi, probabil. Cum l-ai ratat şi pe Lavery de trei ori.

— Ridică-te!, a spus ea.

M-am ridicat.

— Am să fiu prea aproape ca să mai ratez. M-a împuns cu arma în piept. Uite, aşa nu mai pot rata, nu crezi? Stai liniştit. Ridică mâinile până la umeri şi nu te mişca. Dacă te mişti câtuşi de puţin, te împuşc.

Mi-am ridicat mâinile până la umeri. M-am uitat la armă. Limba mi se îngroşase, dar o mai puteam mişca.

M-a percheziţionat cu mâna stângă, dar n-a găsit niciun revolver asupra mea. A coborât mâna şi şi-a muşcat buza, uitându-se la mine. Arma îmi intra în piept.

— Va trebui să te întorci, mi-a spus ea la fel de politicoasă, de parcă am fi fost la croitor pentru o probă.

— E ceva în neregulă aproape în tot ce faci, am spus. Hotărât, nu ştii să manevrezi arma. Eşti mult prea aproape de mine şi, detest să menţionez, dar mai e şi amănuntul cu piedica armei care e încă trasă. Şi de asta ai uitat.

Aşa că s-a apucat să facă două lucruri în acelaşi timp: un pas lung înapoi, după care a cercetat cu degetul mare siguranţa, fără să mă slăbească din ochi. Două lucruri foarte simple, pentru care nu era nevoie decât de o secundă. Nu i-a plăcut ce i-am spus. Nu i-a plăcut că-i anticipam gândurile. Clipa de confuzie a zăpăcit-o.

A scos un sunet de parcă s-ar fi înecat. Am coborât mâna dreaptă şi i-am buşit faţa de pieptul meu. Am lovit-o cu mâna stângă peste încheietura mâinii ei drepte, izbind cu pumnul la baza degetului mare. Arma i-a sărit din mână şi a căzut pe podea. Faţa i s-a zbătut, vârâtă în pieptul meu şi cred c-a vrut să ţipe.

Apoi a încetat să mai încerce să mă lovească cu piciorul şi şi-a pierdut complet echilibrul. Mâinile ei m-au atacat ca nişte gheare. Am apucat-o de încheietura mâinii şi am început să i-o sucesc la spate. Era foarte voinică, dar eu eram mai voinic decât ea. Aşa că s-a hotărât să se lase moale şi întregul trup i-a alunecat din mâna mea care îi ţinea capul. A început să cadă şi a trebuit să mă aplec şi eu după ea.

Am auzit vag zgomotele luptei noastre pe podeaua de lângă sofa, răsuflări forţate, iar dacă o stinghie din podea a trosnit, atunci n-am auzit-o. Am crezut că aud o perdea trasă brusc pe bara de metal. N-am fost sigur şi n-am avut timp să reflectez la problemă. O siluetă s-a înălţat brusc în stânga, în afara razei mele vizuale. Mi-am dat seama că era un bărbat, un bărbat masiv.

Asta a fost tot ce mi-am dat seama. Scena a explodat în foc şi beznă. Nu-mi amintesc să fi fost lovit la cap. Foc şi beznă şi, puţin înainte de beznă, un sentiment acut de greaţă.

133

Miroseam a gin. Dar nu discret, ca atunci când aş fi băut patru sau cinci pahare într-o dimineaţă de iarnă ca să mă pot scula din pat, ci ca atunci când Oceanul Pacific ar fi fost gin curat şi m-aş fi aruncat în el de pe ţărm. Ginul era în păr, pe sprâncene şi sub bărbie. Era pe cămaşă. Miroseam a broaşte moarte.

Eram fără haină şi zăceam pe spate alături de sofa, pe covorul cuiva, uitându-mă la un tablou înrămat. Rama era din lemn poleit, moale şi ieftin şi arăta o parte dintr-un viaduct enorm de înalt şi de un galben aprins, peste care trecea o locomotivă neagră şi lucioasă care trăgea după ea un tren de un albastru de Prusia. Printr-una din arcadele măreţe ale viaductului se zărea o plajă galbenă, ticsită de oameni culcaţi la soare şi de umbrele de plajă în dungi. În apropiere se aflau trei fete cu parasolare de hârtie, una din ele îmbrăcată în roşu deschis, alta în albastru palid, iar cea de-a treia în verde. În spatele plajei era un golf rotund, mai albastru decât avea dreptul să fie vreodată un golf. Era năpădit de soare, pătat şi presărat cu pânze albe. După intrarea golfului se ridicau trei şiruri de munţi în trei culori contrastante: arămiu, auriu şi lavandă. La baza tabloului era scris cu litere de tipar:

VIZITAŢI RIVIERA FRANCEZĂ CU TRENUL ALBASTRU.

Nici nu se putea un moment mai potrivit ca să pomeneşti de aşa ceva.

Am întins mâna obosit şi mi-am pipăit ceafa. Am simţit-o însângerată. M-a trecut un fior de durere în clipa când am atins-o şi fiorul s-a transmis până în călcâie. Am gemut, am transformat geamătul în mârâit, din mândrie profesională, sau ce mai rămăsese din ea. M-am întors încet, cu grijă şi m-am uitat la piciorul unui pat ce fusese coborât din perete. Unul din cele două, celălalt fiind încă sus. Modelul desenului de pe rama de lemn îmi era cunoscut. Tabloul atârnase deasupra sofalei şi eu nici măcar nu-l privisem.

Când m-am întors, o sticlă pătrată de gin s-a rostogolit de pe pieptul meu şi a căzut pe podea. Era transparentă ca apa şi era goală. Nu putea să fi fost prea mult gin în acea sticlă.

M-am ridicat în genunchi şi am stat în patru labe o vreme, răsuflând ca un câine care nu-şi poate termina masa, dar nici n-are chef s-o abandoneze. Mi-

am mişcat capul. M-a durut. L-am mişcat din nou şi iar m-a durut, aşa că m-am ridicat în picioare şi am descoperit că nu aveam pantofi.

Pantofii erau lângă perete, arătând cât pot arăta pantofii de jalnici. I-am încălţat. Îmbătrânisem între timp. O apucasem pe panta care ducea în jos. Dar mai aveam încă o măsea în gură. Mi-am pipăit-o cu limba. Nu părea să aibă gust de gin.

— Ai să-ţi aminteşti, am spus. Într-o zi, ai să-ţi aminteşti totul. Şi n-are să-ţi placă.

Am văzut lampa de pe masa de lângă sofa. Apoi sofaua mare şi verde, arcada cu draperia verde trasă. Da, nu trebuie să stai niciodată cu spatele la o draperie. Iese rău. Se întâmplă întotdeauna câte ceva. Cui i-am spus astea? Unei fete cu o armă. O fată cu o faţă albă şi păr şaten care fusese blond.

Am căutat-o din priviri. Era încă acolo. Zăcea pe patul lăsat jos din perete.

Purta doar o pereche de ciorapi crem şi nimic altceva. Pe gât avea vânătăi întunecate. Gura îi era deschisă şi limba umflată o umplea şi mai dădea şi pe dinafară. Ochii i se holbaseră şi albul din ei nu mai era alb.

De-a lungul stomacului ei gol, patru zgârieturi furioase rânjeau roşii în contrast cu albeaţa trupului. Zgârieturi adânci şi furioase lăsate de patru unghii mânioase.

Pe sofa se afla un maldăr de haine, mai ales ale ei. Era şi paltonul meu acolo. L-am tras afară şi l-am îmbrăcat. Ceva a foşnit sub degete în grămada de haine. Am scos din palton plicul lung cu banii încă înăuntru. L-am pus în buzunar. Cinci sute de dolari, Marlowe. Am sperat că sunt toţi acolo. Nu prea aveam altceva ce să sper.

Am păşit încet pe vârful picioarelor, ca şi cum aş fi călcat pe gheaţă foarte subţire. M-am aplecat să mă frec în dosul genunchiului şi atunci m-am întrebat ce mă durea mai rău, genunchiul sau capul?

Pe coridor au răsunat paşi grei şi un zgomot înfundat de voci. Paşii s-au oprit. O mână brutală a bătut în uşă.

Am rămas pe loc rânjind la uşă, cu buzele întinse peste dinţi. Am aşteptat ca cineva să deschidă uşa şi să intre. Au încercat clanţa, dar nimeni n-a intrat. Ciocăniturile au reînceput şi s-au oprit. Vocile au început să bombăne. Paşii s-au îndepărtat. M-am întrebat cât avea să dureze până când intendentul va sosi cu un *paspartout.* Nu foarte mult.

Dar nu destul de mult ca Marlowe să aibă timp să se întoarcă de pe Riviera Franceză.

M-am dus la draperia veche, am tras-o şi am văzut un coridor scurt ce ducea la camera de baie. Am intrat şi am aprins lumina. Pe jos, două carpete, un covoraş de baie aşezat pe marginea căzii şi o fereastră jivrată în colţul odăii. Am închis uşa şi am rămas la marginea căzii, de unde am ridicat fereastra.

Eram la etajul şase. Nu avea plasă la geam. Am scos capul m-am uitat afară în beznă la o porţiune strâmtă a străzii cu pomi. Am privit de jur împrejur şi am observat că fereastra camerei de baie de la apartamentul de alături era cam la un metru de mine. Până şi o capră obeză ar fi putut să ajungă la ea fără nici o problemă.

Întrebarea era dacă un detectiv particular snopit bine putea s-o facă, şi dacă da, care avea să fie răsplata.

În spatele meu, o voce oarecum distantă şi înfundată părea să recite litania poliţailor: „Deschide sau dobor uşa cu piciorul!" I-am rânjit vocii cu dispreţ. N-aveau să doboare uşa cu piciorul, fiindcă doborâtul unei uşi provoacă dureri la picior. Iar poliţiştii au o mare slăbiciune pentru picioarele lor. Picioarele lor fiind singurul lucru pentru care au slăbiciune.

Am înşfăcat un prosop de pe raft, am tras cele două părţi ale ferestrei şi m-am strecurat pe pervaz. M-am avântat spre pervazul de alături, ţinându-mă de fereastra deschisă. Aş fi reuşit cu un oarecare efort să împing în jos fereastra de alături, dacă n-ar fi fost zăvorâtă pe dinăuntru. Dar era zăvorâtă. Am lovit cu piciorul în geamul de deasupra zăvorului. A făcut un zgomot care cred că s-a auzit până la Reno. Am înfăşurat prosopul pe mâna stângă şi am vârât mâna înăuntru ca să răsucesc zăvorul. Jos pe stradă a trecut o maşină, dar nimeni n-a strigat la mine.

Am împins în jos fereastra spartă şi m-am instalat pe pervazul de alături. Prosopul mi-a căzut din mână şi a fluturat în beznă, aterizând pe o peluză strâmtă între cele două aripi ale clădirii.

M-am căţărat pe fereastra celeilalte camere de baie.

33

Am coborât şi am bâjbâit prin întuneric, căutând uşa. Am deschis-o şi am tras cu urechea. Lumina lunii năvălea prin ferestrele din partea nordică, dezvăluind un dormitor cu două paturi de o persoană, făcute, dar fără ocupanţi.

Nu erau paturi de perete. Mă aflam într-un apartament mai mare. Am trecut pe lângă paturi până am ajuns la o uşă care dădea în camera de zi. Ambele odăi erau închise şi miroseau a stătut. Mi-am croit drum până la o lampă şi am răsucit comutatorul. Mi-am plimbat un deget pe marginea unei mese de lemn. M-am ales cu un strat subţire de praf, aşa cum se strânge chiar şi în camerele cele mai curate când sunt încuiate.

Camera avea o masă de sufragerie, un fotoliu de ascultat radioul, un raft de cărţi, o bibliotecă mare plină de romane legate şi cu copertele încă pe ele, o comodă înaltă din lemn întunecat, având pe ea un sifon şi o carafă de cristal cu

whisky şi patru pahare cu dungi, aşezate cu gura în jos pe o tavă indiană de bronz. Alături, într-o ramă dublă de argint se afla poza unui cuplu, un bărbat tinerel şi o femeie, ambii cu chipuri rotunde, sănătoase şi ochi veseli, care mă priveau de parcă nu le păsa că eram acolo.

Am mirosit whisky-ul. Era scotch şi am băut niţel. Ca urmare, capul a început să mă doară şi mai tare, dar restul corpului s-a simţit mai bine. Am aprins lumina în dormitor şi m-am uitat prin dulapuri. Unul din ele avea haine bărbăteşti făcute la comandă, o mulţime de haine. Eticheta croitorului din buzunarul interior al hainei m-a informat ca numele proprietarului era H.G. Talbot. M-am dus la comodă, am scormonit puţin prin ea şi am dat de o cămaşă albastră, moale, care mi s-a părut prea mică pentru mine. Am dus-o în camera de baie, am scos-o pe a mea, m-am spălat pe faţă şi pe piept, apoi mi-am curăţat părul cu un prosop umed şi am îmbrăcat cămaşa albastră. Am turnat din plin din loţiunea de păr a domnului Talbot şi mi-am folosit pieptenele ca să-mi pun părul în ordine. A gin nu mai miroseam decât vag, dacă mai miroseam.

Nasturele de sus al cămăşii nu intra în butonieră, aşa c-am răscolit din nou prin comodă unde am dat de o cravată de un albastru închis, din mătase creponată, pe care am înnodat-o în jurul gâtului. Mi-am pus paltonul la loc şi m-am privit în oglindă. Eram îmbrăcat prea grijuliu pentru ora aceea din noapte, chiar dacă era vorba de o persoană atât de pedantă ca domnul Talbot, după cum arătau hainele.

Mi-am răvăşit puţin părul, mi-am strâns cravata, m-am întors la sticla de whisky şi am făcut ce-am putut în privinţa aspectului meu de om treaz. Am aprins una din ţigările domnului Talbot şi am sperat că doamna şi domnul Talbot, indiferent unde erau, se distrau mai bine decât mine. Am sperat să apuc să mă întorc şi să-i vizitez.

M-am dus în camera de zi, cea care dădea pe coridor, am deschis uşa şi m-am aplecat prin deschizătură în timp ce fumam. N-am crezut că tentativa mea avea să reuşească. Socoteam că, rămânând acolo, poliţia avea să descopere cum am scăpat şi planul meu nu mai făcea doi bani.

Un bărbat a tuşit pe coridor şi mi-am scos capul şi mai mult. Am observat că mă privea. S-a îndreptat spre mine rapid. Era un om de statură mică şi cu un aer inteligent, îmbrăcat într-o uniformă de poliţie călcată recent. Avea păr roşcat şi ochii de un bronz-roşcat.

Am căscat şi am spus plictisit:

— Ce se întâmplă?

— Nişte probleme alături. Aţi auzit ceva?

— Mi s-a părut c-am auzit pe cineva bătând la uşă. Tocmai m-am întors acasă.

— E cam târziu, a zis el.

— Chestie de opinie. Aşadar, sunt probleme alături?

— O femeie. O cunoaşteţi?

— Cred c-am văzut-o.

— Mda, a spus el. Ar trebui s-o vedeţi acum... Şi-a dus mâinile la gât, şi-a bulbucat ochii şi a înghiţit neplăcut. Deci n-aţi auzit nimic?

— Nimic, cu excepţia bătăii în uşă.

— Mda. Şi cum vă numiţi?

— Talbot.

— Doar o clipă, domnule Talbot. Aşteptaţi aici o clipă. S-a îndepărtat pe coridor şi s-a aplecat în deschizătura unei uşi prin care se revărsa lumina.

— Domnule locotenent, omul din apartamentul de alături e aici.

Un om înalt a ieşit afară şi a rămas pe loc, uitându-se la mine. Un om înalt, cu păr ruginiu şi ochi foarte albaştri. Degarmo. Nici nu se putea mai bine.

— E chiriaşul de alături. Se numeşte Talbot. Degarmo s-a uitat direct la mine, dar nimic în ochii lui albaştri, acizi, nu arăta că m-ar fi văzut mai înainte. A înaintat liniştit pe coridor, m-a împuns în piept cu mâna şi m-a împins îndărăt în cameră. Când eram la vreo doi metri de uşă, a spus peste umăr:

— Shorty, vino încoace şi închide uşa. Poliţistul scund a intrat şi a închis uşa.

— Ce surpriză, a spus Degarmo indolent. Ţine-l la respect cu pistolul, Shorty.

Shorty şi-a deschis brusc tocul negru al pistolului şi într-o secundă avea arma în mână. S-a lins pe buze.

— Aha, a zis el încet, fluierând puţin. Cum de-ai ştiut, domnule locotenent?

— Ce să ştiu? l-a întrebat Degarmo cu ochii aţintiţi asupra mea. Ce te gândeai să faci amice, să cobori să cumperi un ziar ca să afli dacă e moartă?

— Aha, a zis Shorty, un criminal obsedat sexual. I-a smuls hainele, apoi a strangulat-o cu mâinile lui, domnule locotenent. Cum de-ai ştiut?

Degarmo nu i-a răspuns. A rămas pe loc, balansându-se puţin pe călcâie, cu o expresie goală şi dură de granit.

— Sigur, el e criminalul, a spus Shorty brusc. Miroase aerul de aici, domnule locotenent. Camera n-a mai fost aerisită de multe zile. Şi uită-te la praful de pe rafturile alea de cărţi. Ceasul de pe consolă s-a oprit, domnule locotenent. A intrat înăuntru prin... Stai să mă uit o clipă, îmi dai voie, domnule locotenent?

A alergat din cameră în dormitor. L-am auzit răscolind. Degarmo a rămas impasibil. Shorty s-a întors.

— A intrat pe fereastra de la camera de baie. Baia e plină de cioburi. Şi pute îngrozitor a gin acolo. Mai ţii minte cum mirosea celălalt apartament a gin când am intrat înăuntru? Uite cămaşa asta, domnule locotenent. Miroase de parcă a fost spălată în gin.

A ridicat cămaşa în sus. Aerul s-a parfumat imediat. Degarmo s-a uitat în gol, apoi a păşit înainte, mi-a deschis violent paltonul şi a privit cămaşa pe care o purtam.

— Ştiu ce-a făcut, a zis Shorty. A furat una din cămăşile tipului care stă aici. Vezi ce-a făcut, domnule locotenent?

— Mda, Degarmo şi-a ţinut mâna pe pieptul meu, apoi a lăsat-o să cadă încet. Discutau despre mine de parcă aş fi fost un buştean.

— Percheziţionează-l, Shorty.

Shorty a alergat în jurul meu pipăindu-mă să vadă dacă n-am o armă.

— N-are nimic asupra lui, a zis el.

— Să-l luăm pe scara de serviciu, a spus Degarmo. E arestatul nostru dacă sosim la post înaintea lui Webber. Idiotul de Reed nu e în stare să găsească o molie într-o cutie de pantofi.

— N-ai fost delegat să anchetezi cazul, a zis Shorty, plin de îndoieli. Se zice c-ai fost suspendat, sau aşa ceva.

— Şi ce-am pierdut? a întrebat Degarmo.

— Eu, unul, pot să-mi pierd uniforma, a zis Shorty. Degarmo l-a privit plictisit. Poliţistul scund a roşit, iar ochii lui aurii-roşcaţi au devenit nervoşi,

— În regulă, Shorty, du-te şi cheamă-l pe Reed.

Poliţistul scund s-a lins pe buze.

— Spune-mi ce să fac, domnule locotenent, şi sunt omul dumitale. Nu trebuie neapărat să ştiu c-ai fost suspendat.

— O să-l luăm jos doar noi doi, a spus Degarmo.

— Sigur.

Degarmo m-a împuns în bărbie cu degetul.

— Un criminal obsedat sexual, a spus el calm. Asta-i bună!

Mi-a zâmbit răutăcios, mişcând doar colţurile gurii lui late şi brutale.

34

Am ieşit din apartament şi am luat-o în direcţia opusă apartamentului 618. Lumina răzbătea încă pe uşa deschisă. Doi poliţişti în civil stăteau în faţa uşii şi fumau cu ţigările ascunse în palmă, de parcă ar fi bătut vântul. Din apartament se auzeau voci discutând aprins.

Am dat colţul coridorului şi am ajuns în faţa liftului. Degarmo a deschis uşa de serviciu de lângă lift şi am început să coborâm, etaj după etaj, treptele de ciment care răsunau. În holul de la parter, Degarmo s-a oprit, a pus mâna pe clanţă şi a ascultat. S-a uitat peste umăr.

— Ai maşină? m-a întrebat el.

— E în garajul din subsol.

— Bună idee.

Ne-am continuat drumul în jos până am ajuns în subsolul plin de umbre. Negrul slăbănog a ieşit din micul lui birou şi i-am dat tichetul primit. Pe furiş, tânărul a aruncat o privire uniformei de poliţist purtată de Shorty. N-a spus nimic. A arătat spre Chrysler.

Degarmo s-a instalat la volanul maşinii. M-am suit alături de el, iar Shorty s-a aşezat în spate. Am urcat rampa şi am ajuns în aerul rece şi umed al nopţii. O maşină mare cu două semnalizatoare pe acoperiş s-a îndreptat spre noi de la câteva străzi depărtare. Degarmo a scuipat pe fereastră şi a luat-o în direcţia opusă.

— Trebuie să fie Webber. A întârziat din nou la înmormântare. De data asta i-am făcut figura, Shorty.

— Nu-mi prea place chestia, domnule locotenent, pe bune că nu-mi place.

— Nu-ţi pierde curajul, fiule, s-ar putea să ajungi din nou la secţia de crime.

— Prefer să stau pe loc, dar cu slujbă, a spus Shorty.

Curajul îl părăsea repede.

Degarmo a condus în forţă vreo zece străzi, apoi a încetinit niţel. Shorty a spus încurcat:

— Bănuiesc că îţi dai seama ce faci, domnule locotenent, pentru că ăsta nu-i drumul spre comisariat.

— E adevărat, a spus Degarmo, nici n-a fost vreodată.

A încetinit mult şi a ajuns pe o stradă rezidenţială cu case mici, identice, aşezate pe parcele mici, identice. A frânat uşor, a tras maşina la trotuar, cam pe la jumătatea străzii. Şi-a aruncat un braţ peste spătar şi a întors capul spre Shorty.

— Crezi că individul ăsta a omorât-o, Shorty?

— Nu cred, a zis Shorty încordat.

— Ai o lanternă?

— Nu.

— E una în buzunarul din stânga al maşinii, am spus. Shorty a bâjbâit după ea, am auzit un zgomot metalic, apoi a apărut raza albă a lanternei.

— Uită-te atent la ceafa lui, a spus Degarmo.

Raza de lumină s-a deplasat uşor apoi s-a oprit. Am auzit răsuflarea poliţaiului scund din spatele meu şi am simţit-o pe ceafă. Ceva mi-a atins umflătura de pe cap. Am gemut. Lumina s-a stins şi întunericul de pe stradă a năvălit din nou înăuntru.

— Bănuiesc c-a fost adus în stare de inconştienţă de o lovitură, domnule locotenent. Nu mai înţeleg nimic.

— Ca şi femeia, a spus Degarmo. Nu se vede bine, dar umflătura e acolo. A fost lovită ca să poată fi dezbrăcată şi zgâriată înainte de-a fi ucisă. Aşa, ca zgârieturile să sângereze. Apoi a fost strangulată. Iar toate astea n-au făcut nici cel mai mic zgomot. De ce să facă? În apartament nu există telefon. Cine a raportat crima, Shorty?

— De unde să ştiu? Un individ a telefonat şi a spus că o femeie a fost asasinată în blocul Granada, în apartamentul 618, pe strada 8. Reed căuta un fotograf când ai sosit dumneata. Sergentul de serviciu mi-a spus că individul care a telefonat avea voce groasă, ca şi cum şi-ar fi ascuns-o. N-a lăsat niciun nume.

— Perfect, a spus Degarmo. Dacă ai fi omorât femeia, cum ai fi plecat de acolo?

— Aş fi ieşit pe uşă, a spus Shorty. De ce nu? Aha!, urlă el la mine brusc, ia spune, de ce n-ai ieşit pe uşă?

Nu i-am răspuns. Degarmo a spus impasibil:

— Nu te-ai fi căţărat pe fereastra unei camere de baie de la etajul şase, iar apoi n-ai fi dat buzna printr-o altă fereastră într-un apartament necunoscut unde s-ar fi putut să nimereşti peste nişte oameni dormind, nu-i aşa, Shorty? N-ai fi pretins că eşti locatarul apartamentului şi nu ţi-ai fi pierdut o groază de timp cu chematul poliţiei, nu-i aşa? La naiba, fata putea să zacă acolo o săptămână întreagă. N-ai fi ratat o astfel de ocazie ca să scapi de acolo, nu-i aşa, Shorty?

— Nu cred, a zis Shorty precaut. Nu cred c-aş mai fi telefonat. Doar că maniacii ăştia sexuali fac lucruri bizare, domnule locotenent. Nu-s oameni normali, ca noi. Criminalul putea să fi avut un complice, iar acesta să-l fi buşit ca să-şi piardă cunoştinţa şi să-l lase drept fraier la locul crimei.

— Nu-mi spune că te-ai gândit la toate astea de unul singur, a mârâit Degarmo. Stăm aici şi tipul care ştie toate răspunsurile stă şi el cu noi şi nu scoate un cuvânt. Şi-a întors spre mine capul lui mare şi m-a fixat cu privirea. Ce făceai acolo?

— Nu mai ţin minte. Se pare că lovitura de la ceafă m-a năucit.

— Te-ajutăm noi să-ţi aminteşti, a spus Degarmo. Te ducem sus pe dealuri, la câţiva kilometri de aici, unde e linişte şi ai să te poţi uita la stele ca să-şi aminteşti. Te asigur c-ai să primeşti...

— Nu spune aşa ceva, domnule locotenent. Hai mai bine să-l ducem la comisariat şi să ne ţinem de reguli.

— La dracu cu regulile! a spus Degarmo. Îmi place tipul. Vreau să am o discuţie lungă şi dulce cu el. Tre' doar să-l împingi un pic, Shorty. E timid din fire.

— Nu vreau să fiu amestecat în treaba asta, a spus Shorty.

— Ce vrei să faci, Shorty?

— Vreau să mergem la comisariat.

— Nu te opreşte nimeni, fiule. Vrei să mergi pe jos?

Shorty a rămas tăcut o clipă.

— În regulă, a spus el în cele din urmă. Vreau să merg pe jos. A deschis uşa maşinii şi a ieşit pe trotuar. Cred că ştii că va trebui să raportez toate astea, domnule locotenent.

— Perfect, a spus Degarmo. Spune-i lui Webber că l-am căutat. Data următoare când înghite un hamburger, spune-i să mă aştepte.

— Nu mai înţeleg absolut nimic, a spus poliţaiul cel scund. A trântit uşa maşinii. Degarmo a pornit motorul şi până să ajungă la capătul străzii avea deja şaizeci de mile pe oră. După alte două străzi, atinsese şaptezeci şi cinci. A încetinit când a ajuns la bulevard, a apucat-o spre răsărit şi a început să conducă cumpătat, cu viteza legală. Câteva maşini întârziate au trecut pe lângă noi în ambele sensuri, dar în cea mai mare parte lumea era cufundată în tăcerea rece a dimineţii timpurii.

După o vreme, am ieşit din oraş şi Degarmo mi-a spus calm:

— Vorbeşte. Poate ne înţelegem.

Maşina a ajuns la vârful unei pante lungi şi a început să coboare prin curţile ca nişte parcuri ale Spitalului Veteranilor. Lămpile electrice cu trei braţe erau nimbate din cauza ceţii ce se lăsase în timpul nopţii. Am început să vorbesc.

— Kingsley a venit la mine acasă astă-seară şi mi-a spus c-a primit veşti de la soţia lui la telefon. Doamna Kingsley dorea urgent nişte bani. Sugestia lui a fost ca eu să mă duc şi s-o scot din încurcătură. Sugestia mea a fost diferită. I-au spus doamnei Kingsley cum să mă identifice şi că voi fi la restaurantul „Păunul", între strada 8 şi Arguello, timp de cincisprezece minute după fiecare oră fixă. La orice oră.

Degarmo a spus încet:

— Trebuia s-o întindă şi asta înseamnă ca avea un motiv serios, cum ar fi, de pildă, o crimă.

Şi-a ridicat mâinile încet, apoi le-a lăsat la loc pe volan.

— M-am dus acolo la câteva ore după ce-a telefonat. Mi s-a spus că-şi vopsise părul şaten. A trecut pe lângă mine ieşind de la bar, dar n-am recunoscut-o. N-am văzut-o decât într-o fotografie excelentă, dar o poză e o poză şi putea să nu semene cu ea. A trimis un băieţaş mexican să mă cheme afară. Voia banii, dar n-avea chef de discuţie. Voiam să aflu ce s-a întâmplat cu ea. În cele din urmă a înţeles că va trebui să discute, aşa că mi-a spus că stă în blocul Granada. Mi-a cerut s-o aştept zece minute înainte de-a o urma.

— Timp destul ca să aranjeze ceva.

— A existat un aranjament, fără îndoială, dar nu sunt sigur c-a fost vârâtă în el. Nu dorea să vin sus în camera ei şi nu dorea să vorbească. Şi totuşi, ar fi

trebuit să ştie c-aveam să-i cer o explicaţie oarecare înainte de a-i da banii, aşa încât refuzul ei putea să fi fost trucat ca să cred că avea control asupra situaţiei. Ştia să joace roluri. Am descoperit-o pe pielea mea. În orice caz, m-am dus şi am discutat. Tot ce mi-a spus n-avea sens până am ajuns la secvenţa cu împuşcarea lui Lavery. Atunci a început să aibă sens şi încă prea mult. I-am spus că intenţionam s-o dau pe mâna poliţiei.

Westwood Village, cu excepţia unei staţii de benzină, deschisă toată noaptea, ca şi a câtorva ferestre îndepărtate din diverse clădiri, era cufundat în întuneric şi se îndepărta de noi spre nord.

— Aşa c-a scos o armă, am spus. Cred c-avea intenţia s-o folosească, dar s-a apropiat prea mult de mine şi am blocat-o. În timp ce ne luptam, cineva s-a apropiat pe la spate, din dosul draperiei verzi, şi m-a pocnit în cap. Când m-am trezit din leşin, crima fusese comisă.

— Ai apucat să-l vezi pe cel care te-a pocnit? m-a întrebat Degarmo încet.

— Nu. Am simţit sau am văzut pe jumătate că era un bărbat — încă unul vânjos. Iar asta în timp ce zăceam pe sofa în mijlocul hainelor. Am scos din buzunar fularul galben cu verde şi i l-am pus pe genunchi. L-am văzut pe Kingsley purtându-l mai devreme astă-seară.

Degarmo s-a uitat la fular. L-a ridicat sub lumina de la bord.

— Nu-i tipul de fular pe care să-l uiţi prea repede. Îţi sare în ochi de la prima privire. Kingsley, aşadar! Asta-i bună! Ce s-a întâmplat după aceea?

— Cineva a bătut la uşă. Eram încă ameţit, nu prea conştient şi puţin speriat. Fusesem stropit cu gin, pantofii şi haina îmi fuseseră scoase şi probabil puteam şi arătam ca cineva care ar fi dezbrăcat cu forţa o femeie şi apoi ar fi strangulat-o. Aşa c-am ieşit pe fereastra camerei de baie, m-am căţărat cât am putut, iar restul îl cunoşti.

— De ce n-ai rămas liniştit în apartamentul în care ai intrat?

— La ce bun? Cred că şi un poliţist din Bay City ar fi descoperit după o vreme cum am ajuns acolo. Şansa mea ar fi fost să plec înainte de-a se descoperi cadavrul. Dacă nu era nimeni acolo, aveam o şansă să ies din clădire.

— Nu cred, a zis Degarmo. Dar ştiu de ce n-ai avut mult de pierdut când ai încercat. Care crezi că e motivul crimei?

— De ce a omorât-o Kingsley, dacă el a omorât-o? Nu-i greu de răspuns. Nevastă-sa îl înşela, îi provoca o groază de neplăceri, îi punea slujba în primejdie, iar acum mai omorâse şi pe cineva. De asemenea, ea controla banii şi Kingsley dorea să se căsătorească cu o altă femeie. Se poate ca Kingsley să se fi temut că soţia lui, cu toţi banii ei, ar fi putut să scape basma curată şi la urmă să râdă de el. Dacă nu ieşea basma curată şi ajungea la închisoare, banii ei îi rămâneau la fel de inaccesibili. Ar fi trebuit să divorţeze ca să scape de ea. Deci sunt destule motive pentru a comite o crimă. Mai era şi posibilitatea de-a

face din mine ţapul ispăşitor. N-avea să ţină, dar avea să creeze confuzie şi amânări. Dacă asasinii n-ar crede că vor reuşi să scape de bănuieli, foarte puţine crime ar fi comise.

— Cu toate astea, s-ar putea să fie şi altcineva, cineva care nu apare deloc în acest tablou. Chiar dacă soţul s-a dus s-o vadă, totuşi s-ar putea să fie altcineva. Cineva care să-l fi putut omorî şi pe Lavery.

— Dacă vrei să vezi lucrurile în felul ăsta...

— Nu-mi place în niciun fel, a spus el şi a întors capul. Dar dacă rezolv cazul, am să scap de muştruluiala de la comisia poliţiei. Dacă nu-l rezolv, voi spune adio oraşului. Ai zis că sunt prost? Perfect, sunt prost! Unde ai spus că locuieşte Kingsley? Ştiu ceva: să-i fac pe oameni să vorbească.

— Pe Carson Drive, la numărul 965, în Beverly Hills. Cam la cinci străzi de aici, o apuci spre nord până la poalele dealurilor. Pe stânga, înainte de Sunset Boulevard. N-am fost acolo, dar ştiu cum sunt numerele caselor.

Mi-a înapoiat fularul galben cu verde.

— Ţine-l în buzunar, până o să i-l arătăm.

35

Era o casă albă cu două etaje şi cu un acoperiş întunecat. Lumina vie a lunii se lipea de zidurile ei ca varul proaspăt. În faţa ferestrelor de jos, de la intrare, se aflau grilaje de fier forjat. O peluză netedă se întindea până la uşa principală, care era în diagonala unui zid. Toate ferestrele vizibile erau cufundate în întuneric.

Degarmo s-a dat jos din maşină, a luat-o de-a lungul peluzei şi s-a uitat la aleea care ducea la garaj. A înaintat pe alee şi colţul casei l-a ascuns privirii. Am auzit zgomotul unei uşi de garaj care se ridica, apoi o bufnitură când a coborât. Degarmo a reapărut în colţul casei, a clătinat din cap în direcţia mea şi a luat-o pe peluză spre intrarea principală. A apăsat cu degetul mare pe butonul soneriei, a scos o ţigară din buzunar şi a pus-o în gură.

S-a întors de la uşă ca să-şi aprindă ţigara şi flacăra chibritului i-a săpat dâre adânci pe faţă. După o vreme s-a făcut lumină în spaţiul de deasupra uşii. Fereastra de observaţie din uşă s-a deschis. L-am văzut pe Degarmo cum îşi arată insigna de poliţist. Încet şi prudent, uşa s-a deschis. Degarmo a intrat.

A lipsit patru sau cinci minute. Lumina s-a aprins în dosul unor ferestre, apoi s-a stins din nou. Degarmo a ieşit din casă şi, în timp ce se îndrepta spre maşină, lumina de deasupra uşii s-a stins şi întreaga casă s-a cufundat din nou în beznă, la fel ca mai înainte.

Degarmo a rămas lângă maşină, fumând şi uitându-se la colţul străzii.

— În garaj e o maşină mică, a spus el. Bucătăreasa zice că-i a ei. Nici urmă de Kingsley. Spune că nu l-au văzut de azi-dimineaţă. M-am uitat în toate odăile. Cred că mi-au spus adevărul. Webber şi un tip de la serviciul de amprente avi fost acolo azi după-amiază târziu şi pudra de luat amprente e încă pe mobilele din dormitor. Webber adună amprente ca să le compare cu cele din casa lui Lavery. Nu mi-a spus ce-a găsit. Unde crezi c-ar putea să fie Kingsley?

— Oriunde, am spus. Pe drum, într-un hotel, la o baie de aburi ca să se calmeze. Va trebui să încerci să vorbeşti mai întâi cu amica lui. Se numeşte Adrienne Fromsett şi locuieşte în Bryston Tower, pe Sunset Place. În centru, departe de aici, lângă magazinul Bullock, pe Wilshire Boulevard.

— Cu ce se ocupă? m-a întrebat Degarmo, strecurându-se la volan.

— Se ocupă de secretariat la birou şi de el în afară de birou. Dar nu e o funcţionară proastă. E deşteaptă foc şi are stil.

— În situaţia în care se află va avea nevoie de amândouă, a spus Degarmo. A condus pe Wilshire, apoi a cotit din nou spre răsărit.

După douăzeci şi cinci de minute am sosit în faţă la Bryston Tower, o clădire de stuc alb, cu lămpi ornamentale în curtea din faţă, plină de curmali înalţi. Intrarea era în formă de L pe scări de marmură, printr-o arcadă în stil maur, printr-un hol care era prea larg şi pe un covor care era prea albastru. Pretutindeni se aflau vase enorme în stil Ali Baba, destul de încăpătoare pentru a vârî înăuntru tigri. La un birou şedea un funcţionar de noapte cu una din acele mustăţi care îţi rămân sub unghii.

Degarmo a trecut val-vârtej pe lângă biroul lui, îndreptându-se spre liftul în faţa căruia stătea pe un scaun un bătrân obosit, aşteptând vreun client. Funcţionarul a lătrat la Degarmo ca un câine de pază.

— Un moment, vă rog. Pe cine aţi dori să vedeţi?

Degarmo s-a sucit pe călcâie şi l-a privit cu uimire.

— A zis cumva „aţi dori"?

— Da, dar nu-i din vina lui. Există o astfel de expresie, am spus.

Degarmo s-a lins pe buze.

— Ştiu că există, dar m-am întrebat întotdeauna unde o ţin ascunsă. Ascultă, amice, urcăm la şapte-şaisprezece. Ai vreo obiecţie?

— Sigur, a răspuns glacial funcţionarul. Nu anunţăm oaspeţii la... – a ridicat braţul şi l-a întors elegant pentru a se uita la ceasul de mână - la ora patru şi douăzeci şi trei de minute dimineaţa.

— Asta mi-am spus şi eu, a răspuns Degarmo. Aşa că n-aveam chef să te deranjez. Ai priceput despre ce-i vorba? Şi-a scos insigna din buzunar şi a ridicat-o astfel încât lumina să se răsfrângă pe emailul albastru cu auriu. Sunt locotenent de poliţie.

Funcţionarul a dat indiferent din umeri.

— Perfect. Sper doar că n-are să fie nici o neplăcere. Mai bine să vă anunţ. Ce nume, vă rog?

— Locotenentul Degarmo şi domnul Marlowe.

— 716. Asta înseamnă domnişoara Fromsett. O clipă... A păşit în dosul unui paravan de sticlă. L-am auzit vorbind la telefon şi apoi, după o pauză destul de lungă, s-a întors şi a dat din cap.

— Domnişoara Fromsett e acasă. E gata să vă primească.

— E o mare uşurare, a spus Degarmo. Şi nu-ţi mai bate capul să-l informezi şi pe intendentul clădirii ori să-l trimiţi sus. Sunt alergic la intendenţi.

Funcţionarul a zâmbit vag şi rece şi am intrat în lift.

Etajul şapte era răcoros şi liniştit. Coridorul părea lung de un kilometru. Am ajuns în cele din urmă la o uşă cu numărul 716 scris cu cifre aurite într-un cerc de frunze aurite. Lângă uşă, un buton ivoriu. Degarmo a apăsat pe el, în apartament au răsunat bătăi ca de pendulă şi uşa s-a deschis.

Domnişoara Fromsett purta peste pijama un capot albastru matlasat. Purta papuci mici de casă cu ciucuri şi tocuri înalte. Părul îi atârna degajat şi atrăgător, îşi ştersese crema de pe faţă şi folosise doar puţin fond de ten.

Am trecut pe lângă ea şi am intrat într-o cameră cam strâmtă. Pe pereţi erau multe oglinzi ovale superbe. Odaia avea mobilă stil, cenuşie, îmbrăcată în damasc albastru. Nu părea o mobilă obişnuită. Domnişoara Fromsett s-a aşezat pe un mic fotoliu delicat, s-a aplecat pe spate şi a aşteptat ca cineva să vorbească.

— Dânsul e locotenentul Degarmo de la poliţia din Bay City, am spus. Îl căutăm pe Kingsley. Nu-i acasă. Am crezut c-ai putea să ne dai o idee unde ar fi.

Mi-a vorbit fără să mă privească.

— E ceva urgent?

— Da, s-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Vrem să ştim unde e Kingsley, cucoană, a spus Degarmo brutal. N-avem timp de comedii.

Femeia l-a privit cu o totală lipsă de expresie. S-a uitat la mine şi a spus:

— Cred c-ar trebui să-mi spui ce se întâmplă, domnule Marlowe.

— M-am dus acolo cu banii. Am întâlnit-o, aşa cum am aranjat. M-am dus în apartamentul ei ca să discutăm. În timp ce eram acolo, am fost lovit în cap de cineva ascuns după o draperie. Nu l-am văzut. Când m-am trezit din leşin, femeia fusese omorâtă.

— Omorâtă?

— Omorâtă.

Şi-a închis ochii frumoşi şi colţurile gurii s-au strâns. Apoi s-a ridicat cu o mişcare bruscă din umeri, s-a apropiat de o măsuţă cu suprafaţa de marmură

şi cu picioare delicate. A luat o ţigară dintr-o cutie mică de argint sculptat, a aprins-o şi s-a uitat în jos la măsuţă. Flacăra chibritului din mână a tremurat tot mai lent până s-a stins şi atunci l-a pus într-o scrumieră. S-a întors şi s-a aşezat cu spatele la măsuţă.

— Presupun c-ar trebui să plâng, sau mai ştiu eu ce, a zis ea. Nu cred că am nici cea mai mică reacţie la ce s-a întâmplat.

— Nu mă interesează reacţiile dumitale, a spus locotenentul. Ne interesează unde e Kingsley. Poţi să ne spui sau nu? Indiferent de ce faci, scuteşte-ne de teatru. Te-ai hotărât ce-ai de gând să faci?

— Locotenentul e de la poliţia din Bay City? m-a întrebat ea calmă.

Am dat afirmativ din cap. Domnişoara Fromsett s-a întors spre el încet, cu o superbă atitudine de dispreţ.

— În acest caz nu are mai mult drept să fie aici, decât orice alt mitocan cu tupeu care vrea să facă pe nebunul.

Degarmo a privit-o ameninţător. A rânjit, a traversat camera şi şi-a întins picioarele pe un fotoliu ale cărei perne erau umplute cu puf. Mi-a făcut un gest cu mâna.

— În regulă. Încearcă-ţi norocul cu ea. Am să obţin tot ajutorul de care am nevoie de la poliţie, dar până am să ajung să le explic, au să treacă săptămâni.

— Domnişoară Fromsett, dacă ştii unde e sau unde s-a pregătit să plece, am să te rog să ne spui, am zis. Înţelegi că trebuie găsit?

— De ce trebuie?

Degarmo şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Dama asta are haz. Poate c-ar trebui să ţinem secret faţă de el împrejurarea că soţia lui a fost omorâtă.

— Are mai mult decât haz, am spus.

Degarmo a devenit serios şi şi-a muşcat degetul mare. A examinat-o cu obrăznicie din cap până în picioare.

— Doar pentru a-l informa? a spus ea.

Am scos fularul galben şi verde din buzunar, l-am scuturat şi i l-am arătat.

— Acest fular a fost găsit în apartamentul unde a fost omorâtă. Cred că l-ai mai văzut.

S-a uitat la fular, apoi la mine, lipsită de expresie.

— Îmi ceri să am încredere în dumneata, domnule Marlowe, mai ales după ce n-ai fost un detectiv foarte priceput, a zis ea.

— Am mare nevoie de încredere şi sper s-o obţin. În ce priveşte priceperea mea, nu ştii despre ce e vorba.

— Asta-i nostim, a zis Degarmo. N-aveţi nevoie decât de nişte acrobaţi care să vă urmeze. Iar în clipa de faţă...

Femeia l-a întrerupt, ca şi cum nici n-ar fi existat.

— Cum a fost omorâtă?

— A fost strangulată, apoi dezbrăcată şi zgâriată.

— Derry nu-i capabil de aşa ceva, a spus ea liniştită.

Degarmo a pufnit dispreţuitor.

— Nimeni nu ştie ce-are să facă altul, cucoană. Orice poliţist ştie asta.

Femeia a refuzat să-l privească. Cu aceeaşi voce calmă m-a întrebat:

— Vrei să ştii unde m-am dus după ce-am plecat de la apartamentul dumitale şi dacă m-a condus acasă... asta vrei să ştii?

— Da.

— Pentru că dacă-i aşa, n-ar fi avut destul timp să meargă la plajă şi s-o omoare. Asta-i problema?

— O mare parte din ea, am răspuns.

— Nu m-a condus acasă, a spus ea încet. A luat un taxi pe Hollywood Boulevard, cam la cinci minute după ce-am părăsit locuinţa dumitale. Nu l-am mai văzut de atunci. Presupun că s-a dus acasă.

— De obicei, femeia încearcă să ofere amicului ei un alibi mai solid, a spus Degarmo. Dar sunt tot felul de oameni, nu-i aşa?

— Voia să mă conducă, dar era foarte departe de unde locuia şi eram amândoi obosiţi, mi-a spus domnişoara Fromsett. Îţi spun toate astea pentru că ştiu că nu va conta câtuşi de puţin. Dacă ar avea vreo importanţă, nu ţi-aş spune.

— Aşa c-a avut timp, am spus.

— Nu cred, a spus ea clătinând din cap. Nu ştiu de cât timp avea nevoie. Nu îmi dau seama cum ar fi putut să ştie unde să meargă. Nu o ştia de la mine şi nici de la ea prin mine. Crystal nu mi-a spus. Ochii ei negri m-au aţintit, cercetându-mă, scormonindu-mă. Asta e confesiunea pe care o aşteptai?

Am împăturit fularul şi l-am pus la loc în buzunar.

— Am dori să ştim unde se află acum.

— Nu-ţi pot spune pentru că nu am nici o idee. Ochii ei urmăriseră fularul până la buzunarul meu. Au rămas fixaţi pe buzunar. Spui c-ai fost lovit şi că ţi-ai pierdut cunoştinţa, nu-i aşa?

— Da, lovit de cineva care stătuse ascuns după o draperie. Suntem încă victimele acestui truc. Crystal m-a ameninţat cu revolverul şi m-am luptat cu ea ca să i-l iau. Nu există nicio îndoială că ea l-a împuşcat pe Lavery.

Degarmo s-a sculat brusc.

— E un joc nostim, amice, a bombănit el, dar nu foloseşte la nimic. Hai s-o întindem.

— Aşteaptă o clipă, am spus. N-am terminat. Să presupunem că avea un plan, domnişoară Fromsett, ceva care îl preocupa foarte mult. Aşa mi s-a părut astă-seară. Să presupunem că ştia mai mult decât am înţeles noi, decât am

înţeles eu, şi cunoştea lucruri care aveau să se întâmple. Ar fi trebuit să meargă într-un loc liniştit şi să încerce să ia o decizie. Nu crezi?

M-am ridicat şi am aşteptat, uitându-mă într-o parte la nerăbdătorul Degarmo. După un moment, femeia a spus impasibilă.

— Nu cred c-ar fi fugit sau s-ar fi ascuns undeva. Nu avea de ce să fugă sau să se ascundă. Dar s-ar fi putut să aibă nevoie de timp ca să reflecteze.

— Într-un loc ciudat, un hotel, de pildă, am spus, gândindu-mă la povestea care îmi fusese relatată la hotelul Granada. Sau chiar un loc şi mai liniştit decât un hotel.

M-am uitat în jur după telefon.

— E în dormitor, a spus domnişoara Fromsett, înţelegând imediat ce căutam.

Am traversat odaia şi am ieşit pe uşa de la capătul ei. Degarmo m-a urmat îndeaproape. Dormitorul era decorat în ivoriu şi roz pal. În odaie se afla un pat mare fără ramă şi o pernă pe care se vedea urma rotundă a unui cap. Articole de toaletă sclipeau pe o noptieră instalată în perete, cu două panouri de oglindă deasupra. O uşă deschisă lăsa să se vadă dalele violete din camera de baie. Telefonul era pe o noptieră de lângă pat.

M-am aşezat pe marginea patului şi am netezit locul unde stătuse capul domnişoarei Fromsett, apoi am ridicat telefonul şi am cerut o convorbire interurbană. Când operatorul a intrat pe fir, i-am cerut să mă pună în legătură cu şeriful Jim Patton la Puma Point, legătură directă, foarte urgentă.

Am pus telefonul la loc în furcă şi mi-am aprins o ţigară. Degarmo m-a privit furios, cu picioarele desfăcute, neobosit şi gata să fie agresiv.

— Şi acum? a mârâit el.

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— Cine conduce această anchetă?

— Faptul că mă întrebi îţi dă şi răspunsul. Eu o conduc, afară de cazul că vrei s-o conducă poliţia din Los Angeles.

A frecat un chibrit de muchia degetului mare, l-a privit cum arde, apoi a încercat să-l stingă suflând puternic în el, cu singurul rezultat că flacăra s-a înclinat. A aruncat chibritul, a vârât altul între dinţi şi a început să-l sugă. După o clipă, a sunat telefonul.

— Aveţi legătura cu Puma Point.

Vocea adormită a lui Patton s-a auzit pe fir.

— Aici e Patton de la Puma Point.

— Aici e Marlowe de la Los Angeles, i-am răspuns. Mă mai ţii minte?

— Fireşte că te ţin minte, fiule. Sunt însă doar pe jumătate treaz.

— Vreau să-mi faci un serviciu, i-am spus. Deşi nu ştiu de ce mi-ai face un serviciu. Du-te sau trimite pe cineva la Little Fawn Lake să vadă dacă Kingsley e acolo. Ai grijă să nu fie văzut. Poţi să-i vezi maşina lângă cabană sau lumina

în casă. Şi ai grijă să rămână pe loc. Cheamă-mă de îndată ce ai un răspuns. Vin acolo. Poţi s-o faci?

— N-am nici un motiv să-l opresc dacă vrea să plece, a spus Patton.

— Am să vin în compania unui poliţist din Bay City care vrea să-l ancheteze în privinţa unei crime. Nu crima de la dumneata, ci alta.

S-a lăsat o tăcere adâncă. Patton a spus:

— Ai de gând să faci pe şmecherul cu mine, fiule?

— Nu, cheamă-mă la telefonul din Tunbridge 2722.

— S-ar putea să-mi ia cam o jumătate de oră, a zis el.

Am închis telefonul. Degarmo rânjea.

— Dama ţi-a făcut un semn pe care nu l-am observat?

M-am ridicat de pe pat.

— Nu, am încercat doar să înţeleg ce-a gândit Kingsley. Nu e un criminal cu sânge rece. Indiferent de ce pasiune l-a condus, s-a stins între timp. Am crezut că s-ar putea să meargă în cel mai liniştit şi mai îndepărtat loc pe care îl ştie doar ca să-şi revină. În câteva ore are să se predea singur. Te-ar ajuta dacă ai ajunge la el mai înainte de-a face asta.

— Afară de cazul că-şi trage un glonţ în cap, a spus Degarmo calm. Tipii de teapa lui sunt în stare.

— Nu-l poţi găsi până nu dai de el.

— E adevărat.

Ne-am întors în camera de zi. Domnişoara Fromsett a scos capul pe uşa bucătăriei, spunându-ne că făcea cafea şi voia să ştie dacă vrem şi noi. Am băut cafeaua şi am rămas pe loc, întocmai ca cei care îşi conduc amicii la gară.

Telefonul lui Patton a sosit în aproximativ douăzeci şi cinci de minute. Casa lui Kingsley era luminată şi afară se afla parcată o maşină.

36

Am luat micul dejun la Alhambra şi am umplut rezervorul cu benzină. Am luat-o pe şoseaua 70 şi am început să trecem de camioane în regiunea deluroasă de la ţară. Eram la volan. Degarmo stătea gânditor în colţ, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

Am privit primele şiruri de portocali alergând pe lângă noi ca spiţele unei roţi. Am ascultat plânsetul cauciucurilor pe şosea şi m-am simţit obosit şi puhav din cauza lipsei de somn şi a excesului de emoţie.

Am ajuns la lunga pantă de la sud de San Dimas, care urca şi apoi cobora brusc la Pomona. Aici e capătul regiunii cu ceaţă şi începutul celei de semideşert, unde dimineaţa soarele e uşor şi uscat ca vechiul sherry, fierbinte

ca furnalele la prânz şi unde temperatura cade ca o cărămidă furioasă la venirea nopţii.

Degarmo şi-a vârât un chibrit în colţul gurii şi a spus aproape batjocoritor:

— Webber m-a muştruluit aseară. A zis c-a vorbit cu tine.

Nu i-am răspuns. S-a uitat la mine, dar eu m-am uitat în altă parte. A fluturat o mână pe fereastră.

— N-aş locui în regiunea asta oribilă, nici dacă mi-ar face-o cadou. Aerul e îmbâcsit până să se facă dimineaţă.

— Sosim la Ontario într-o clipă. De acolo o apucăm pe Foothill Boulevard şi ai să vezi şapte kilometri cu cei mai frumoşi arbuşti grevillea din lume.

După o vreme a spus:

— În ce mă priveşte, nu-i pot deosebi de o gură de incendiu.

Am ajuns în centrul oraşului şi am luat-o spre nord, pe Euclid, de-a lungul splendidului parc. Degarmo s-a strâmbat la arbuştii grevillea.

După o vreme a spus:

— Prietena mea s-a înecat în lacul ăla de munte. De când am aflat, nu mai sunt om. Mă înfurii tot timpul. Dacă pun mâna pe individul ăsta, Chess...

— Ţi-ai făcut destule probleme, am spus, atunci când i-ai îngăduit să scape basma curată după ce-a omorât-o pe soţia lui Almore.

M-am uitat direct înainte prin parbriz. Mi-am dat seama c-a mişcat capul şi că şi-a aţintit privirea asupra mea. Nu ştiam ce făcea cu mâinile. Nu ştiam ce expresie avea. Cuvintele i-au scăpat printre dinţii strânşi împleticindu-se în timp ce-i scăpau de pe buze.

— Ce, ai înnebunit?

— Nu, am răspuns. Şi nici tu n-ai înnebunit. Ştii la fel de bine ca toată lumea că Florence Almore nu s-a sculat din pat şi nu s-a dus singură în garaj. Ştii c-a fost dusă acolo. Ştii că din pricina asta Talley a furat pantoful de seară care nu călcase pe aleea betonată. Ştii că Almore i-a făcut o injecţie în braţ soţiei lui când se afla la tripoul lui Condy şi că fusese de-ajuns, dar nu suficient. Cunoştea efectul injecţiilor în braţ, aşa cum tu ştii să maltratezi derbedeii care n-au bani şi nici unde să doarmă. Ştii că Almore nu şi-a omorât soţia cu ajutorul injecţiei de morfină, şi că dacă ar fi voit s-o omoare, morfina ar fi fost ultimul mijloc pe care l-ar fi folosit. Dar ştii că altcineva a făcut-o şi că Almore şi-a dus soţia la garaj şi a lăsat-o acolo, încă în viaţă, ca să respire monoxidul de carbon, dar din punct de vedere strict medical era la fel de moartă ca atunci când ar fi încetat să mai respire. Ştii toate astea, nu-i aşa?

— Ascultă, amice, cum ai reuşit să rămâi în viaţă atâta vreme? a spus Degarmo încet.

— Evitând să mă las dus cu tot felul de tertipuri şi încercând să nu mă sperii de poliţaii brutali. Numai o canalie ar fi făcut ce-a făcut Almore, numai o canalie şi un om foarte speriat, cu o conştiinţă încărcată, care îl mustra. Din

punct de vedere tehnic, s-ar putea să fie vinovat de crimă. Nu cred că această istorie a fost lămurită vreodată. Nici vorbă c-ar fi avut mari dificultăţi să dovedească faptul că soţia lui fusese într-o comă atât de adâncă încât nimeni nu i-ar mai fi putut veni în ajutor. Dar, ca o chestiune pur practică, ştii că cea care a omorât-o a fost o femeie.

Degarmo a râs. Era un râs neplăcut care îţi scrijelea nervii, fără veselie şi mai ales fără sens.

Am ajuns la Foothill Boulevard şi am cotit spre răsărit din nou. Am simţit că se răcorise, deşi Degarmo transpira. Nu-şi putea scoate haina fiindcă avea arma la subsuoară.

— Acea femeie, Mildred Haviland, era încurcată cu Almore şi soţia lui ştia asta. Îl ameninţase. Am aflat asta de la părinţii ei. Infirmiera, Mildred Haviland, ştia despre morfină, de unde s-o obţină, de câtă avea nevoie şi mai ales câtă să folosească. Era singură în casă cu Florence Almore şi a pus-o în pat. Era ocazia perfectă să încarce o seringă cu patru sau cinci grame de morfină şi s-o injecteze unei femei inconştiente în acelaşi loc unde o injectase şi Almore. Avea să moară în perioada în care Almore era plecat, iar el avea să se întoarcă şi s-o găsească moartă. Problema avea să-l privească personal. Trebuia s-o rezolve. Nimeni n-avea să creadă că altcineva îi injectase soţiei sale o doză mortală. Doar cineva care cunoştea împrejurările în care se petrecuse crima. Doar tu ştiai. Ar însemna să te consider un prost mult mai mare decât eşti ca să cred că nu ştiai. Ai muşamalizat afacerea.

Erai încă îndrăgostit de Muriel. Ai speriat-o şi ai convins-o să plece din oraş, din raza primejdiei, din apropierea ta, şi ai muşamalizat lucrurile pentru ea. Ai lăsat criminalul să scape. De ce te-ai dus sus la lac s-o cauţi?

— De unde să ştiu unde s-o caut? spuse el aspru. Vrei să-ţi baţi capul şi să-mi explici şi mie?

— Cu plăcere, am spus. Muriel se plictisise de Bill Chess, de beţiile lui, de nervii lui şi de o viaţă mizerabilă. Avea însă nevoie de bani ca să-şi înceapă viaţa în altă parte. Se credea în siguranţă şi îl avea pe Almore la mână cu ceva care putea fi folosit fără probleme. I-a scris cerându-i bani. Almore te-a trimis să stai de vorbă cu ea. Muriel nu i-a spus lui Almore care era numele ei acum şi nici nu i-a dat amănunte asupra adresei sau activităţii ei. O scrisoare adresată lui Mildred Haviland la Puma Point avea să-i parvină. N-avea decât s-o solicite. Dar n-a sosit nicio scrisoare şi nimeni n-a făcut legătura între ea şi Mildred Haviland. N-aveai decât o poză veche şi apucăturile tale urâte nu te-au făcut simpatic celor de acolo.

— Cine ţi-a spus că încercase să stoarcă bani de la Almore? a întrebat Degarmo enervat.

— Nimeni. A trebuit să mă gândesc la ceva care se potrivea împrejurărilor. Dacă Lavery sau doamna Kingsley ar fi ştiut cine a fost Muriel

Chess şi ţi-ar fi dat o indicaţie, ai fi ştiut unde s-o cauţi şi ce nume folosea. Dar n-ai ştiut. Aşadar, informaţia a venit de la singura persoană de la munte care ştia cine era ea, iar această persoană era Muriel. Aşa c-am presupus că i-a scris lui Almore.

— În regulă, a spus el. Hai să nu mai discutăm. Nu mai contează acum. Am intrat la apă şi mă priveşte. Dar aş proceda la fel în aceleaşi împrejurări.

— Perfect, am spus. Nu am intenţia să şantajez pe nimeni. Nici măcar pe dumneata. Îţi spun toate astea tocmai ca să nu încerci să treci în contul lui Kingsley crime de care nu e vinovat. Dacă e vinovat de vreuna, are să plătească.

— De asta mi-ai spus toate aceste lucruri?

— Mda.

— Am crezut c-ai făcut-o fiindcă mă urai.

— Am isprăvit să te mai urăsc. Nu mai am acest sentiment. Îi urăsc cu putere pe unii oameni, dar nu pentru mult timp.

Treceam prin zona viticolă, un ţinut nisipos şi deschis la poalele zdrenţuite ale dealurilor. Curând am sosit la San Bernardino şi am trecut prin oraş fără să oprim.

37

La Crestline, la 1.700 de metri înălţime, încă nu începuse să se încălzească. Ne-am oprit să bem o bere. Când ne-am întors în maşină, Degarmo şi-a scos arma din tocul de la subsuoară şi s-a uitat la ea. Era un Smith and Wesson calibrul 38 pe un cadru de 44, o armă ucigătoare, cu forţa unui revolver calibrul 45 şi cu raza de acţiune mult mai extinsă.

— N-ai să ai nevoie de armă, am spus. Kingsley e un tip înalt şi voinic, dar nu e un tip dur.

Şi-a pus arma la loc bombănind. N-am mai vorbit. Nu mai aveam despre ce să vorbim. Am mers pe serpentine şi de-a lungul unei prăpăstii abrupte şi înalte, îngrădită de un gard alb de metal, iar alteori de pereţi de bolovani enormi legaţi cu lanţuri grele de fier. Am continuat să urcăm printre stejarii înalţi, iar mai târziu pe culmi unde stejarii nu mai erau atât de înalţi, în schimb pinii deveneau din ce în ce mai înalţi. Am ajuns în cele din urmă la digul de la capătul lui Puma Lake.

Am oprit maşina şi santinela şi-a mutat arma şi s-a apropiat de fereastra maşinii.

— Ridicaţi toate geamurile înainte de a intra pe pod. Am întins mâna să ridic geamul de pe partea mea. Degarmo i-a arătat insigna.

Santinela l-a privit cu o expresie cu totul impasibilă.

— Vă rog să ridicaţi toate geamurile, a spus el cu tonul de dinainte.

— Prostii, băiete, a spus Degarmo. Prostii, soldăţelule.

— E ordin, a spus santinela. Muşchii maxilarului i s-au contractat uşor. Ochii lui cenuşii şi trişti s-au aţintit asupra lui Degarmo. N-am dat eu ordinul, dom'le. Ridică geamul!

— Ce faci dacă-ţi zic să sari în lac? a mârâit Degarmo.

— Aş fi în stare să sar, a răspuns el. Mă sperii uşor. A lovit patul puştii cu o mână bătătorită.

Degarmo s-a întors şi a ridicat geamul de pe partea lui. Am intrat pe dig. La mijloc era o altă santinelă, apoi încă una la capătul opus. Prima santinelă trebuie să le fi făcut vreun semn. Santinelele ne-au privit cu ochi atenţi, lipsiţi de prietenie.

Am continuat drumul printre masele de granit, apoi în jos, printre poienele cu iarbă aspră. Aceiaşi pantaloni de damă bătători la ochi, şorturi foarte scurte şi baticuri ţărăneşti ca acum două zile, aceeaşi briză uşoară, acelaşi soare auriu şi cer curat şi albastru, acelaşi miros de conuri de pin, aceeaşi dulceaţă răcoritoare a verii la munte. Dar asta se întâmplase acum o sută de ani, ceva împietrit în timp, ca o muscă în chihlimbar.

Am cotit pe drumul spre Little Fawn Lake, am ocolit stâncile uriaşe şi am trecut de cascada ce clipocea. Poarta de la proprietatea lui Kingsley era deschisă şi maşina lui Patton se afla pe drum, cu faţa la lac, greu de văzut din acel punct. Nu era nimeni în maşină. Anunţul de pe parbriz continua să te informeze:

REALEGEŢI-L PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÂN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ.

Alături de maşina lui şi cu faţa îndreptată invers era un mic automobil. Înăuntru se afla o şapcă de vânătoare. Am oprit maşina în spatele maşinii lui Patton, am încuiat-o şi am ieşit. Andy a ieşit şi el din maşină şi a rămas cu privirea aţintită inexpresiv asupra noastră.

— Dânsul e locotenentul Degarmo de la poliţia din Bay City, am spus.

— Jim e pe platou. Va aşteaptă. Nu şi-a luat încă micul dejun, a spus Andy.

Am urcat drumul până la platou, iar Andy s-a suit la loc în maşină. Dincolo de platou, şoseaua cobora până la lacul mic şi albastru. Cabana lui Kingsley de dincolo de lac părea fără viaţă.

— Uite lacul, am spus.

Degarmo l-a privit în tăcere. Apoi a dat violent din umeri în semn de nepăsare.

— Hai să-l înşfăcăm pe mizerabil, a fost tot ce-a spus. Ne-am continuat drumul şi Patton s-a ridicat din dosul unei stânci. Purta aceeaşi veche pălărie Stetson, pantaloni kaki şi o cămaşă încheiată până la gâtul lui gros. Steaua de la buzunarul stâng al cămăşii avea încă un colţ îndoit. Şi-a mişcat fălcile încet, mestecând.

— Mă bucur să te văd din nou, a spus el fără să se uite la mine şi privindu-l pe Degarmo. A întins mâna şi i-a strâns laba masivă. Ultima oară când te-am văzut, domnule locotenent, aveai un alt nume. Bănuiesc că era un nume operativ, cum se spune. Bănuiesc că nu m-am purtat tocmai corect cu dumneata. Îmi cer scuze. Cred că ştiam cine era în fotografia dumitale, şi asta chiar de la bun început.

Degarmo a dat din cap şi n-a spus nimic.

— De asemenea, dacă aş fi fost mai atent şi aş fi acţionat ca lumea, ne-am fi scutit de o groază de neplăceri, a zis Patton. Poate c-am fi putut să salvăm o viaţă. Îmi pare oarecum rău de ce s-a întâmplat, dar bănuiesc, pe de altă parte, că nu sunt omul care să aibă remuşcări prea mult timp. Ce-ar fi să stăm jos aici şi să-mi spui ce-ar trebui să facem acum?

— Noaptea trecută, joi, soţia lui Kingsley a fost asasinată în Bay City, a spus Degarmo. Aş dori să discut cu el despre asta.

— Vrei să spui că-l bănuieşti? l-a întrebat Patton.

— Desigur, a bombănit Degarmo.

Patton şi-a frecat gâtul şi s-a uitat peste lac.

— N-a ieşit deloc din cabană. E posibil să mai doarmă. Azi-dimineaţă devreme m-am furişat în jurul cabanei. Se auzea un radio şi zgomotul făcut de cineva care foloseşte pahare şi o sticlă. M-am ţinut departe de el. Am făcut bine?

— Hai să mergem acolo, a spus Degarmo.

— Ai o armă, domnule locotenent?

Degarmo s-a pipăit la subsuoara stângă. Patton m-a privit. Am clătinat din cap în semn că nu aveam armă.

— Kingsley s-ar putea să aibă armă, a spus Patton. N-am chef de împuşcături pe aici, domnule locotenent. Nu-mi foloseşte la nimic să fiu martor la o încăierare armată. Nu e-n firea oamenilor de pe aici. Am impresia că eşti tipul care scoate repede arma.

— O scot foarte repede, dacă la asta te referi, a spus Degarmo. Dar vreau să vorbesc cu individul ăsta.

Patton s-a uitat la Degarmo, apoi la mine, iar înapoi la Degarmo şi a scuipat în lături o groază de tutun de mestecat.

— N-am auzit încă nimic care să merite măcar să ne apropiem de el, a zis Patton cu încăpăţânare.

Aşa că ne-am aşezat jos şi i-am relatat ce s-a întâmplat. A ascultat în tăcere fără să clipească. În sfârşit, mi-a spus:

— Mi se pare că ai o metodă ciudată de-a trata cu oamenii. Personal, cred că sunteţi greşit informaţi, băieţi. Să mergem să vedem. Am să intru primul, asta în cazul că ce spuneţi voi e adevărat şi că Kingsley ar avea o armă şi ar fi disperat. Am burta mare, deci e o ţintă uşoară.

Ne-am ridicat de jos şi am început să ocolim lacul pe drumul mai lung. Când am ajuns la micul ponton, am spus:

— Ia-i făcut cumva autopsia, domnule şerif?

— Femeia s-a înecat, nici vorbă, a spus el şi a dat din cap. Pot spune că sunt mulţumit de felul cum a murit. N-a fost înjunghiată, împuşcată şi nici n-a avut capul sfărâmat sau mai ştiu eu ce. Corpul încă avea urme pe el, dar sunt prea numeroase pentru a trage o concluzie. Nu era un cadavru plăcut ca să-i faci autopsia.

Degarmo a părut uimit şi furios.

— Bănuiesc ca n-ar fi trebuit să spun asta, domnule locotenent, a adăugat Patton cu blândeţe. E greu de acceptat. Ţinând seama c-ai cunoscut-o bine pe doamnă.

— Hai să mergem acolo şi să vedem ce-i de făcut, a zis Degarmo.

Ne-am continuat drumul pe marginea lacului şi am ajuns la cabana lui Kingsley. Am urcat treptele masive. Patton a traversat veranda şi s-a apropiat de uşă. A încercat să deschidă uşa cu plasă. Nu era prinsă în cârlig. A deschis-o şi a încercat cealaltă uşă. Era de asemenea neîncuiată. Degarmo apucase uşa cu plasă şi o trăsese într-o parte. Patton a deschis uşa şi am intrat în încăpere.

Derrace Kingsley zăcea în fundul unui fotoliu, lângă căminul rece şi ţinea ochii închişi. Alături pe masă se afla un pahar gol şi o sticlă de whisky. Odaia mirosea a whisky. O farfurioară de lângă sticlă era plină de mucuri. Peste ele se aflau două pachete de ţigări făcute mototol.

Toate ferestrele din încăpere erau închise. Aerul se încinsese şi mirosea a stătut. Kingsley purta un jerseu, iar faţa îi era îmbujorată şi umflată. Sforăia. Mâinile îi atârnau moi pe lângă braţele fotoliului, atingând podeaua cu degetele.

Patton s-a apropiat cam la un metru de el şi l-a privit mult timp înainte de a vorbi:

— Domnule Kingsley, a spus el, iar apoi pe un ton calm şi echilibrat a adăugat: trebuie să discut cu dumneata.

Kingsley a tresărit, a deschis ochii şi i-a rotit fără să mişte capul. S-a uitat la Patton, apoi la Degarmo şi în cele din urmă la mine. Ochii îi erau umflaţi, dar o luminiţă se strecura în ei. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a frecat pe obraji.

— Dormeam, a spus el. Am adormit acum câteva ore. Cred că eram beat criţă. În orice caz, mai beat decât mi-ar plăcea să fiu. Şi-a lăsat mâinile să atârne.

— Dânsul e locotenent la poliţia din Bay City. Vrea să vă vorbească, a spus Patton.

Kingsley i-a aruncat lui Degarmo o scurtă privire, apoi şi-a mutat-o asupra mea. Când a vorbit din nou vocea îi era lucidă, calmă şi moartă de oboseală.

— Aşa că i-ai lăsat să pună mâna pe ea, a spus el.

— Aş fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o, am răspuns. Kingsley a reflectat în timp ce se uita la Degarmo. Patton lăsase deschisă uşa de la intrare. A ridicat jaluzelele la cele două ferestre din faţă şi le-a săltat. S-a aşezat într-un scaun lângă una din ferestre şi şi-a încleştat mâinile pe burtă. Degarmo a rămas în picioare, privindu-l furios pe Kingsley.

— Kingsley, soţia dumitale e moartă, a spus el brutal. Dacă asta e o noutate pentru dumneata.

Kingsley l-a privit fix şi şi-a umezit buzele.

— O iau uşor, nu-i aşa? a spus Degarmo. Arată-i fularul.

Am scos fularul galben cu verde şi i l-am fluturat în faţă. Degarmo a ridicat degetul mare în sus.

— E al dumitale?

Kingsley a recunoscut dând din cap. Şi-a umezit din nou buzele.

— Cam neglijent din partea dumitale să-l laşi în urmă, a zis Degarmo. Răsufla puţin cam greu. Nările i s-au strâns şi riduri adânci i s-au săpat în colţul gurii.

Kingsley a răspuns foarte liniştit.

— Unde l-am lăsat? Aproape că nu se uitase la fular. Nu se uitase deloc la mine.

— La Granada Apartments, pe strada 8 în Bay City. Apartamentul 716. Ce-ţi spun ţi se pare cunoscut?

Kingsley şi-a ridicat foarte lent ochii spre mine.

— Acolo era deci? a spus el slab.

— N-am vrut să merg la ea, am spus dând din cap. N-aveam de gând să-i dau banii decât dacă discuta cu mine. A recunoscut că l-a omorât pe Lavery. A scos o armă şi plănuia să-mi ofere acelaşi tratament. Până la urmă, m-a primit

totuşi în apartament, dar cineva a ieşit din dosul unei draperii şi m-a pocnit în cap fără să-l văd. Când m-am trezit din leşin, ea murise.

I-am povestit cum arăta, iar apoi ce am făcut şi ce mi se întâmplase.

M-a ascultat fără să i se clintească vreun muşchi pe faţă. Când am terminat de vorbit, a făcut un gest vag spre fular.

— Ce-are a face fularul cu crima?

— Locotenentul îl consideră drept dovadă că dumneata erai cel ascuns în apartament.

Kingsley a reflectat la cele spuse. Nu părea să sesizeze foarte repede implicaţiile. S-a lăsat pe spătarul fotoliului şi şi-a rezemat capul.

— Continuă, a spus el în sfârşit. Presupun că-ţi dai seama ce vorbeşti. Eu, unul, nu înţeleg nimic.

— Bine, fă pe prostul, a spus Degarmo. Ai putea să începi prin a ne spune cum ţi-ai petrecut timpul începând de aseară, după ce ţi-ai dus amica acasă.

— Dacă te referi la domnişoara Fromsett, a zis Kingsley calm, n-am condus-o acasă. S-a dus acasă cu un taxi. Aveam şi eu de gând să merg acasă, dar n-am făcut-o. În schimb, am venit aici. Mi-am închipuit că voiajul, aerul nopţii şi liniştea, ar putea să mă ajute să-mi recapăt cumpătul.

— Asta-i bună! rânji Degarmo. Să-ţi recapeţi cumpătul ca urmare a ce, mă întreb?

— Să-mi recapăt cumpătul după toate grijile pe care le-am avut.

— La naiba! zise Degarmo, fleacuri precum strangularea soţiei şi zgârierea ei nu-ţi produceau prea multe griji, nu-i aşa?

— Fiule, n-ar trebui să spui astfel de lucruri, zise Patton. Nu-i frumos. N-ai prezentat încă nicio dovadă.

— Ah, nu? răspunse Degarmo întorcându-se brusc spre Patton. Dar acest fular, borţosule? Asta nu-i o dovadă?

— Nu dovedeşte nimic, nimic din ce-am auzit, a spus Patton împăciuitor. Şi nici nu sunt aşa de borţos cum pretinzi, doar rotunjor.

Degarmo s-a îndepărtat de el dezgustat. L-a ameninţat cu degetul pe Kingsley.

— Presupun că n-ai fost deloc la Bay City, a spus el aspru.

— Nu. De ce să mă fi dus? Marlowe se ocupă de afacere. Şi nu pricep ce tot îi dai cu fularul ăla. Nu eu îl purtam, ci Marlowe.

Degarmo a devenit pe loc extrem de furios. S-a întors foarte încet şi m-a privit mânios şi încruntat.

— Nu pricep, a zis el. Sincer, nu mai pricep. Nu-i cu putinţă ca cineva să-şi bată joc de mine! Cineva ca tine!

— Nu, ţi-am spus doar că fularul era în apartament şi că l-am văzut pe Kingsley purtându-l mai devreme acasă. Asta părea să fie tot ce voiai să auzi.

Aş fi putut adăuga că mai târziu am purtat eu fularul, astfel încât femeia să mă poată recunoaşte mai uşor.

Degarmo s-a îndepărtat de Kingsley şi s-a sprijinit de peretele de lângă cămin. Şi-a tras buza de jos cu degetul mare şi arătătorul mâinii stângi. Mâna dreaptă îi atârna leneşă pe lângă trup, cu degetele crispate.

— Ţi-am zis că n-am văzut decât o fotografie a doamnei Kingsley. Unul dintre noi trebuia să fie în stare să-l identifice pe celălalt. Fularul părea elementul cel mai nimerit pentru identificare. De fapt, o mai văzusem înainte, deşi nu ştiam cine era. N-am recunoscut-o imediat. M-am întors spre Kingsley. E vorba de doamna Fallbrook, am spus.

— Dar mi-ai spus că doamna Fallbrook era proprietăreasa casei, a răspuns el.

— Aşa mi-a spus în acel moment. Asta am crezut pe atunci. De ce să n-o cred?

Degarmo a scos un sunet înfundat. Ochii lui căpătaseră o expresie stranie. I-am povestit despre doamna Fallbrook, despre pălăria ei mov, despre înfăţişarea ei aiurea, precum şi despre arma descărcată pe care o ţinuse în mână şi pe care mi-o dăduse mai târziu. Când am terminat, a spus foarte atent:

— Nu te-am auzit pomenind despre lucrurile astea lui Webber.

— Nu, nu i-am pomenit. N-am vrut să recunosc că fusesem în casă cu trei ore mai înainte. Sau că mă dusesem să discut cu Kingsley mai înainte de-a informa poliţia despre ce s-a întâmplat.

— Au să te adore pentru asta, a spus Degarmo cu un rânjet rece. Doamne, ce fraier am putut să fiu! Cât îl plăteşti pe detectivul ăsta ca să muşamalizeze lucrurile pentru dumneata, Kingsley?

— Onorariul obişnuit, a răspuns Kingsley plat. Şi o primă de cinci sute de dolari dacă ar putea dovedi că soţia mea nu l-a omorât pe Lavery.

— Ce păcat că nu va încasa prima, a spus Degarmo batjocoritor.

— Nu fi ridicol, am spus. Între timp am primit-o.

În cameră s-a lăsat tăcerea. Una din acele tăceri încordate ce aşteaptă să fie sfâşiată de bubuitul tunetului. Dar n-a tunat. Tăcerea a rămas acolo în aer, grea, solidă ca un zid. Kingsley s-a mişcat puţin în fotoliu şi după o lungă pauză a dat afirmativ din cap.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca dumneata, Degarmo, am spus.

Faţa lui Patton era o bucată de lemn. Îl privea calm pe Degarmo. Nu se uita deloc la Kingsley. Degarmo privea un punct între ochii mei, dar nu părea conştient că se mai afla cineva în odaie. Ca şi cum ar fi privit spre ceva foarte îndepărtat, un munte dincolo de o vale.

După o perioadă lungă de tăcere, Degarmo a spus:

— Nu cred. Nu ştiu nimic despre nevasta lui Kingsley. Din câte îmi dau seama n-am văzut-o nicicând... până aseară.

Şi-a coborât puţin privirea şi m-a spionat gânditor.

— Şi n-ai văzut-o nici aseară. Pentru că era moartă de o lună. Pentru că se înecase în Little Fawn Lake. Pentru că femeia pe care ai văzut-o moartă în Granada Apartments era Mildred Haviland, iar Mildred Haviland era Muriel Chess. Şi pentru că doamna Kingsley a murit cu mult înainte de împuşcarea lui Lavery, înseamnă că nu ea l-a omorât.

Kingsley şi-a încleştat mâinile pe braţele fotoliului, dar n-a scos nici un sunet, absolut nici un sunet.

39

-a lăsat o altă tăcere grea. Patton a rupt-o vorbind în felul lui grijuliu şi tărăgănat: — Asta-i o afirmaţie cam iresponsabilă, nu-i aşa? Nu crezi că Bill Chess şi-ar recunoaşte propria soţie?

— După o lună de stat în apă? Era îmbrăcată în hainele soţiei lui Bill şi purta una din bijuteriile ei ieftine. Cu părul ei blond, la fel ca al soţiei lui, şi fără o figură de recunoscut? De ce să se îndoiască Bill? A lăsat un bilet care ar putea fi al unei sinucigaşe. A plecat. S-au certat! Hainele şi maşina ei au dispărut. În timpul cât a fost plecată, Bill n-a auzit o vorbă de la ea. Habar n-avea unde plecase. Apoi acest cadavru, cu hainele lui Muriel pe el, iese din lac. O femeie blondă de înălţimea soţiei lui. Fireşte, ar fi putut exista diferenţe şi dacă ar fi iscat bănuieli, aceste diferenţe ar fi fost cercetate şi descoperite. Dar nu era nici un motiv să suspectezi un asemenea lucru. Crystal Kingsley era încă în viaţă. Fugise cu Lavery. Îşi lăsase maşina la San Bernardino. Trimisese soţului o telegramă de la El Paso. Era în siguranţă în ce-l priveşte pe Bill Chess. Nu-şi bătea capul cu el. Nu juca nici un rol în povestea lui. De ce să joace?

— Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta, a spus Patton. Dar dacă aş fi făcut-o, n-ar fi fost decât una din acele idei care îţi vin brusc şi de care te dezbari la fel de brusc. Ar fi părut cu totul exagerat.

— În mod superficial da, dar numai în mod superficial, am răspuns. Să presupunem că acel cadavru n-ar fi ieşit la iveală din lac timp de un an, sau deloc, afară de cazul că lacul ar fi fost drenat pentru a se căuta cadavrul. Muriel Chess dispăruse şi nimeni n-avea să-şi piardă vremea căutând-o. S-ar fi putut să nu mai auzim niciodată de ea. Doamna Kingsley era însă cu totul altă poveste. Avea bani, legături şi un soţ neliniştit. Cineva avea s-o caute, aşa cum s-a întâmplat în cele din urmă. Dar nu imediat, afară de cazul că ceva îi trezea bănuielile. S-ar fi putut să treacă luni până să descopere ceva. Lacul ar fi trebuit golit, iar dacă ancheta asupra ei ar fi arătat că a a plecat de la lac, a coborât în oraş şi a ajuns până la San Bernardino, iar că de acolo a luat trenul

spre răsărit, atunci s-ar fi putut ca lacul să nu fie drenat niciodată. Şi chiar dacă ar fi fost drenat, ar fi existat o şansă foarte reală ca trupul descoperit să nu fie identificat cum trebuie.

Bill Chess a fost arestat pentru asasinarea soţiei. Din câte îmi dau seama putea fi chiar condamnat pentru asta şi atunci istoria cadavrului din lac ar fi luat sfârşit. Crystal Kingsley ar fi lipsit şi ar fi rămas un mister nerezolvat. În cele din urmă, s-ar fi presupus că i s-a întâmplat ceva şi că nu mai era în viaţă. Dar nimeni n-a ştiut unde sau cum s-a întâmplat. Dacă n-ar fi fost Lavery, s-ar fi putut să nu avem această discuţie.

Lavery e cheia misterului. Fusese la hotelul Prescott din San Bernardino în noaptea când se presupunea că Crystal Kingsley ar fi plecat de aici. A văzut acolo o femeie care avea maşina lui Crystal, care purta hainele lui Crystal şi, fireşte, ştia cine era. Dar nu avea de unde să ştie că se întâmplase ceva grav. Nu avea cum să ştie că erau hainele lui Crystal Kingsley sau că acea femeie lăsase în garajul hotelului maşina lui Crystal Kingsley. Muriel s-a ocupat de toate aceste lucruri.

M-am oprit şi am aşteptat ca cineva să spună ceva. N-a vorbit nimeni. Patton stătea nemişcat pe scaunul lui, cu mâinile lui plinuţe şi fără păr încleştate confortabil pe burtă. Kingsley şi-a înclinat capul pe spate şi a rămas nemişcat cu ochii pe jumătate închişi. Degarmo s-a sprijinit de peretele de lângă cămin, încordat, alb la faţă şi rece, un om dur, solemn, cu gânduri ascunse profund.

Am continuat să vorbesc.

— Dacă Muriel Chess a jucat rolul lui Crystal Kingsley înseamnă c-a omorât-o. E foarte simplu. Foarte bine, să privim faptele. Ştim cine era în realitate şi ce fel de femeie era. Omorâse mai înainte, apoi să căsătorise cu Bill Chess. Fusese infirmieră în biroul doctorului Almore, amanta lui, şi o omorâse pe soţia lui Almore într-o manieră atât de abilă, încât Almore trebuise să ascundă actul ei. Fusese, de asemenea, măritată cu un bărbat din poliţia de la Bay City care fusese destul de fraier ca să-i muşamalizeze crima. Aşa îşi recruta bărbaţii, făcându-i să-i asculte ordinele. N-am cunoscut-o destul ca să-mi dau seama de ce-o face, dar datele despre ea o dovedesc. Ce a fost în stare să facă cu Lavery e o probă perfectă. Omora oamenii care îi stăteau în cale, iar soţia lui Kingsley i-a stat în cale. Crystal Kingsley putea să facă bărbaţii s-o asculte. L-a făcut pe Bill Chess să-i devină amant, dar nevasta lui Bill Chess nu era genul de femeie care să vadă aşa ceva şi să zâmbească. Era în acelaşi timp scârbită complet de viaţa ei de la lac, trebuie să fi fost, şi voia să plece de acolo. Avea însă nevoie de bani. Încercase să obţină bani de la Almore, iar asta a avut ca rezultat faptul că Degarmo a fost trimis sus la lac s-o caute. Atunci s-a cam speriat. Degarmo e genul de om de care nu poţi fi niciodată sigur. Avea dreptate când nu putea fi sigură de tine, nu-i aşa Degarmo?

Degarmo şi-a mişcat picioarele pe duşumea.

— Nu prea mai ai mult timp la îndemână, amice, a spus el încruntat. Termină-ţi discursul cât mai ai vreme.

— Mildred nu trebuia să ia maşina lui Crystal Kingsley, ca şi identitatea ei, sau mai ştiu eu ce, dar aceste lucruri i-au fost de folos. Banii de care dispunea au ajutat-o serios, iar Kingsley a declarat că soţia lui avea asupra ei sume considerabile. Trebuie să fi avut şi bijuterii care eventual puteau fi transformate în bani. Toate aceste lucruri au făcut ca uciderea lui Crystal să-i apară un act normal, ba chiar agreabil. Iată ce explică motivul, iar acum am ajuns la mijloacele folosite şi la ocazia avută.

Ocazia a fost pe măsura nevoilor ei. Se certase cu Bill, iar el plecase să se îmbete. Îl cunoştea pe Bill, ştia cât putea să se îmbete şi cât avea să lipsească. Îi trebuia timp. Timpul, da, era extrem de important. Trebuia să fie sigură că dispunea de timp. Altminteri întregul plan cădea baltă. Trebuia să-şi împacheteze lucrurile şi să ducă maşina la Coon Lake unde avea să le ascundă pentru că trebuia ca ele să dispară. Apoi urma să se întoarcă acasă pe jos, s-o omoare pe Crystal Kingsley, s-o îmbrace în lucrurile lui Muriel Chess şi s-o ducă jos la lac. În ce priveşte crima, îmi închipui c-a făcut-o pe Crystal să se îmbete sau a lovit-o în cap şi a înecat-o în cada din cabană. Un lucru simplu şi logic. Era infirmieră şi ştia cum să se ocupe de astfel de lucruri, cum ar fi trupurile omeneşti. Ştia să înoate, am aflat de la Bill că era o înotătoare de clasă. Iar un trup înecat avea să se ducă la fund. Nu-i rămânea decât să-l mute unde voia, în zona adâncă a lacului. Nu exista nimic în acest plan peste puterea unei femei care ştia să înoate. A făcut-o, s-a îmbrăcat în hainele lui Crystal Kingsley, a mai împachetat ce mai avea nevoie, s-a suit în maşina lui Crystal şi a plecat. Iar la San Bernardino a dat de prima problemă, şi anume Lavery.

Lavery o cunoştea sub numele de Muriel Chess. Nu avem nici o dovadă şi nici un motiv să presupunem că o cunoştea sub o altă identitate. O văzuse sus la lac şi era probabil din nou în drum spre lac atunci când a dat de ea. Lui Muriel nu i-a plăcut întâlnirea de la lac. Lavery avea să găsească o cabană încuiată, dar ar fi fost în stare să înceapă să discute cu Bill, iar planul ei prevedea ca Bill să nu ştie sigur că ea plecase de la Little Fawn Lake. Aşa încât, dacă trupul avea să fie găsit, ar fi fost în stare să-l identifice. Atunci şi-a fixat atenţia asupra lui Lavery, ceea ce nu i-a fost prea greu. Dacă e ceva de care suntem siguri în privinţa lui Lavery era că nu putea rezista să nu facă curte femeilor. Cu cât erau mai multe, cu atât mai bine. Lavery era o pradă uşoară pentru o femeie ca Mildred Haviland. Aşa că s-a dus la el şi l-a luat cu ea. L-a dus la El Paso şi de acolo a trimis telegrama despre care el habar n-avea. În cele din urmă, l-a urmat la Bay City. Probabil că nu avea nicio alegere. El voia sa se întoarcă acasă, iar ea nu-l putea lăsa să se îndepărteze.

Lavery devenise o primejdie pentru Mildred. Lavery putea să distrugă toate indiciile că soţia lui Kingsley plecase cu adevărat de la Little Fawn Lake. Când ancheta pe urmele lui Crystal Kingsley ar fi început cu adevărat, ar fi ajuns la Lavery, iar în acel moment viaţa lui nu mai făcea doi bani. Primele lui declaraţii de negare s-ar fi putut să nu fie crezute, şi nu au fost, dar când s-ar fi decis să spună întregul adevăr, acela putea fi crezut pentru că putea fi controlat. Aşa că a început căutarea lui Crystal Kingsley şi Lavery a fost împuşcat imediat în camera de baie, chiar în noaptea ce a urmat discuţiei mele cu el. Asta-i tot, afară de faptul că Mildred s-a întors la el acasă a doua zi dimineaţă. E unul din acele lucruri pe care criminalii par să le facă. A spus că Lavery îi luase banii, dar n-am crezut-o. Cred mai degrabă că bănuia că avea banii lui ascunşi undeva sau c-ar fi trebuit să verifice locul crimei cu calm şi să se asigure că totul era în ordine şi îndreptat în direcţia voită. Sau poate că era doar ce-a spus, că s-a întors să aducă în casă ziarul de dimineaţă şi sticla de lapte. Orice e posibil. S-a întors şi am dat de ea acolo, şi mi-a jucat o comedie care m-a prostit de tot.

— Dar cine a omorât-o, fiule? a spus Patton. Am impresia că nu crezi că Kingsley a făcut-o.

M-am uitat la Kingsley şi am spus:

— Mi-aţi spus că n-aţi vorbit direct cu ea la telefon. Ce se întâmplă cu domnişoara Fromsett? Ea a crezut că vorbeşte cu soţia dumitale?

Kingsley a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc. Ar fi fost foarte greu s-o ducă cineva de nas. Tot ce mi-a spus a fost că vocea părea reţinută şi schimbată. N-am avut nicio bănuială atunci. Când am intrat în această cabană aseară, am simţit că ceva nu era în regulă. Era prea curat, prea multă ordine şi totul aranjat. Crystal nu lăsa astfel lucrurile în urma ei. Ar fi fost haine în dezordine în dormitor, mucuri prin toată casa, sticle şi pahare în bucătărie. Mi-am închipuit că soţia lui Bill ar fi putut să facă ordine, apoi mi-am amintit că soţia lui Bill nu putuse s-o facă, nu în acea zi. Fusese prea ocupată să se certe cu Bill şi să fie omorâtă sau să se sinucidă, indiferent de alternativă. Am reflectat la asta într-un mod cam confuz, dar nu pot pretinde că am ajuns într-adevăr la o concluzie.

Patton s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus pe verandă. S-a întors ştergându-se pe buze cu batista lui crem. S-a aşezat la loc şi s-a aplecat pe coapsa stângă fiindcă purta tocul pistolului pe cea dreaptă. L-a privit gânditor pe Degarmo. Degarmo se afla lângă perete, încordat şi rigid, ca o stană de piatră. Mâna dreaptă îi atârna de-a lungul trupului cu degetele încovoiate.

— Încă n-am auzit cine a omorât-o pe Muriel, a zis el. E parte din spectacol sau e ceva care trebuie dezlegat?

— Cineva care a crezut că ea trebuie să moară, cineva care o iubise şi o urase, cineva care avea prea mult simţul răspunderii poliţieneşti pentru ca s-o

lase să scape şi să comită şi alte crime, dar nu destul de etic ca s-o aresteze şi să îngăduie ca povestea să iasă la suprafaţă. Cineva ca Degarmo.

40

Degarmo şi-a îndreptat spinarea şi s-a îndepărtat de perete. Mâna lui a făcut o mişcare bruscă, rapidă, care s-a încheiat cu apariţia în palma lui a unui revolver. Îl ţinea cu un gest degajat, cu ţeava îndreptată spre podeaua din faţa lui. A vorbit fără să mă privească:

— Poate că ai şi o mică dovadă care să susţină bănuielile. Sau poate nu-i destul de important pentru tine.

— O mică dovadă, am spus. Dar nu-i prea mare. Dar are să crească. Cineva a stat în dosul acelor draperii verzi la Granada Apartments mai mult de-o jumătate de oră şi a stat tăcut cum numai un poliţai ştie să tacă. Cineva care avea o bâtă de poliţist. Cineva care ştia c-am fost lovit la ceafă fără să cerceteze. I-ai spus asta lui Shorty, mai ţii minte? Cineva care ştia că femeia ucisă fusese şi ea lovită cu bâta, deşi lovitura nu era vizibilă, cineva care se ocupase de anchetă pentru a şti acest amănunt. Cineva care a dezbrăcat-o la piele şi i-a zgâriat trupul cu furia sadică pe care numai un bărbat ca dumneata o poate avea pentru femeia care îi făcuse viaţa un iad. Cineva care are sânge şi piele sub unghii, destul ca un investigator să-şi dea seama de unde provine. Bănuiesc că n-ai să-l laşi pe Patton să se uite la mâna dumitale, Degarmo.

Degarmo a ridicat mâna dreaptă şi a zâmbit. Un zâmbet lat şi fad.

— Şi cum aş fi putut să ştiu unde s-o găsesc? a întrebat el.

— Almore a văzut-o intrând sau ieşind din casa lui Lavery. Asta l-a făcut să fie foarte nervos şi de asta te-a chemat când a văzut că rămân pe loc. În ce priveşte aflarea adresei ei, n-aş putea să-ţi spun. Dar nu văd nimic greu de realizat în asta. Te-ai fi putut ascunde în casa lui Almore şi s-o urmăreşti sau să-l fi urmărit pe Lavery. O operaţie obişnuită pentru un poliţist.

Degarmo a dat din cap şi a rămas tăcut o clipă, adâncit în gânduri. Faţa îi era sumbră, iar în ochii lui albaştri, metalici lucea o lumină pală de amuzament. În odaie aerul era cald şi încordat, ameninţând cu un dezastru inevitabil. Părea să fie mai puţin conştient de asta decât eram noi.

— Aş vrea să plec, a spus el în cele din urmă. N-am să merg prea departe, dar nici un poliţai de duzină n-are să pună laba pe mine. Aveţi vreo obiecţie?

— Nu-i cu putinţă, fiule, a spus Patton calm. Ştii că trebuie să te arestez. Niciuna din aceste acuzaţii nu e încă dovedită, dar nu te pot lăsa să pleci de aici.

— Ai o burtă mare şi nostimă, Patton. Sunt un bun ţintaş. Cum propui să mă arestezi?

— Am încercat să găsesc o cale, a spus Patton şi şi-a trecut mâna prin păr împingând pe spate pălăria lui neagră. N-am găsit încă o cale şi nu vreau să mă trezesc cu găuri în burtă. Dar nu pot să te las să mă faci de râs în ţinutul meu.

— Lasă-l să plece, am spus. Nu poate să scape din munţii ăştia. De asta l-am adus aici.

Patton a vorbit cu seriozitate:

— Cineva s-ar putea să fie rănit, dacă încercăm să-l arestăm. N-ar fi drept. Dacă cineva ar trebui s-o facă, eu sunt acela.

— Eşti un om cumsecade, Patton, a spus Degarmo rânjind. Am să pun arma la subsuoară şi o luăm de la început. Sunt în stare de aşa ceva.

Şi-a vârât arma la subsuoară. Stătea cu braţele bălăbănind, cu bărbia împinsă puţin înainte, atent. Patton mesteca lent, cu ochii lui palizi aţintiţi asupra ochilor vii ai lui Degarmo.

— Sunt aşezat, s-a plâns el. Nu sunt atât de rapid ca tine, în orice caz. Atât că nu vreau să par fricos. M-a privit trist. De ce naiba a trebuit să-l aduci aici? Nu-i legat de problemele mele. Uite în ce m-ai vârât. Părea jignit, confuz şi cam neajutorat.

Degarmo şi-a lăsat puţin capul pe spate şi a râs. În timp ce râdea, mâna i s-a repezit din nou la armă.

N-am văzut mişcarea lui Patton deloc. Odaia a răsunat brusc de tunetul Coltului său.

Braţul lui Degarmo a zvâcnit într-o parte. Revolverul Smith and Wesson i-a zburat din mână şi s-a lovit cu un sunet dur de placajul de pin noduros de pe peretele din spate. Şi-a scuturat mâna amorţită şi a privit-o cu uimire.

Patton s-a ridicat încet. A mers agale prin cameră şi a lovit cu piciorul arma lui Degarmo, făcându-i vânt sub un scaun. Degarmo îşi sugea sângele de sub încheietură.

— Mi-ai dat o şansă, a spus Patton trist. N-ar fi trebuit să-i dai vreodată o şansă unui om ca mine. Am fost ţintaş de frunte de mai mulţi ani decât eşti tu pe lume, fiule.

Degarmo a dat din cap, şi-a îndreptat spatele şi a pornit spre uşă.

— Nu face asta, a spus Patton calm.

Degarmo şi-a continuat drumul. A ajuns la uşă şi a împins paravanul de plasă. S-a uitat înapoi la Patton, iar faţa i se albise de tot.

— Am să plec, a spus el, N-ai decât un mijloc de-a mă opri. Adio, borţosule.

Patton n-a mişcat niciun deget.

Degarmo a ieşit pe uşă. Paşii lui au răsunat grei pe verandă, apoi pe trepte. M-am dus la fereastra din faţă şi m-am uitat afară. Patton nu s-a mişcat. Degarmo a coborât treptele şi a pornit spre vârful digului.

— Traversează digul, am spus. Andy are o armă?

— Nu cred s-o folosească chiar dacă ar avea-o, răspunse Patton calm. N-are niciun motiv s-o facă.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am spus.

— N-ar fi trebuit să-mi dea o astfel de şansă, a spus el. Mă avea la cheremul lui. A trebuit să-i răspund. Dar cam meschin. N-are să fie de mare folos.

— E un criminal, am spus.

— Nu-i tipul clasic de criminal. Ţi-ai încuiat maşina?

— Andy se apropie de cealaltă parte a digului, am spus, dând din cap. Degarmo l-a oprit. Îi vorbeşte.

— Poate că va lua maşina lui Andy, a spus Patton trist.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am repetat eu. M-am uitat înapoi la Kingsley. Îşi ţinea capul în mâini cu privirea în podea. M-am uitat din nou pe fereastră. Degarmo dispăruse dincolo de colină. Andy era pe la jumătatea drumului pe dig, mergând încet şi uitându-se din când în când peste umăr. Din depărtare s-a auzit zgomotul unei maşini care pornea. Andy s-a uitat la cabană, apoi s-a întors şi a început să alerge pe zid.

Zgomotul motorului s-a stins. Când nu s-a mai auzit deloc, Patton a spus:

— Bănuiesc c-ar trebui să ne întoarcem la birou şi să dăm nişte telefoane.

Kingsley s-a ridicat brusc, s-a dus la bucătărie şi s-a întors cu o sticlă de whisky. Şi-a turnat o duşcă serioasă şi a dat-o pe gât, stând în picioare. A făcut un gest cu mâna şi a păşit greoi prin odaie. Am auzit trosnind arcurile patului.

41

Patton tocmai terminase de telefonat ca să se blocheze şoseaua, când am primit un telefon de la sergentul de gardă aflat la digul de la Puma Lake. Am ieşit şi ne-am suit în maşina lui Patton şi Andy ne-a condus rapid prin sat, de-a lungul malului până la marele dig de la capătul lui. Ni s-a făcut semn să trecem şi am ajuns la sergentul care ne aştepta lângă clădirea comandamentului.

Sergentul ne-a indicat să-l urmăm, a pornit Jeepul şi am mers cam o sută de metri pe şosea până am ajuns la un punct unde câţiva soldaţi stăteau pe marginea peretelui stâncos şi se uitau în jos. Mai multe maşini se opriseră şi un

grup de oameni se adunase lângă soldaţi. Sergentul s-a dat jos din Jeep, iar Patton, Andy şi cu mine am coborât din maşină şi ne-am apropiat de sergent.

— Tipul n-a oprit la apelul santinelei, a spus sergentul cu amărăciune. Aproape că l-a călcat cu maşina. Santinela de la mijlocul digului a trebuit să sară în lături ca să nu fie lovit. Cel de la celălalt capăt al digului n-a mai putut răbda. I-a cerut să oprească. El a continuat să meargă.

Sergentul şi-a mestecat guma şi s-a uitat în jos la poalele canionului.

— În asemenea situaţii avem ordin să tragem, a spus el. Santinela a tras. A arătat spre urmele lăsate pe marginea prăpastiei. Aici şi-a pierdut direcţia.

La vreo treizeci de metri de picioarele canionului se afla o maşină zdrobită de marginea unei uriaşe stânci de granit.

Era dată aproape peste cap şi puţin aplecată. Jos erau trei oameni. Deplasaseră maşina atât cât să se poată vedea ceva înăuntru.

Ceva care fusese cândva un om.

Sfârşit